Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μονον ἐτησίως· αἱ δὲ τμηματικαί εἰσιν ἀπαράδεκτοι· Τὸ τίμημα τῆς ετησίας συνδρομῆς, ἐκ Λιρ. 3 καὶ 3 σελ. διὰ τους 52 ἑβδομαδιαίους ἀριθμούς ἐστι προπληρωτέον. Οἱ πράκτορες τῆς ἐφημερίδος εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ μὴ εἰσπράξει τῶν χρημάτων.

Πᾶσα ἀπλήρωτος πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολὴ, διατριβὴ, ἐφημερις κτλ. οὐδαμῶς ἐστι δεκτή· εἰδοποιήθη περὶ τούτου τὸ Γενικὸν Ταχυδρομεῖον τοῦ Λονδίνου. Ἐπιστολὴ ἢ διατριβὴ ἀνώνυμος ἐστιν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχώρητος, ἡ δὲ διεύθυνσις ἐὰν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐν Λονδίνῳ μὲν εἰς 19, LONDON-STREET, FENCHURCH-STREET, E. C. καὶ 33, BROMPTON SQUARE S. W., LONDON· ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτορσι τοῦ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ
(Registered for transmission abroad).

Αριθ. 87.—Τομ. Δ'.—Ετος Β'.] ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤΗ, 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1862. || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ [Μετα Πολιτ. Παραρτηματος.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ὁ Κυριος ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΞΕΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπολει.
Ὁ Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
Ο Κύριος Σ. Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ἐν Πάτραις.
Ὁ Κύριος Κ. ΘΕΟΛΟΓΗΣ ἐν Ἀλεξανδρεια καὶ Καίρῳ.
Ὁ Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ ἐν Μάντσεστερ.
Ὁ Κύριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΔΑΝΗΣ ἐν Λίβερπουλ.
Ὁ Κύριος Β. Δ. ΜΑΛΚΟΤΖΗΣ ἐν Ἰβραΐλα.
Mr TAYLOR *ἐν Κερκυρα.*
Ο Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΤΟΛΗΣ ἐν Κορκ τῆς Ἰρλανδιας.
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΑΙ ἐν Τουρνοσεβερίνῳ.
Mr G. ANDREWS, Saddler-St., Durham.
Ὁ Κύριος Δ. Ε. ΔΑΝΑΙΝΟΓΛΟΥΣ ἐν Ἀταλία.
Ὁ Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ ἐν Σμυρνῃ.
Ὁ Κύριος ΓΙΑΚΟΥΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βαρνῃ.
Οἱ Κύριοι ΘΕΟΛΟΓΟΣ καὶ ΚΑΡΝΕΓΗΣ ἐν Γαλαζιῳ.
Ὁ Κυριος Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ ἐν Σύρῳ.
Ὁ Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Βουκουρεστίῳ.
Ὁ Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τεργέστῃ.
Ὁ Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ ἐν Σουλινᾷ.
Ὁ Κύριος Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ ἐν Ζακύνθῳ.
Ὁ Κύριος ΦΩΚΙΩΝ ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ ἐν Μασσαλια
Ὁ Κύριος ΚΩΝΣΤ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ ἐν Βηρυτῷ.
Ὁ Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΑΝΔΡΕΑ ἐν Γιουργέβῳ.
Mr VINCENT, PUBLISHER, High-St., Oxford.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Βεσούβιος και αἱ ἐκρήξεις αὐτοῦ ..... Σελις 130
Περὶ ἐγκληματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ..... „ 130
Ἀλγεινὴ συνολκη ..... „ 130
Μονομαχία δι' αὐτοχειριάσεως ..... „ 131
Διάφορα ..... „ 134
Στατιστικαί ..... „ 135
Ὁ Ἀλή πασᾶς ..... „ 138
Δικαστικὰ Ἀγγλίας ..... „ 142
Τοῦ παιδος ὁ πρὸς μάθησιν ὁδηγός ..... „ 142
Ἐμπορικὰ ..... „ 143
ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, σελ. 141, 142, 143, 144 (δίς).

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ὁ ἐν Οὐμριζὶρ ναὸς τῶν Ἰνδῶν ..... „ 132
Ἡ παρὰ τῷ ναῷ ἁγία δεξαμενή ..... „ 132
Θέαι τῆς μεγάλης πλατείας τῆς Καλκουττης ..... „ 133
Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ..... „ 136
Ἡ πόλις Βρέσχια ..... „ 137
Ἡ Καρλόττα Κόρδεϋ ..... „ 140
Λείψανα τῆς ἐκστρατείας τοῦ Φραγκλίνου ..... „ 141

ΛΕΥΚΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ, ΚΟΣΜΗΣΙΝ ΚΑΙ ΜΑΚΙΟΖΩΙΑΝ.

Ἡ μονοειδὴ αὕτη λωκὴ ὀδοντοκόνις εἶναι ἀνεκτίμητος δι' ἣν προξενεῖ διατήρησιν, ὡραιότητα εἰς τοὺς ὀδόντας, ὀσμὴν τὰ οὖλα καὶ εὐωδίαν εἰς τὴν ἀναπνοήν. Ἐξολοθρεύει τὸ Τάρταρον ἐκ τῶν ὀδόντων, καθαρίζει αὐτὰ καὶ διατηρεῖ τὸ ἁμάλτον αὐτῶν, δίδουσα αὐτοῖς

ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ.

Ἰδιοκτῆται ROWLAND & SONS, 20, Hatton Garden, London.—

Πωλεῖται δι' ἀδείας των ὑπὸ τοῦ K. J. W. TAYLOR ἐν Κερκύρᾳ, καὶ τῶν ΚΚ. BAKER & HAYDEN Πέρα Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΟΥ
ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ἐν Λονδινῳ, ὡς γνωστὸν, ἀνοίγεται κατὰ τὸν προσεχῆ μάϊον ἡ Ἀλληλεθνὴς Ἔκθεσις· ὁ δὲ «Βρεττανικὸς Ἀστὴρ» προτίθεται νὰ δώσῃ ὅσον οἷόν τε λεπτομερῆ αὐτῆς περιγραφὴν μετ' ἐκλεκτῶν εἰκονογραφιῶν.

Καταχωρήσαντες μέχρι τοῦδε τὰς σπουδαιοτέρας εἰκονογραφίας τῶν παρελθόντων, ἵνα ἐνήμεροι οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν γείνωσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ, Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ κτλ. συμβαινόντων, προτιθέμεθα ἤδη μετὰ τῶν εἰκονογραφιῶν τῆς Ἐκθέσεως νὰ καταχωρῶμεν καθ' ἑβδομάδα εἰκονογραφίας, ἀντικείμενον ἐχούσας γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν πιεστηρίων τοῦ «Βρετ. Ἀστέρος,» ἕνεκα τοῦ πολυδαπάνου, δὲν ἐξέρχονται ἀντίτυπα πολλῷ περισσότερα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω νέος ὀργανισμὸς τῆς ἐφημερίδος ἄρχεται πρὸ τῆς λήξεως τοῦ 2ου ἔτους αὐτῆς, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀπανταχοῦ Κυρίους συνδρομητὰς ἡμῶν, νὰ εἰδοποιήσωσιν ἡμᾶς, ἢ τοὺς πράκτορας ἡμῶν πρὸ τῆς 20ῆς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς μαρτίου, ἐὰν προτίθενται ἢ μὴ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Βρεττανικοῦ Ἀστέρος.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τοὺς βουλομένους νὰ καταγραφῶσιν ὡς νέοι συνδρομηταὶ, νὰ ἀναγγείλωσι τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν· διότι· καί τοι τοῦ τρίτου ἔτους ἀρχομένου τὴν 1ην ἰουλίου, οἱ νέοι συνδρομηταὶ, ἵνα μὴ στερηθῶσι τὰ καθέκαστα τῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νέων συμβάντων ὡς καὶ τὰ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐκθέσεως, θέλουσι λάβει, ἀντὶ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς αὐτῶν, δεκατεσσάρων μηνῶν φύλλα, ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης μαΐου 1862 μέχρι τῆς 31ης ἰουνίου 1863.

Παρατηροῦντες μετὰ λύπης τοὺς πλείους τῶν συναδέλφων ἡμῶν ἑλλήνων δημοσιογράφων παραπονουμένους διὰ τὰς καθυστερήσεις τῶν συνδρομῶν αὐτῶν, χρέος ἡμῶν θεωροῦμεν ν' ἀπονείμωμεν τὰς θερμοτέρας ἡμῶν εὐχαριστήσεις πρὸς τοὺς Κυρίους συνδρομητὰς τοῦ «Βρετ. Ἀστέρος,» οἵτινες, καί τοι πολυαριθμότεροι τῶν συνδρομητῶν πάσης ἄλλης ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, καὶ τῆς συνδρομῆς ἐξ ἀνάγκης οὔσης ὑπερτέρας, οὐδεὶς οὐδεμίαν καθυστέρησε συνδρομήν. Ὁ «Βρεττανικὸς Ἀστὴρ» θεωρεῖ καθῆκον ἀπαραίτητον νὰ κηρύξῃ τοῦτο εἰς τρανὴν καὶ μεγάλην ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ Πανελληνίου σύμπαντος, εἰς πεῖσμα πασῶν τῶν γενομένων καταδιώξεων, ἐπιούσιμων τε καὶ ἀσήμων.

Ο ΒΕΣΟΥΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ σεισμοὶ καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν ἐφαιστείων ὀρέων εἶναι τὰ φοβερώτατα φυσικὰ φαινόμενα, ἅμα δὲ καὶ τὰ ἐπικινδυνότατα ἔνεκα τῆς μυστηριώδους αἰτίας, ἐξ ἧς ταῦτα προκύπτουσιν. Οἱ φιλόσοφοι δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν αἰτίαν ἢ νὰ προείπωσιν τοὐλάχιστον τὴν ἀφεξῆς αὐτῶν. Βοὴ ὑπόκωφος ἀκούεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ πατοῦμεν, σείεται ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, αὐτὸ τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀλθὲς ἔμβλημα τῆς στερρότητος καὶ σταθερότητος κυματίζει ὥσπερ ἡ θάλασσα· τοῖχοι καὶ τεῖχοι, ναοὶ καὶ πύργοι σανοῦνται, καὶ, καθ' ὅλου εἰπεῖν, πολυπλοκῆς καὶ ποιοῦνται πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ μεταβάλονται εἰς ἁπλᾶ ἐρείπια. Ὁ σεισμὸς ἔλθε καὶ παρῆλθε, ἀλλὰ τὰ ἔργα τῆς διαβάσεως αὐτοῦ ἀνεξάλειπτα θὰ μένωσιν εἰς ἅπας τὰς ἐπιοχαίας γενεάς. Ὑψιστοὶ ὄρε ἐστοπεδοῦνται· κοιλάδες βαθεῖς ὑψοῦνται, ἕλη ἄλλοτε ἦσαν λιμναὶ· ἡ γῆ χάινει καὶ κατακρηγνίζει πάντας τοὺς ἐπ' αὐτῆς πατοῦντας καὶ ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς φύσεως ἀφνιδίως μεταβάλλεται εἰς νέας πεδιάδας, ἄρους καὶ ὄρη.

Τὰ γενικὰ φαινόμενα τῶν ἐφαιστείων ἐκρήξεων εἶναι οὐχ ἧττον τρομερά. Πολλάκις, ἀλλ' οὐχὶ πολὺ συνεχῶς, χαμηλαὶ καὶ ὡς μακρόθεν ἐρχόμεναι βοαί, ὁμοιαι τοῦ τῶν κεραυνῶν, ὁπόταν εἰσβάλωσιν ἐν τοῖς ἔγκατοις τῆς γῆς, ἀκούονται· θειώδεις ἀναθυμιάσεις πληροῦσι τὴν ἀτμοσφαῖραν· ποταμοὶ καὶ λίμναι ἐξαίφνης ξηραίνονται· ὅτε φεῦ! ὄρος, μέχρι τοῦ νῦν κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀμπέλων καὶ καλλιεργούμενον ὑπὸ κτήνων καὶ φιλοπόνων ἐργατῶν, ἀφκτεται ἐξερευγόμενον πυκνὸν στῆθος καπνοῦ ἐξικνουμένην μέχρι τῶν ὑψηλοτάτων στοιβάδων τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος· ὄμβροι αἰθαλῆς ἀκολουθοῦσι, καλύπτοντες τὴν βλάστησιν, ἥτις καθωμάλξε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ὄρος ἀνοίγεται καὶ ἐξερεύγεται ῥεῦμα ὑγροῦ πυρός, ὅπερ κατακρημνίζον τὰ δύσβατα καὶ κρημνώδη μέρη τοῦ ὄρους, καταστρέφει καὶ ἐνταφιάζει πᾶν τὸ προστυχόν. Ἡ Πομπηΐα οὕτω κατεστράφη ὑπὸ σποδοῦ, λίθων καὶ ὑγροῦ βορβόρου τοῦ ἐξερευγθέντος Βεσουβίου, ἐνῷ τὸ Ἡράκλειον ἀπώλετο ὑπὸ ῥύακας ἀδρᾶς, ἥτις δι' ἀλλεπαλλήλων ἐκρήξεων ὕψωσε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς ἀπὸ 70—100 ποδῶν.

Ὁ Βεσούβιος, τὸ περίφημον ἡφαίστειον τῆς Μ. Ἰταλίας καὶ ἐν τῶν κυριωτέρων καὶ ἐνεργούντων ἐφαιστείων ὀρέων τῆς Εὐρώπης, κεῖται παρὰ τὴ ἀκτὴ τοῦ ὁμίλου τῆς Νεαπόλεως, 10 μίλια Α. Μ. Α. τῆς ὁμωνύμου πόλεως. Δὲν συνέχεται μετ' οὐδενὸς ἄλλου ὄρους, ἀλλ' ἐγήρεται ὑπερμεγαλοῦς ἐκ τῶν πεδιάδων τῆς Καμπανίας. Ἔχει περιφέρειαν περὶ τὴν βάσιν 30 μιλίων καὶ θκιρεῖται εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ μὲν, Σόμμα καλουμένον, ὑψηλοτέρα κορυφὴ ἔχει 3,737 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· τοῦ δὲ, τοῦ κυρίως καλουμένου Βεσουβίου, 3,949 ποδῶν.

Πρὸ ἑ σιωγραφίσωμεν τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἔκρηξιν, ὑπόθες ἀναγκαῖαι, ὅτε τὸ στεγνὸν τοῦτον ἱστάμενα ἐπὶ τοῦ κατακορύφου μέρους τοῦ ὄρους Βεσουβίου καὶ θκύμαθε τὴν περὶ ἡμᾶς κειμένην χώραν. Ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν θὰ ἴδωμεν τὸν ὅρμον τῆς Νεαπόλεως, ὅστις ἐστὶ, καθ' ὁ οἱ περιγραφεῖς λέγουσιν, εἷς τῶν ὡραιοτέρων θέσεων, ἐπὶ τοιαύτοις εὐρίσκουσιν αἱ πάντες τὴν γῆν. Ὅλίγον δὲ πρὸς τὸ Ν. Δ. κεῖται ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσα, οὖσα μία τῶν λαμπροτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας οὔτε σεισμοὶ, οὔτε ἐκρήξεις εὐτυχῶς ἄχρι τοῦδε ἐπεραίωσαν νὰ μειώσωσι τὰ φυσικὰ αὐτῆς κάλλη. Κατ' εὐθεῖαν σχεδὸν πρὸς Δ. καὶ ἐξ περίπου μιλίων ὑφ' ἡμᾶς κεῖται τὸ Πορτιτσίον, ἡ Ρεζίνα καὶ τὸ Ἡρακλειον, πόλις κείμενα ἡ μὲν πλησὶον τῆς ἄλλης καὶ ἀπασαι κατὰ διάφορος καιροὺς ὑποστάσαι τὴν μῆνιν τοῦ ἐφαιστείου. Κατ' εὐθεῖαν δὲ γραμμὴν ἀενδυνόμενος ὁ ὀφθαλμὸς πρὸς Μ. Α. ἀπὸ τῆς Νεαπόλεως πίπτει εἰς τὸ Πόρτον τοῦ Ἕλληνος (Torre del Greco), περὶ οὗ θὰ εἴπωμεν παρακάτωνες· ὀλίγα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καμαλδόλι, μικρὸς παρδείσος ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυστυχοῦς ταύτης περιφερείας, κεῖται σχεδὸν πρὸς Μ. καὶ ἐν ἔνι τῶν χαριεστέρων πεφυκοτέρων τοῦ ὄρους. Πρὸς Μ. Α. δὲ κατ' εὐθεῖαν μόνον ἓν μίλιον ἀπὸ τοῦ πρόσοψε τοῦ ἐφαιστείου, εἶναι τὰ ἔσχατα ἀνακαλυφθέντα ἐρείπια τῆς Πομπήϊας, ἥτις ἦν μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς πρώτης ἐκρήξεως τοῦ Βεσουβίου.

Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ὅλη ἡ χώρα αὕτη ἦτο σκηνὴ τῶν φοβερωτάτων φυσικῶν φαινομένων, καὶ μολονότι ἀναφέρεται, ὅτι ἡ πρώτη ἔκρηξις συνέβη τὸ 79 Μ. Χ., ὅμως τὸ ἔδαφος αὐτοῦ ἐδείκνυεν, ὅτι καὶ προηγουμένως συνέβη ἔκρηξις. Ὁ Στράβων, γεννηθεὶς τῷ 54 ἔτει Π. Χ. εἰς τὰ γεωγραφικὰ αὐτοῦ λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ ὄρους Βεσουβίου ἡ Οὐεσσούϊον· «Ὑπόκειται δὲ τῶν τόπων τούτων (τῶν ὅτι τὴς Καμπανίας) ὄρος τὸ Οὐεσσούϊον, ἀχρεῖ περιεκόμενον πανταχοῦ, πλὴν τῆς κορυφῆς· αὕτα δ' ἐπίπεδος μὲν ποῖ μέρος ἐστὶ, ἀκαρπὸς δ' ὅλη· ἐοικε τὰς ὄρεσι τεφρώδη καὶ κοιλάδας φαίνει σκεκρυμμένας πετρῶν ὡς τεκμαίροντ' ἀν τις τὸ χωρίον «τοῦτο καίεσθαι πρότερον καὶ ἔχειν κρατῆρας πυρός, ἀδικοῦσαι δ' ἐ«πιόντ' τὴς δίκης. Δύοιδε δ' ἀν τὸ ἠλεγρόν πεδία τῶν ἀρχαίων. αὐτοῦ δ' τὸ ἐ σκηνὴ τῆς μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ γιγάντων μαχῆς, εἰς ἣν οἱ τελευταῖοι κατενικήθ'ντες ὑπὸ τῶν θεῶν κατεκλείσθ'σαν εἰς τὸν Τάρταρον, οὕτινος ἡ εἴσοδος ἔτο κατφρατοῦ τὸ ὑπὸ θειμῶν σπόλιον τῆς Καμπανίας κατὰ τὴν μυθολόγον πλησὶον τῆς λίμνης Ἄορνου (Avernus), ἥτις ἀνέδιδε δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐλκυστικαν πάντα τὰ ὑπερπετώμενα αὐτὴν ὄρνεα· αὐτοθὲ ὁ γίγας Τυφῶν καθείρχθη καὶ αὐτοῦ ἔτο τὸ μαντεῖον, ὅπερ τὸν σοφὸν Ὀδυσσέα συνεβούλευσε νὰ μὴ ὑπαγε εἰς τὴν Τροίαν· ἀνέστ δικαιος περιέφερεν κύτον. Πλησὶον δ' αὐτοῦ ἔτο πηγὴ τις, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐπίεν ὁ ἀρίστος, πιστεύων, ὅτι ἔτο ἡ πηγὴ τοῦ ποτοῦ Στυγός, ἥτις σὺν τῷ Ἀχέροντι, Κωκυτῷ καὶ Φλεγέθοντι ἐποτίζε τὸν κατοχθόνιον Ταρταρον καὶ ἤστινα πάντες οἱ νεκροὶ ἔπρεπε νὰ διέλθωσιν.

Αἱ παραδόσεις τοῦ μεσαιώνος περὶ τῆς θέσεως ταύτης ἦσαν πάνυ σκοτειναὶ καὶ τυφλοεμμένοι. Ὁ Ἄδης ὑπεστήσετο, ὅτι ἔκειτο βαθέως εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ὄρους. Μῦθός τις λέγεται, ὅτι ἀνθρωπός τις, ἐνῷ ἐτόχρετο τὸ πυρίπνοον αὐτὸ ὄρος, πορευόμενος εἰς Νεάπολιν, ἠκουσε κακυστοὺς καὶ ἐλεθρμοὺς. Μεταξὺ δὲ τῶν φωνῶν ἀκεγνώσετο τὴν φωνὴν τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς καὶ σημειώσας τὴν ὥραν εὗρεν, ὅτι ἔτο ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐκείνη εἶχεν ἀποθάνει.

Ἡ πρώτη ἔκρηξις ἀναφέρεται, ὅτι συνέβη τῷ 79 Μ. Χ., ὅτε ὁ Πλίνιος ἀπέθανεν, ἐκτεθεὶς εἰς τὰς ἀναθυμιάσεις ἐπὶ πολλὴν ὥραν χάριν τῆς ἐπιστήμης. Ἔκτοτε δὲ μέχρι τοῦδε συνέβησαν 36 ἐκρήξεις ἔκτος πολλῶν ἄλλων μικρῶν. Μία ἐκ τῶν τρομερωτέρων ἔτο ἡ κατὰ τὸ 1538 συμβᾶσα, ὅτε τὸ Monte Nuovo ὑψώθη ἐν διαστήματι δύο ἡμερῶν 413 πόδας· ἑτέρα ἡ κατὰ τὸ 1631, ὅτε τὸ πυρίπνοον αὐτὸ ὄρος ἐξερύχθη ἔσον ὕδωρ καὶ ἡ κατὰ τὸ 1835 ἐπίσης ὅτε φεβρὰρ, ὅτε ποταμοὶ λάβας ἐχύθησαν περὶ τὸν πλευρὰς τοῦ ὄρους καὶ κατέστρεψαν τὴν κωμόπολιν Κερκολον. Τότε ἐνοῖκ κάνοι ἐνόρμων ἀδικοπόνς.

Ἡ τελευταία δὲ ἔκρηξις τοῦ Βεσουβίου, ὅστις ἴσως καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν γράφομεν ἐξερύγεται, ἔρχεται ἡμέραν κυριακὴν, 8 δεκεμβρίου 1861. Ὀλίγα σημεῖα τῆς προστεγγιζούσης καταστροφῆς ἐδόθησαν, ὅτε αἰφνιδίως περὶ τὴν ἕην ὥραν ἡ ἡ ὑψώθη, τὸ πυρίπνοον ὄρος ἐξεβάλε καπνὸν καὶ φωτίαν καὶ ὁ Πύργος τοῦ Ἕλληνος, πόλις περιέχουσα 22,000 κατοίκους, ἐγίνετο ἐντελῶς ἐρεί πιον. Μεγάλα ῥάγματα ἠνοίχθησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς· οἰκίαι διεσχίσθησαν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς μέχρι τῶν θεμελίων καὶ τινες κατεκόπησαν οὕτως, ὥστε τὰ διεχωρίσματα ἤμειναν ἀνέπαφα, ἀκεστρέφοντα τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν διευθέτησιν. Θολεμοι π. χ. ἔπεσαν κατὰ γῆς σῶοι μετὰ τῶν κλινῶν· αἴθουσαι μετὰ τῶν πέριξ ἐδρῶν καὶ πολυθρόνων καὶ μετὰ τῶν εἰκόνων καὶ ἄλλων κοσμημάτων ἐπὶ τῶν τοίχων. Ἡ θάλασσα ἀπεσύρθη 20 πόδας ἡ, ἵνα εἴπωμεν ὀρθότερον, ἡ γῆ ὑψώθη 20 πόδας. Μακρθὲν τὸ θέμα ἔτο μεγαλοπρεπέστατον. Ἐκ τοῦ κρατῆρος ὑψώθη μεγαλοπρεπὴς στῆλη καπνοῦ, ἀπλουμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὡς πελώριον ἀλεξήβρόχον 5,000 ποδῶν ὑψηλόν. Ἐκ δὲ τῶν χαμηλοτέρων στομάτων ὑπὲρ τὸ Πύργον τοῦ Ἕλληνος ὑψώνετο ἕτερον παρόμοιον ἀλεξήβρόχον καπνοῦ, οὕτινος ἡ λαβὶ εἶχεν ὕψος ὀλίγ μικρότερον τῶν 10,000 ποδῶν. Ὀμβρος αἰθαλὴς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενος ἐκάλυψε πᾶσαν τὴν πέριξ χώραν· πορτοκαλλέαι καὶ τριανταφυλλέαι ἔλαβον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ Πύργου τοῦ Ἕλληνος ἐκαλύφθ 4 1/2 δακτύλων τὸ βάθος ἐκ τῆς ἐξερυχθείσης αἰθάλης τοῦ πυρίπνοου Βεσουβίου, ἥτις πᾶν χόρτον καὶ φυτὸν ἠφάνισεν ἐν τοῖς περιβόλοις καὶ κήποις. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀπωλέσθησαν, ἀλλ' ἡ ἀπολεσθεῖσα περιουσία ἦτο μεγάλη.

Μετ' οὐ πολὺ πάντα ταῦτα ἠφανισθέντα καὶ νέος Πύργος τοῦ Ἕλληνος ἀνοικοδομηθέντα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ καταστραφέντος, καὶ ἡ καταιόντες τῶν ἀνθρώπων πολὺ θὰ ἐπανελάβ τὴν πορείαν αὐτῆς, ζητοῦσα εὐτυχίαν καὶ εὐθυμονίαν καὶ οὐδαμοῦ εὑρίσκουσα αὐτὴν μέχρις οὗ νέον ῥεῦμα λάβας ἐστιφαμὲν πολὺ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν των ἔναν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, οἵτινες ἄν ἠθέλασαν νὰ λαβωσιν ὡς μαθήματα τὰ παθήματα τῶν προγόνων αὐτῶν.

Περὶ ἐγκλιματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἐπίτιμος γραμματεὺς τῆς Ἐθνολογικῆς ἐν Λονδίνῳ ἑταιρείας Δρ. Χαστὶς ἀνέγνω κατὰ τὴν συνεδρίαν, τὴν συγκροτηθεῖσαν τὴν παρεθθοῦσαν τρίτην, ἀξιοπρόσεκτον συγγραφὴν «Περὶ ἐγκλιματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου,» δείξας δι' ἀριθμοῦς πειστικοὺς ἐπιχειρήματων, ὅτι ἡ κοινὴ δόξα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται ἐξ ἑτοῦ καλοῦ νὰ ζῇ εἰς τοὺς Τροπικοὺς ἢ εἰς τοὺς Πόλους, εἶναι τὰ μάλιστα ἐμφρατεμένη. Καὶ ὅτι μὲν διάφορα φῦλα ἀνθρώπου ἐυρίσκουσι ἐν παντὶ κλίματι, εἶναι ἀληθέστατον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐξέτασις τῶν διαφόρων αὐτῶν δεικνύει, ὅτι ὁ διεγερισμὸς περὶ τὴς κοτρωπολιτικῆς θέθεν φύσεως τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι τοσον ἰσχυρὸς ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται· οἱ ἐνδιαλόγοι, οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ τῇ ὑπεροχῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπίλαθκνονται, ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὁ δοῦλος τοῦ ἀνθρωπον ὀλικῶς εἰς τὸ συμμετεβάλλεσθαι ἐπί τινα καιρὸν πρὸς τὰ κλίματα. Ὅτι περὶ ἐγκλιματισμοῦ τῶν ζώων κατὰ καιροὺς ἀκούσκμεν, εἶναι κατὰ πολὺ ὑπερβολικόν. Τὰ ἐμποδίζοντα ἢ ἐπιβραδύνοντα τὸν ἐγκλιματισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἦναι φυσικὰ, διανοητικὰ καὶ ἠθικά. Ἡ τροφὴ ἔχει ἀνοπόσπαστον σχέσιν πρὸς τὰ ἐκ τοῦ κλίματος προερχόμενα αἴτια, καθάπερ καὶ ἡ τοπογραφικὴ θέσις τῆς χώρας, τὸ ὑψηλὸν ἢ χθαμαλὸν αὐτῆς συγκριτικὸς πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, τὸ ποιον τῆς γῆς, ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἡ σύνθεσις τοῦ ὕδατος, ἡ ποσότης τοῦ φωτὸς, καὶ ἡ κατ' ἔξοχὴν ἐπικρατοῦσα ἀνέμων τινῶν, ἐνὶ λόγῳ, τὸ κλίμα ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν τοῦ ὅρου, ἤτοι ὀλῳ ἀπῶλ.ῳ γεωγραφικοῦ πλάτους καὶ μήκους ἐνοουμένου. Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀνθρωπίνων φύλων ἀδιαπόρευκτον ἡμῖν, ὅτι πᾶσα οἰκογένεια ἐφαίνει διαφορὰς τινας, αἵτινες ἀναφιβόλως ἀποδοτέαι κατὰ τινα τρόπον εἰς τὴς περιαμπεχούσας κοσμικὰς ἐπιδράσεις. Φυτὰ τινα προσιτιζοῦσιν εἰς τινας χώρας, καὶ μεταφυτεύομενα εἰς ἄλλων κλιμάτων χώρας ἐκφυλίζονται ἢ καὶ θνήσκουσι. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐν παντὶ τόπῳ εὑρίσκομεν αὐτὸν ἀρχαιοτάτμενον ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ κλίμα, καὶ ἂν μὴ εἴχεν οὕτως, καταστράφετο. Ὁμοίως εὑρίσκομεν ἄλλοτε ἄλλην δεκτικότητα πρὸς ἐγκλιματισμὸν παρὰ τοῖς διαφόροις φύλοις, συμφώνως τῇ διανοητικῇ αὐτῶν ἀναπτύξει· κατὰ τοῦτο δὲ τὴν πασῶν μεγίστην δύναμιν κέκτηται τὸ νοημονέστατον εὐρωπαϊκὸν φῦλον. Ἔκκστον, ἐν τούτοις, φῦλον τε μιρριζίεται ὑφ' ὁρισμένων τινῶν γεωγραφικῶν ὁρίων, ἅπερ ἀτιμωρητὶ δὲν δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ.

Ἡ γεωγραφικὴ διασπορὰ τῶν νόσων καὶ τῶν ἕξεων ἔχει σπουδαίαν ἀναφορὰν εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος θέμα, καὶ ὅσον τὸ περὶ τοῦ ὁ Δρ. Χαστὶς ἀντεπεξῆλθε πλέθος στατιστικῶν δεικνυόντων τὴν ἐπενέργειαν τοῦ κλίματος ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ βρεττανικῶν στρατευμάτων, καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀποικιῶν τε Βρεττανικῶν καὶ τῶν Γαλλικῶν, Πορτογαλικῶν, Ὁλλανδικῶν, Ἱσπανικῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπιγενομένων μεταβολῶν εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἐρεβοὺς Ἰνδοῦς, τοὺς Νίγρατας, τοὺς νεκτιάκας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἄλλους, ὅπόσε μετανάστευσαν ἀπὸ τῆς ἀνείας ἢς ἔζησαν· Ἐπὶ πάντων τῶν παρεφερόμενων, μαθ' αὐτῶν τῶν ἐστικῶν Μετρηθέντες Ἀμερικῆς ἐξεισυρομένων, ἐνφύλιοι καὶ ἐπὶ τέλους ῥὰ φαίνονται ἀποτελοῦντα τὸν κανόνα, καὶ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαίρεσιν παρουσιάζουσιν οἱ Ἰνδοῦοι, περὶ ὧν μία καὶ μόνη γνῶσις ἔδοθη ὑπὸ τοῦ Κ. Λουκὰ Βαρκὰ, διεγερμένου, ὅτι ἐν χάρα ὑπάρχει οὐ μόνον εἰς τὰ ἐθνικὰ κέντρα, ἀλλ' ὁμοίως καὶ εἰς κίματα αὐτῶν, καὶ ὅτι οὐσιόθπστε φῦλον ἐκφυλεῖται ἐκ κατοικίνερον πρόψηται εἰς τὸ μέλλον. Οὕτως ὁ Ἰνδιάνος δὲν ἐξεφυλίσθη ἐν Εὐρώπῃ· οὐδὲ, ὅμως θέλει διβαιώσει, ὅτι τὸ κλίμα τῆς Ἀμερικῆς θέλει ἀφορεῖ εἰς τὸν Ἄγγλον ὡς τὸ τῆς Ἀγγλίας ἀρκεῖ τὸν Ἰνδιάνον. Ἐπὶ τέλους κατέκρινε τὰ καθ' ἡμέραν ἀκουόμενα σχέδια πρὸς ἀποικισμὸν καὶ πρὸς ἐξάπλωσιν τῶν Ἀγγλο-Σαξόνων ἀπαστρχοῦ γῆς, εἰπὼν, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀξιον πολλῆς προσοχῆς διότι μεγίστη δύναται νὰ γένῃ ὠφέλεια εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁριζομένων τῶν νόμων τῶν θεσπόντων τὸν οὕτω δὴ καλούμενον κλιματισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλγεινὴ συνολκή.

Τὰ μ'ρη τὰ κυρίως προσβαλλόμενα ὑπὸ αἰγινητῆς συνολκῆς εἰ γαστροκνημίαι, ὁ αὐχὴν καὶ ὁ στόμαχος. Αἱ συνολκαὶ αἱτίαι καὶ αἰφνιδίαι ἔκθεσις εἰς ψύχρα, πόσις ψυχρῶν ποτῶν ἐν καιρῷ γρίλου κεύτωνος καὶ ἐφιδρύσεως, ἐθωδὴ ψυχρὸν κοπτὸν ἄκαν ὁ μαχος ἔκαι ὀθύκατος καὶ ἀνίκανος νὰ πέψῃ, ὁ παρεξωμὸς τῆς τραστικαὶς ἀρθριτίδος, καὶ ὑπερέντασις τῶν μυῶν τῶν ἀκρῶν, ἡ ἡν περίτεταιν γεννᾶται ἀνεθρατικὴς ἔνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ἐντάσεως τῶν μυῶν. Πολλοὶ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὴν αἰγινητὴν νοσολκὴν, καὶ ἐθίοις οἱ ἐυρίβιστοι, ἐν καιρῷ θερμάστρας καὶ ἀνέστ ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐθιαίτερον ἐν καιρῷ τῆς πρωΐας, ὅτε ἡ ἀσ εἶναι μεγίστη, ἡ συνθρόεισις μυείκης ἢ ἐρεθιστικὴς θλιψμοῦς τοῦ τεκνατη, καὶ οἱ ἐκτείνοντες τὰς κνήμας μὸς ὑπερεντείνοντα ἐπιστρόπτησι τὴν ἐκ τῶν καμπτῆρων μυῶν κατὰ τὸν ὕπνον ἐπὶ θοῦσαν ὑπερχῆν. Ὁ ἀυστρινὸς ψυχρὸς ἀφρ εἶναι ἐπίτης ἀσυνέ τία τῆς αἰγινοῦς συνολκῆς, καὶ ἐπὶ συχνοτέρα ἐμφάνεται ἐν ἐπ πολυμβήσεσι, ὅτοτε συνυπαρχουσι καὶ αἱ ὀλοὶ αἰτίαι, ἔχουν καὶ ψύχρος καὶ ἡ μεγάλη μυεκὴ ἔντασις. Μὴ ἀνοπαστικὴ θέσις τῶν μυῶν εἶναι ὁρμὴς ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν ὁρκοῦσα αἰτία ἐρεθισμοῦ.

Ὅτε οἱ κοῖλοι εἴτε μεμβρανώδεις ἐσγήμενοι ὡς προσδοκοῦνται τὸ ἐπιγενόμενον αἴσθημα ὁμοιοῦν ὡ: ἐὰν συνέλκοντο εἰς ἓν καὶ αὐτὸ σημεῖον· τὸ ἄμμος εἶναι ἀγκωνώδες, καὶ ἐν τῇ ἀρθρίδι θλιμμένοι καὶ ἀν ὁ στόμαχος ἔκαι τὸ πυχρὸν ὄρμενον, συμπαρσυνελκόμενος καὶ τὸ διαφραγμα, καὶ ἡ ἀκαπνοὶ καθίστασια δρχ ἢ ἀδυνεύματος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιτυχάνει. Ἰσχυρὰ καὶ ἐπιμόνα ἐνεργεια ἄλλων ἀπομακρυσμένων μυῶν, οὐ ἔνεκα συλλέγεται καὶ συμκινεῖ τοῦτα ἀλλαχοῦ ἡ ἐρεθιστικὴ δύναμις, συχνάκις θερμαίνει καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον πρέπει ὁ ἀποδώσωμεν τὴν ἐνεργειακὴν ἐνέργειαν, ἥτις λέγεται ἐπιγινομένη ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς σφίξεως ῥαβδῶν θείου αἴρης δραστικοῦς. Το θεῖον ἐπικρατεῖ ἕνεκα τῆς θερμοτητος τῆς κατεχούσης αὐτὸ χειρὸς ἀλλ' ἡ μόνη ἰαματικὴ αὐτοῦ δύναμις συνίστεται εἰς τὸ ὅτι παρχει ἰκανὸν ποσὸ θειικοῦ ἀρφεῖρ, καὶ οὕτω διεγείρται αἰφνιδίαι μεταβολὴ περὶ τὴν ἐνέργειαν.

Ὅτεν ὁ στόμαχος ἔκαι τὸ πικρὸν ὄργανον, ῥακὴ, ῥόμαι, αἰθῆρ ἢ λαύδανον εἶναι τὰ μάλλον τέλεσφορα μέσα· συχνάκις δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἑνώσῃ τις μετὰ πρωσοχῆς τὸ λαύδανον μεθ' ἑνὸς ἢ πλείονων ἐκ τῶν προεγουμένων ἐρεθιστικῶν. Πρὸς τούτοις ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίθεσις θερμότητος καὶ ἐυξεκαιστέων ἐρεθισμάτων, ὡς θερμῶν φλεκέλλων ἢ μαλίνων ὑφασμάτων βεβρεγμένων δὲν συνδέτει καφφρούχου χρίσματος, ἐφκνσαν ἰδίως ὠφέλιμα εἰς πολλὰς περιπτώσεις. Μεταφορὰ τῆς ἐνεργείας δι' ἐρεθισμοῦ τῶν ἄκρων, ὡς θερμῶν ποδολούτρων, ἢ συκαπισμῶν εἰς τοὺς πόδας, συχνάκις ὠφέλησε· καθὼς καὶ ἡ χρῆσις θερμῶν, μαλακτικῶν καὶ ἀνωδύνων λουσμάτων, ὧν ἡ παρεγορικὴ δύναμις ὀφκει τὴν θέρμη τοῦ κλιμακοῦ διὰ συμπαθητικῆς διαχύσεως, καὶ πολλακις ἐπιφερει σημαντικὴν ἀνακούφισιν. Ὁ πάτχρον ὀρεῖλει ἔτι ἰδιωτέρας νὰ προσέχῃ περὶ τὴν τῆς διαίτας· περιορίζομενος εἰς κρέατα τοιαῦτα, ὧν ἡ πέψις εἶναι εὐκολωτάτη, καὶ ἀν τείνουσι εἰς ἀδιέρρεια τῆς ἀναμαλοῦ ἐνεργειας τοῦ στομάχου, καθότι ταχέως γεννᾶται ἕξις πρὸς ὑποστρωτὴν ἔτης δυσκόλως ἐκριζοῦται.

Τὰ κάλλιστα προληπτικὰ τοῦ κακοῦ μέσα, ὁσάκις ἡ αἰτία ἐγκειται εἰς τὴν φυσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὰ τονωτικὰ, καὶ ἡ συνέθεια τῶν παθοκινούσων μυῶν εἰς τοσον ἄσκησιν ὅσην δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν.

Ἡ ἀλγεινὴ συνολκὴ ἀπαντᾶται καὶ ὡς σύμπτωμα, ἀποτελοῦν ἓν τῶν δεινοτάτων συμπτωμάτων εἰς τὰ διάφορα εἴδη τῆς κολικῆς τῆς τῆς χολέρας, καθ' ἃς περιπτώσεις πρίπει νὰ θεραπεύται κατὰ τὰς περὶ τῶν νοσημάτων τούτων παρεδεδεγμένας μεθόδους θεραπευτικῆς.

ΑΕΡΟΣΤΑΤΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΜΑ.— Κάτοικός τις τῆς πόλεως Βόστων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀναβὰς δ' ἀερόστατον μεγαλῆς ἐφωτογράφησε τὸ παυόραμα ὁλόκληρον τῆς πόλεως ἐκείνης μετὰ πάσης ὅσης ἐπιτυχίας. Ἡ μέθοδος αὕτη δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοπογραφικῶν καὶ χωρογραφικῶν εἰκονογραφιῶν μεγάλων ἐκτάσεων καὶ μάλιστα διὰ στρατιωτικὴν χρῆσιν παρόντος καὶ τοῦ ἐγκρότ.

Μονομαχία δι' αὐτοχειριάσεως.

Ἡ παροῦσα αὕτη μονομαχία συνέβη τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ἔναν καὶ Βεσθαδεν μεταξὺ ἑνὸς Παρισινοῦ καὶ ἑνὸς Ἄγγλου, ἐνῶν ἀμφοτέρων τῆς Κ. Ἐρρέιττας Α...., χῆρας τραπεζίτου τεκνῶν ἐπιφανοῦς τῆς Γαλλίας. Ἡ Κ. εἶναι ὀπωσοῦν φιλαρεσκος, οἱ ἀντέξηλοι ἠρῶτο αὐτὴς σφοῦρῶς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ καλοῤίζεοῦσα δὲν ὑπέρφοτεν ποσὸς τῆς ἀκαιδίας αὐτῶν ἀκπαπαῦν, ἡ δὲ εὐθύμιαν γυνὴ εἶχε πολλοὺς ἔδει τὴν μανίαν τοῦ ἀνδρὸς, ἐνέκρινε προτίμησίν τινα εἰς τὸν δε, εἶπεν ἔκκστον αὐτῶν τωδε:

«— Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀθύνατον νὰ κυρφοῦν ὁ ἀκρεῶν· ἀλλὰ προσέχετε καλὸς νὰ μὴ ἐρίζεσθε, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ κίνεστε ἀυτὸν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀντιξέλλου τοῦ!»

Περὶ τὰ τέλη το

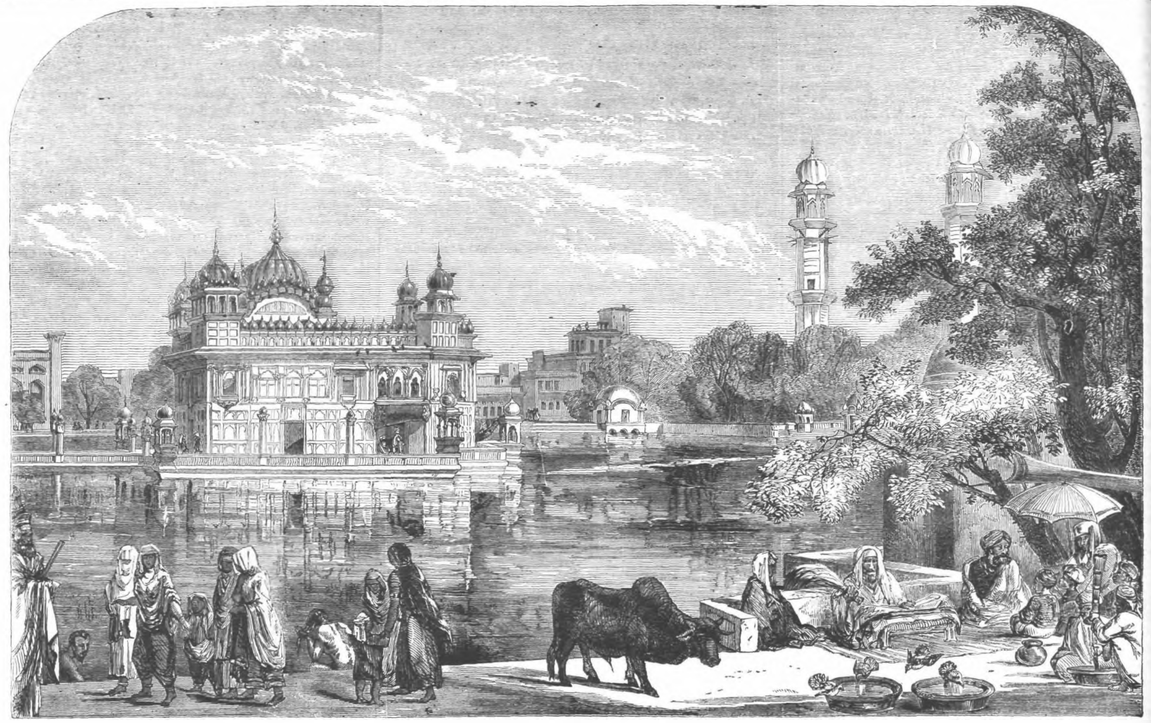

Ο ΕΝ ΟΥΜΡΙΖΙΡ ΝΑΟΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΣΙΚΧ.

Ο ΕΝ ΟΥΜΡΙΖΙΡ ΝΑΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡ' ΑΤΤΩι ΑΓΙΑ ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΣΙΚΧ.

Τὸ Οὐμριζὶρ ἢ ἱερὰ ἕδρα τῶν Σίκχ ἀνεδείχθη τὸ πρῶτον ὡς ἁγία πόλις ὑπὸ τοῦ Ἀρζοῦν τετάρτου Γουρού περὶ τὰ τέλη τῆς ιϛ' ἑκατονταετηρίδος, τὰ δὲ περὶ τὴν ἀγίαν αὐτῆς δεξαμενὴν κτίρια συνετελέσθησαν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῶν κατάστασιν μόνον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ῥουνζὶτ Σίγχ ὅτε ἡ δύναμις τῶν Σίκχ εἶχε ῥθάσει εἰς τὸν κολοσσῶνα τοῦ μεγαλείου· οὐχ ἧττον, ὅμως καὶ πρότερον ἦτο τόπος μεγάλης συναγωγῆς ὅλου τοῦ λαοῦ τῶν Σίκχ, ἀρξὰ μετὰ τὸς κατατρίβας τοῦ ἀπέκτησαν πολιτικὴν τινα σημασίαν, εἰς ἣν πρὶν ἢ ἐνωθῶσιν εἰς τὴν ὑπόταγὴν ἑνὸς μόνου ἀρχηγοῦ, συνεθίζουν νὰ συνέρχωνται εἰς συνέλευσιν ἅπαξ τοὐλάχιστον τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἤτοι κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Ῥαμὶ, ὅτε μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν βροχῶν ἠδύνατο νὰ ἐνεργῶσι πόλεμικὰς ἐπιχειρήσεις κοῦτι, καίτοι εἰς ἕκαστος αὐτῶν ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ μόνος οὐκοκύριος τῆς δημοκρατίας των, κατενόουν ἐξίστου, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγωνίσι δίκι καὶ ἔξπίζον, ὅτι ἡ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον συναγωγή, ἡ ἐκτέλεστις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε μία τοιαύτη ἁγία θέσις, ἠδύνατο νὰ καθυποβάλωσι τὴν φιλαυτίαν ἑκάστου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας συστασιν. Ἐπιμένοντες δὲ τὰς τοιαύτας συναγωγὰς Γουρουμοῦττα, ὅπως σημάνωσι, ὅτι κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Γοβίνδου ἐξηγοῦντο παρὰ τοῦ διδασκάλου των καὶ τοῦ βιβλίου του ἐφρόνησι καὶ ὁμόνοιαν ἐν τοῖς συμβουλίοις αὐτῶν.

Κατὰ δὲ τὰς ἀλληλομαχίας αὐτῶν μετὰ τῶν Μωαμεθανῶν περὶ τῶν πρωτείων ἐν τῷ Πουνζάβ, τὸ Οὐμριζὶρ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πολλάκις ἐλυμαίνθη ὑπὸ τῶν τελευταίων καὶ τὰ ἀριστοτέχνια αὐτοῦ ἐβεβηλώθησαν. Ἀλλ' ὁ Ῥουγγὶν Σίγχ ὅταν ἐπεχείρησε τὴν ἀνοικοδομὴν τοῦ ναοῦ, ἐξεδέκετο τὴν γενομένην ταύτην βεβήλωσιν, ἐπενεγκὼν εἰς Λαχώρης τὰς λευκὰς μαρμαρένους στέγας τῶν μωαμεθανικῶν ἐκείνε ἱερῶν, καὶ γυμνώσας τὸν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ τάφον τοῦ Ἰεχαγγίζη, ὅλων τῶν ὡραίων αὐτοῦ ποικιλμάτων, τὰ ὁποῖα τὴν τέλμερον φαίνονται κοσμοῦντα τὸ κατώφλιον τοῦ λαμπροῦ τούτου ναοῦ, τὸ ἀνώφλιον τοῦ ὁποίου εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ κιχρυσωμένου. Ἔτι δὲ καὶ τὸ προαύλιον αὐτοῦ εἶναι ἐστρωμένον διὰ λευκῶν πεποικιλμένων μαρμάρων, μετεκοσμήθησαν καὶ τούτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Κατέστη δὲ ὁ ναὸς οὗτος τὸ ὡραιότερον καὶ ζωγραφιστότερον θέαμα καθ' ὅλας τὰς Ἰνδίας· τὰ πύλῃ τῶν προσκυνητῶν τῶν ἀδιαλείπτως προσερχομένων εἰς τὸν ναόν, οἱ ὡραῖοι καὶ ζωκροὶ τοῖχοι γυναικῶν ἐματισμοῦ, ἀντικαλύμενοι ἐν τῷ τῆς δεξαμενῆς ὕδατι, τὸ ἀίσποτε κυματιζομένω ὑπὸ τῆς δεικνεῦς κινήσεως τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ νοσομένων, (ἐξ ὧν οἱ σώφρες ἐξερχόμενοι κάθηνται ἐπὶ τῶν βαθμίδων, κτενίζοντες τὰς μακρὰς των κόμας), οἱ θίασοι τῶν εὐλαβῶν καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἀναγνωστιόντων τὸ Γρούντ, ἤτοι τὴν ἀρίαν βίβλον. Οἱ ἐκαστοτε ἀπαντώμενοι ἀνθρωποι ἀνάλυσεις, περιδεδιημένοι ἐν κυκνοῖς μετ' ὑψηλῶν περιστερῶν καὶ κύκνων καὶ ἀρίων χαυνοβίων περὶ τὰς τηχεις αὐτῶν, οἱ μεγαλοπρεπεῖς τῶν Βραχμάνων ταῦροι καὶ τὰ σμήνη τῶν περιστερῶν κατεθιουσῶν τὴν ἄφθονον καθ' ἑκάστην προβαλλομένην σιτάς τροφήν. Ὅλα συνθμα συντείνουσι πρὸς τὴν ἀδιάκοπον ποικιλίαν τῆς ἀεὶ παραλλαττούσης ἐνταῦθα σκηνῆς.

Οἱ Γουρού εἶναι οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τῶν Σίκχ. Ἀρζοῦν ὁ Δ' Γουρού, συναθροίσας τὰς διαφόρους γραφὰς τῶν προκατόχων του, κατέταξεν αὐτὰς εἰς βίβλον· ὁ δὲ Νάμοῦν καὶ ὁ Οὐγγοῦ ἐπροσθέσαν εἰς αὐτὸ τὰς ἀμοιβαιοτέρας συγγραφὰς τινων ἄλλων θρησκευτικῶν μεταρρυθμιστῶν· ἡ τελευταία, συμπληρώσας τὸ ὅλον διὰ μιᾶς προσευχῆς καὶ τινων ἰδίων αὐτοῦ παραινέσεων, ἀνεκήρυξε τὴν σύναξιν ταύτην ἑξῆς ἱερὰν βίβλον. Τὸ βιβλίον τοῦτο κεῖται κεκαλυμμένον ἐπὶ σκίμποδος, κεκαλυμμένου χρυσοῦφαντῳ ἐπιβλήματι, καὶ ἐπ' αὐτοῦ βόειος οὐρὰ (ἀσιατικὸν τοῦτο ἐμβλημα κυριότητος), τὴν ὁποίαν ὁ πρὸ τῆς βίβλου καθήμενος Γουρού μεταχειρίζεται ἐν διαλείμματιν εἰς μυσσόδιον, ὑπερβὶν δὲ ὑπάρχει παρπέτασμα ἐξ ὑτγίνου βελούδου χρυσοκεντήτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σωρὰς τῶν προσφορῶν τῶν πιστῶν· διακύμονται δὲ πρὸς τὰς γυναίκας ἐξωθεν τοῦ ναοῦ ἀνθη ἐρικαμένα παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἀδιαλείπτως ἠχοῦσι τυμπανα καὶ ἰαχοῦτα, ἐνοχλοῦντα μᾶλλον ἢ κόδυνοτα τὴν ἀκοὴν, συνοδευόμενα καὶ ὑπὸ φωνῶν ἀνθρωπίνων ἀκουμῶνων καὶ τούτων.

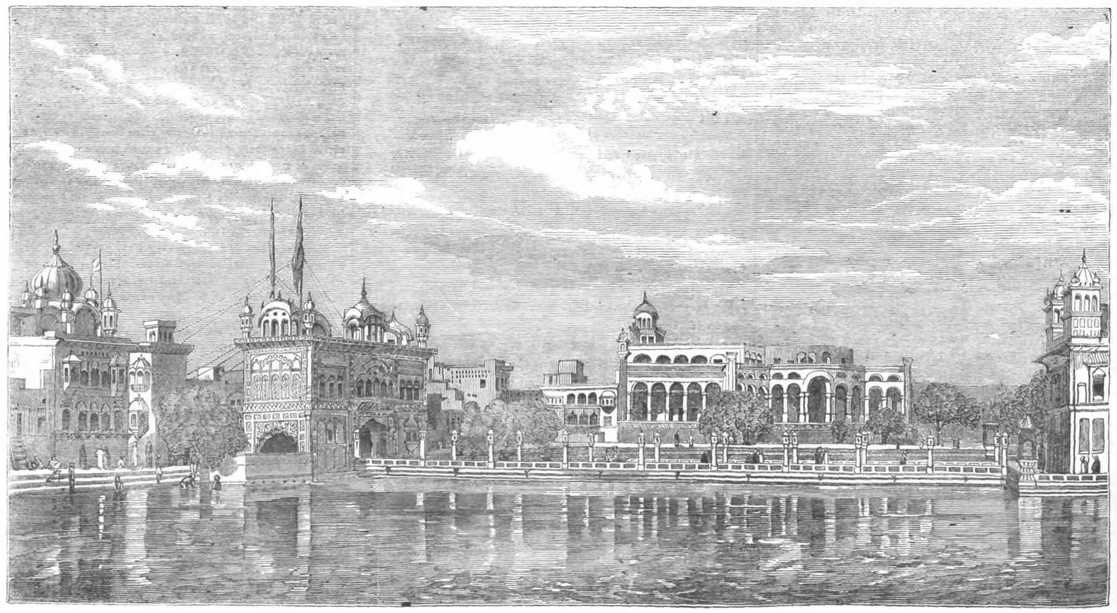

Η ΠΑΡΑ ΤΩι ΝΑΩι ΟΥΜΡΙΖΙΡ ΑΓΙΑ ΔΕΞΑΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΝ ΠΡΟΑΥΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ.

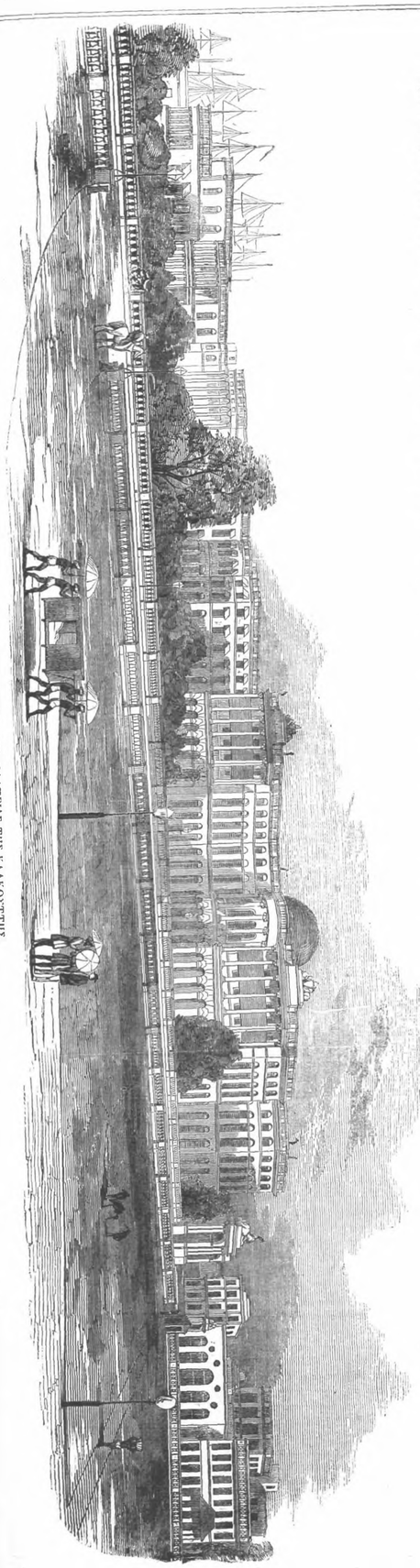

ΘΕΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΚΟΥΤΤΗΣ.

ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ.

Ἡ Καλκούττα εἶναι ἡ πρωτίστη πόλις τῆς Βεγγαλικῆς ἐπαρχίας καὶ ἡ πρωτεύουσα τῶν Βρεττανικῶν Ἰνδιῶν. Κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Οὐγγλὶ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰνδοὶ θεωροῦσιν ὡς συνέχειαν τοῦ ἱεροῦ ῥεύματος τοῦ Γάγγου. Ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ποταμοῦ ἑκατὸν περίπου μίλια. Τὸ μῆκος αὐτῆς ἀπὸ βορᾶ εἰς νότον εἶναι τεσσάρων καὶ ἡμίσυ περίπου μιλίων· τὸ δὲ πλάτος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ κυκλοτεροῦς ὁρίου ἑνὸς καὶ ἡμίσυ μίλιου. Ὅλη δὲ ἡ πόλις κατέχει ὀκτὼ τετραγωνικῶν μιλίων ἐπιφάνειαν, ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς γραμμῆς τοῦ παλαιοῦ χειμακόματος τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαχράττα. Ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ποταμοῦ προσέγγισις πρὸς τὴν Καλκούττα ἐπιλύεται ὑπὸ σειρᾶς μεγάλων κουμψῶν κατὰ τὸν κόλπον Bracch, περικυκλουμένων ὑπὸ ἀεσῶν καὶ τρίβων, κατεχομένων μέχρι τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ παραμειβόντα ἐὲ τὴν θέσιν ταύτην τὰ ἐκ τοῦ Ζουὲς ἀριστᾶν τῶν ποταμῶν Οὐγγλὶ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκλαμπομένων πολυαριθμῶν πλοίων καὶ πρὸς δεξιὰν τὸ πρωΐστεῖον Χωρίγγοῦ, τυκνὸν κατοικημένον, ὀλίγον κατὰ μέστοτον τὴν πλατεῖαν, ἐν ᾗ τὸ ἐμπορεῖον, τὸ διοικητήριον καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἰδιωτικαὶ ὡραῖαι οἰκοδομαὶ, τὰ πάντα σύνθεμα ὁμοιάζοντα πρὸς μέρη τινὰ τῆς Πετρουπόλεως. Ἄπειρ τὴν πλατεῖαν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐκτείνεται μεγαλοπρεπὴς καὶ περιφανὴς, ἔχουσα πρὸς ἀριστᾶν τὸν ποταμὸν Οὐγγλὶν μετὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἐλκόμενον πολυάριθμον πλοῖον καὶ πρὸς δεξιὰν τὴν ἐλμε ἀποστασιν τῆς κυβερνήσεως, ὑπὲρ τοῦτο δὲ εὑρίσκεται μετὰ τοῦ ποταμοῦ ἡ διωρὺς Τόλλε-Νουλλὲχ. Καὶ μετ' αὐτὴν ἔσεται ὁ ναοστάθμος, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ φρούριον Βίλλιαμ. Ἐντεῦθεν δὲ φαίνεται ἡ Καλκούττα μεγαλοπρεπὴς καὶ περιφανὴς, ἔχουσα πρὸς ἀριστᾶν τὸν ποταμὸν Οὐγγλὶν μετὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἐλκόμενον πολυάριθμον πλοῖον καὶ πρὸς δεξιὰν τὸ πρωΐστεῖον Χωρίγγοῦ, τυκνὸν κατοικημένον, ὀλίγον κατὰ μέστοτον τὴν πλατεῖαν, ἐν ᾗ τὸ ἐμπορεῖον, τὸ διοικητήριον καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἰδιωτικαὶ ὡραῖαι οἰκοδομαὶ, τὰ πάντα σύνθεμα ὁμοιάζοντα πρὸς μέρη τινὰ τῆς Πετρουπόλεως. Ἄπειρ τὴν πλατεῖαν ἐπὶ τῆς ὄχθης

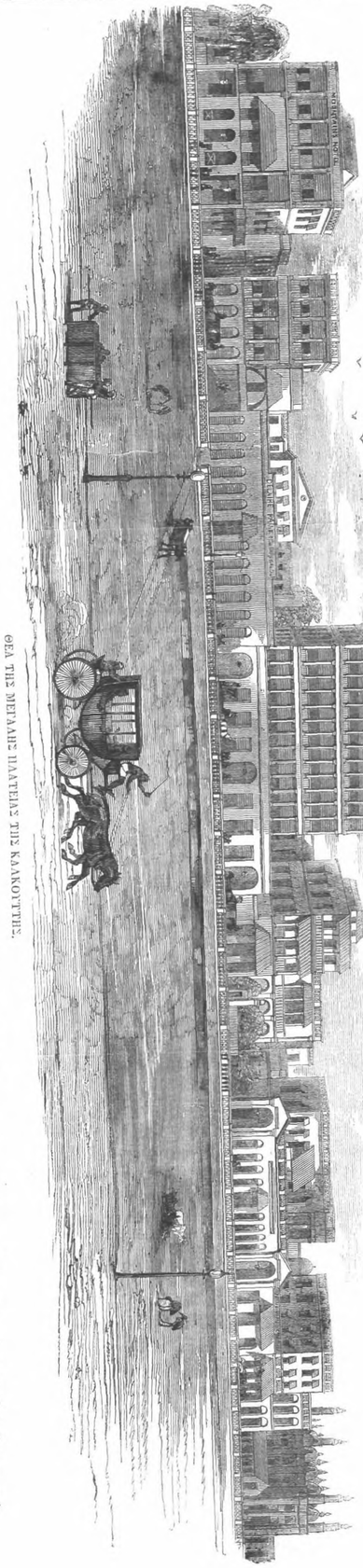

ΘΕΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΛΚΟΥΤΤΗΣ.

τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει τὸ **κυριώτερον ἀποβάσεως** μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἀπ' αὐτοῦ **ὁραία προκυμαία** ἐπεκτείνεται πρὸς βορρᾶν, **κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν ὡραῖαι οἰκοδομαὶ, ἐν αἷς τὸ τελωνεῖον, τὸ νομισματοκοπεῖον καὶ ἄλλα τῆς κυβερνήσεως γραφεῖα**· ὑπάρχουσι δὲ **καὶ ἄλλα διάφορα ἀποβάσεως μέρη**, συγκοινωνοῦντα **μετὰ διαφόρων ἄλλων μερῶν τῆς πόλεως**. Κυκλικῆ διώρυξ ὁρίζει **τὴν πόλιν κατὰ τὸ βόρειον αὐτῆς ἄκρον, διαχωρίζουσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ προαστείου Χιτπὸρτ· γραμμὴ δὲ ἀπὸ τῆς ὀχθης τοῦ ποταμοῦ**, ἤτοι ἀπὸ τοῦ μέρους **τῆς ἀποβάσεως Βήβης-Ῥὸς**, διαιροῦσα **τὴν πόλιν μέχρι τοῦ ἄνω κυκλωτεροῦς δρόμου θεωρεῖται ὡς τὸ ὅριον μεταξὺ ἐγχωρίων καὶ Εὐρωπαίων, τῶν μὲν κατοικούντων τὸ βόρειον, τῶν δὲ τὸ νότειον τμῆμα. Εἶναι δὲ ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι πρὸς τὸ τῶν Εὐρωπαίων τμῆμα κατοικοῦσι καὶ τινες ἐ χώνοι Μουσουλμάνοι ὡς καὶ Ἰνδοὶ ταπεινῆς γενεᾶς. ἐνῷ εἰς τὸ τῶν ἐγχωρίων Ἰνδῶν οὐδεὶς ἢ ὀλίγιστοι Χριστιανοί. Αἱ ὁδοὶ τῆς ἐνορίας ταύτης, ὡς αἱ πασῶν τῶν ἀσιατικῶν πόλεων, εἰσὶ στεναὶ, αἱ οἰκίαι τῶν πλουσιωτέρων ὑψηλαὶ, καὶ τινες τετράγωνοι, ἔχουσαι ἀνοικτόν τι διάστημα καθ' ἑκάστην τῶν πλευρῶν ἀπὸ 50 ἕως 100 ποδῶν πλάτους, καὶ αὗται κατὰ τὰς παιανηγύρεις φωτοχεόμεναι παράγουσιν εὐάρεστον ἀποτέλεσμα, τὸ δὲ ἕτερον τμῆμα εἶναι κατὰ πάντα εὐρωπαϊκὸν, διῃρημένον εἰς πόλιν μετὰ διαφόρων ὁραίων ὁδῶν, καὶ εἰς περίχωρον κεκοσμημένον διὰ τῶν λαμπρῶν οἰκιῶν τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων· ὀνομάζεται δὲ ἡ μερὶς αὕτη Χοβριγγῆ, ἡ δὲ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν οἰκοδομῶν αὐτῆς εἶναι ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ μακρῶν ὁραίων ἐξωστῶν· ὡς ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν τοιούτων οἰκοδομῶν ἐπιδείξεως, ἡ Καλκοῦττα συνήθως ἀξιοῦται τῆς ἐπωνυμίας «ἡ πόλις τῶν παλατίων». Μεταξὺ δὲ τῆς ἐνορίας ταύτης καὶ τοῦ ποταμοῦ μεσολαβεῖ ἐκτεταμένον τι διάστημα, καλούμενον «ἡ πλατεῖα», ἐφ' ἧς κεῖται τὸ φρούριον Βίλλιαμ, τὸ ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ἐχυρότητα πάντα τὼν Ἰνδιῶν τὰ φρούρια. Τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἶναι ὀκτάγωνον, πέντε ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ ὁποίου εἰσὶν ἐστραμμέναι πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ τρεῖς πρὸς τὸν ποταμόν. Ἐθεμελιώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Κλίβου, ὅστις ἐπεχείρησε τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην τῆς Πλάσσης· συνετελέσθη δὲ τὸ 1773 καὶ εἶναι ὠπλισμένον δι' 619 τηλεβόλων. Περιηγητής τις περιγράφει ὡς ἀκολούθως τὴν ἀπὸ τῆς πλατείας θέαν τῆς πόλεως·

«Ὁ δύων ἥλιος, λέγει, ἤδη διαχέει τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ ἀπὸ τῶν στιλπνῶν κορυφῶν ἰνδικοῦ τινος κεχρυσωμένου ναοῦ, πρὶν δὲ ἢ κρυβῇ ὁ φλογώδης αὐτοῦ μύδρος ὄπισθεν τῆς ἐκ φοινίκων ζώνης, εἰς τὴν ἐρυθριῶσαν ἀπόστασιν τῆς δύσεως, ἃς θεωρήσωμεν τὰ ὡραῖα καὶ ἐκτεταμένα παλάτια καὶ τὰς οἰκοδομὰς, τὰς συνιστώσας τὴν Καλκοῦτταν. Πρῶτον κατὰ τὴν καλλονὴν, τὸ μέγεθος καὶ τὴν θέαν ἵσταται τὸ λαμπρὸν οἰκοδόμημα τοῦ διοικητηρίου, περὶ δὲ αὐτὸ καὶ πέραν αὐτοῦ, ὡς λατρεύουσαι τοῦτο, εἰσὶ σεσωρευμέναι αἱ ἑκατοντάδες ἐκείναι μικροτέρων οἰκοδομῶν· αἱ λέσχαι δηλονότι, αἱ τῶν πλουσίων ἐμπόρων οἰκίαι, τὰ δημόσια γραφεῖα, τὰ παλάτινα ξενοδοχεῖα, τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐργαστήρια, αἱ ἐκτεταμέναι ἀποθῆκαι, αἱ ἐκκλησίαι καὶ οἱ ναοί, τὰ ὁποῖα πάντα περιποιοῦσιν εἰς τὴν Καλκοῦτταν τὴν ἐπωνυμίαν «ἡ πόλις τῶν παλατίων». Ἡ ὡραία αὕτη θέα τῶν ἀρχιτεκτονικῶν καλλονῶν ἐπεκτείνεται ἐπὶ μήκιστον, ἐξευτελιζομένη ἀνεπαισθήτως κατὰ τὴν ῥυπαρὰν τῶν ἐντοπίων πόλιν, ἐν ᾗ οἱ κωνικοὶ μιναρέδες καὶ οἱ τρούλλοι τῶν τεμενῶν ἀπῳδοῦσιν ὑπεράνω βορβορωδῶν καὶ στενῶν ὁδῶν καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν ὁμυχλώδη ἀπόστασιν ὁ θεατὴς βλέπων κορρένυναι ὑπὸ τῆς ἀφθονίας τοῦ πλούτου.»

Τοιαύτη εἶναι ἡ λαμπρὰ, ἡ ὡραία, ἡ ἀπαράμιλλος πόλις Καλκοῦττα.

Ἐκ τῶν δύο ἐνταῦθα εἰκονογραφιῶν ἡ μὲν παρίστησι τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, τὸ δημαρχεῖον, τὸ θησαυροφυλακεῖον, τὸ διοικητήριον καὶ τινας οἰκίας ἐμπόρων· ἡ δὲ, τὴν στρατιωτικὴν λέσχην, τὰ γραφεῖα τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τινα ἐμπορικὰ καταστήματα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟΝ κατάστημα τῆς προτεχοῦς διεθνοῦς ἐκθέσεως ἠτοιμάσθη κατὰ τὸ παρὸν ὑπὸ τινος ἀναγνωρίστικῆς ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου κατὰ 400,000 λιρῶν στερλινῶν ἐπὶ κεφαλαίου 3,300 λιρῶν. Λέγεται δὲ, ὅτι πολλὰ ἀναγκαίστικὰ γραφεῖα θὰ διαιρεμηθῶσι τὸ ὅλικὸν ποσὸν τῶν 400,000 λιρ.

ΒΟΤΑΝΟΛΟΓΟΣ τις ἐκ Βιέννης, ἐν Παρισίοις διατρίβων, καθοπλισθεὶς νέον τινὰ τρόπον πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῶν πρὸς αὔξησιν τῶν φυτῶν δυνάμεων τῆς ἀρούρας. Συνίστανται εἰς τὸν ὑπόγειον ἀέριον διὰ ὑποστρώσεως σωλήνων εἴτε ὀχεῖον συγκοινωνοῦντων δι' ὀπῶν εἰς μέρη τινὰ μετὰ τῆς ἐξωθεν ἀτμοσφαίρας. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου λέγει, ὅτι ἐπιταχύνεται θαυμασίως ἡ φυτοφυὴς δύναμις τῆς γῆς, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιχειρεῖ νῦν ἐν Παρισίοις πειράματα.

ΤΟ ΔΥΣΠΕΠΤΟΝ εἴτε ἡ βαρύτης τοῦ ὕδατος ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ἀνθρακικῆς τιτάνου (ἀσβέστου) καὶ θειϊκῆς τιτάνου (γύψου) καὶ ἀναλόγως τῆς περιεχομένης ἐξ αὐτῶν ποσότητος, εἴτε καὶ μᾶλλον ἡ ἧττον δύσπεπτον. Ὅταν τὸ ὕδωρ κρυσταλλῶται εἴτε πήγνυται, τὰ ἅλατα αὐτὰ κατακαθίστανται, ὥστε τὸ χιονόνερον εἶναι πάντοτε ἐλαφρότερον, ἤτοι εὐπεπτότερον. Τοῦτο πιθανῶς ἐξηγεῖ πῶς τὸ πολὺ ψυχρὸν ὕδωρ γίνεται εὔπεπτον, ὡς λέγεται, ἐνίοτε καὶ πρὶν ἢ πιῇς. Ἴσως ἡ διάταξις τῶν μορίων μεταβαλλεται, καὶ οἱ ἀλατώδεις ὅλαι κατακαθίστανται κατὰ τὰ καὶ πρὶν ἢ τὸ ὕδωρ ἀναλάβῃ τὴν στερεὰν μορφὴν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ἐκ Βουκουρεστίου ὑπὸ ἡμερομηνίας 30 ἰανουαρίου λέγει, ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ὁριμώτατος καὶ πολλοὶ λύκοι κατέβησαν εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἀναφέρει μάλιστα, ὅτι περικυλῆς τις γυνὴ ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν ἑσπερομένη, ὅτε οἱ ἵπποι ἐξεπτόησαν, ἀνέστρεψαν τὸ ὄχημα καὶ λύκοι ἐπιπεσόντες κατεσπάραξαν αὐτήν. Ἄλλα δὲ δέκα ἢ ὀλίγα ὅμοια τοιαῦτα φρικτὰ γεγονότα συνέβησαν, λέγει ἡ εἰρηκεῖσα ἐπιστολὴ, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐκ τῶν σκληρόμων ἐκείνων θηρίων.

Ἡ «ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ» ἀναφέρει περίεργόν τι γεγονὸς τὸ ἑξῆς, ὅπερ συνέβη ἐν Νάντοις. Ἄνθρωπός τις, λέγει ἡ ἐφημερὶς αὕτη, ἀ πεθανὼν ἐθάφθη ἐν φερέτρῳ καὶ εἶτα μετεκομίσθη ἐν ἑνὶ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς εἰρημένης πόλεως, ἵνα ἀναγνωσθῇ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καὶ ἐνταφιασθῇ ὑπὸ τὴν μαύρην αὐτοῦ πλάκα. Ἐνῷ δὲ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας, ἀίφνης ἐκινήθη καὶ διαῤῥήξας τὸ φέρετρον ἀναῤῥιφθὴν μετὰ 60 ὡρῶν λήθαργον ὑγιὴς, ὑγιέστατος καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καλῶς ἔχων κατὰ πάντα.

ΑΥΡΑ ΕΣΚΙΜΟΕΝΤΟΣ.— Οἱ Ἐσκιμόεντες ἀγαπῶσι τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν, εἶναι ἐπιτήδειοι μηχανικοὶ καὶ ἀμίσεις μεμοῦται πᾶν ὅ,τι βλέπουσι. Παραδείγματος χαρὶν, λέγει περιηγητὴς τῆς Ἄγγλος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ, ἔθεσῃς εἰς ἕνα λόφον καὶ μετὰ τινας μῆνας ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν ἐν τῇ καλύβῃ του εἴδον μίαν λύραν, ἣν ὁ ἴδιος εἶχε κατασκευάσει ἐκ σκυφόδας (θένδρου), τὰς δὲ χορδὰς αὐτῆς ἐκ τῶν ἐνδέρων φώκης. Ἐρωτηθεὶς δὲ μὲ τί τὴν ἔπαιξε, μοὶ ἔδειξε μειδίων τὸν κεφαλὴν τῆς ἑκατοῦ σκύψου, καὶ ἐξετάσας εὗρον, ὅτι αι τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς του καὶ αἱ τοῦ τόξου (δοξαρίου) τῆς λύρας ὡμοίαζον.

Η ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΛΑΤΟΔΟΧΕΙΟΥ ΕΘΕΩΡΕΙΤΟ ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ.— Τὸ ἅλας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν καὶ λαοὶ βαῤῥαροὶ ωριζέτοντο εἰς αὐτὸ καὶ θεὰς ἀπέδιδον τιμὰς. Καὶ σήμερον ἔτι ἡ παλαιὰ θεισιδαιμονία περὶ τῆς «ἀναστροφῆς τοῦ ἁλατοδοχείου» δὲν ἀπεδιωμάσθη ἐντελῶς, πλὴν σχετικῆς ὡς πρὸς τὴν δύναμιν αὐτῆς κατὰ πολὺ προγενεστέρας ἐποχὰς, οὐν μικρὸν ὑφίσταται καὶ δίλιγον σημασίαν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ τυχὸν αὐτὸ περιστατικὸν ὅσοι τῶν κατοίκων τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ ἄλλων χωρῶν ἔχουσιν ἀκόμη τὴν θεισιδαιμονίαν αὐτὴν, λείψανον τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς παχείας ἀμαθείας παρελθόντων χρόνων. Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἄγγλος λέγει· «Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν εἰς τὸ ἅλας ἀποδιδομένην ἱερότητα κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν, τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἐν θυσίαις καὶ βαπτίσμασι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀθλιαθόρου αὐτοῦ πίστιν, δὲν θὰ ἐκπλαγῶμεν ἀκούοντες, ὅτι ἡ τυχαία ἀναστροφὴ τοῦ ἁλατοδοχείου ἐθεωρεῖτο κακὸς οἰωνός.» Ὁ Λεονάρδος Βίγγκας ἐν τῇ εἰκόνι «Τὸ τελευταῖον δεῖπνον» ἐζωγράφισε Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην ἀναστρέφοντα τὸ ἁλατοδοχείον, ὡς οἰωνὸν τῆς προδοσίας τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ.— Ὅταν θέλωμεν νὰ νουθετήσωμὲν τινα, πρέπει, ἵνα κερποφόρῃ ἡ νουθεσία ἡμῶν, νὰ μεταχειρίζώμεθα τρόπον καὶ ἐκφρασεις πρακίας. Ἡ νουθεσία δὲν πρέπει νὰ καταπίπτῃ ὡς ῥαῤῥαία βροχὴ ἢ χαλαζα καὶ νὰ ἐρείδζῃ ἢ προσβαλῇ ἐκείνος, πρὸς ὃν ἀποτείνομεν τὰς νουθεσίας καὶ ὃν ἐπιθυμοῦμεν νὰ βελτιώσωμεν, ἐπαναγουσες φύτου εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τοῦ καθίκοντός του, ἀλλ' ὁρμα νὰ πίπτῃ ὥσπερ ἡ δρόσος ἐπὶ τρυφερῶν καὶ εὐόσμων ανθέων, ἢ ὡς αἱ μαλακαὶ νιφάδες χιόνος ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων κλαδῶν τῶν δένδρων. Ἀληθὲς μὲν, ὅτι σήμερον δίλγοι εἰσὶν οἱ ἀκούοντες τὰς νουθεσίας καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν ἀλλων, πλὴν ἀληθὲς ἐπίσης ἐστὶν, ὅτι καὶ δίλγοι εἰσὶν οἱ γνωρίζοντες τον τρόπον τοῦ νουθετεῖν, νὰ συγκερνῶσι δηλ. τὸ πικρὸν μετὰ τοῦ ἡδέος καὶ τὸ τραχὺ μετὰ τοῦ πραέος καὶ εὐπροσαγόρου. Ἵνα κάμῃς ἰατρικὴν τινα ἐγχείρισιν ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ θεραπεύσῃς τὴν πληγὴν, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπιτήδειος χειροῦργος καὶ νὰ καμῇς τὴν ἐγχείρισιν μεθ' ὅλης τῆς τόλμης καὶ εὐσταθίας, ἅμα δὲ καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀῤῥότητος καὶ πατρικῆς στοργῆς· καὶ ὡς ὁ ἀνεπιτήδειος χειροῦργος ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ π. χ. τον ὀφθαλμὸν τοῦ βρέφους, καταστρέψει αὐτὸν, ἂν στερβτιαν τὸν εἰρημένον προσόντων, οὕτω καὶ ὁ νουθετῶν, ἀντὶ νὰ βελτιώσῃ τὸν νουθετούμενον, τὸν παρροῤῥίξῃ καὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτὸν θρασύτερον καὶ ἐλαττωματικώτερον. Ἡ εὐπροσηγορία καὶ ἡ πρᾳότης τοῦ ἤθους δύναται καὶ τὸν πεισματοδέστατον ἄνθρωπον ν' ἀροπλίσῃ καὶ τιθασεύσῃ, ἐνῷ τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον καὶ αὐτὸν τὸν εὐλογιμώτερον δύναται νὰ φέρῃ εἰς ἔξαψιν καὶ θυμὸν. Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν, ἵνα αἱ νουθεσίαι ἡμῶν πιασωσι τόπον, ἀνάγκη πᾶσα νουθετοῦντες νὰ περιοριζώμεθα εἰς τὸ νὰ ὑποδεικνύωμεν μετὰ γλυκὺς καὶ εὐπροσηγορίας τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ προσέχωμεν μὴ τυχὸν θέξωμεν τὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν, καὶ προπάντων τῶν ἐρωιστῶν.

ΠΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ. — Πολλάκις ἐμκηρονεύσαμεν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς εἰς φωτισμὸν τῶν πόλεων, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἀερίου τοῦ δευτερευθρακοῦχου ὑδρογόνου, ὅπερ κοινῶς γαζιον ἢ γὰζ ἐπικαλοῦσιν. Πολλὰ πειράματα ἐγένοντο τούτου καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Λονδίνῳ, καὶ εἰς ἄλλας πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης πόλεις, καὶ ἴσως ἐν βραχεῖ ἴδωμεν τὴν παραδοχὴν τοῦ φωτισμοῦ τούτου ἐν ἀπασαις ταις ἐξευγενισμένοις χώραις τοῦ πλανήτου ἡμῶν. Ἰδιαίτερον νομίζομεν σύντομον τινα περιγραφὴν τῆς συσκευῆς τοῦ μηχανήματος τοῦ παρέχοντος τὸ λαμπρότατον τοῦτο φῶς.

Τὸ φῶς τοῦτο παράγεται ἐκ τῆς ἀπλῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἐπὶ τριχοειδοῦς στήλης κατεπίπτουσης ὑδραργύρου. Ἐν ὅσῳ ὁ βολταϊκὸς σωρὸς ἐπενεργεῖ διὰ τὸν σωρευτὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ ὑδραργύρου, τὸ φῶς εἶναι ἀδιάλειπτον. Αἱ φυσιοκαθηκτικαὶ ἐπιστῆμαι δὲν εἶχον μέχρι τοῦδε πορισθῆ τὸν τρόπον τὸ γενόμενον ἐκ τῆς κατακαύσεως τοῦ φωτογόνου ὑγροῦ τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦτο ἐθεωρεῖτο τὸ φῶς τὸ ἀμίσως μετὰ τὸν τοῦ ἡλίου φαεινότερον. Τὸ ἐν λόγῳ ἠλεκτρικὸν φῶς εἶναι ὑπέρτερον αὐτοῦ κατὰ τὸ ἐντονον, λαμπρότατον, διάφανον καὶ ἰσομέριον, καὶ οὐδ' ἀεμῆς καταναλώσεως τῆς στήλης τοῦ ὑδραργύρου, καὶ μὴ ἐπιφερόμενον ἄπαξ ἄλλην, ἢ τὴν τῆς ἠλεκτρικῆς σωρείας, τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς κατεύθυνσιν αὐτῆς ὀξέα καὶ ἡ ὡς ἐκ τῆς χρήσεως προστιγνομένη τριβή.

Ἡ συσκευὴ εἶναι ἁπλουστάτη. Δύο μόνον ὀμοειδῆ δοχεῖα συναρμόζονται καὶ μία κενὴ ὑάλινη σφαῖρα, μεγέθους ἔχουσα πορτοκαλίου καὶ περιέχουσα τὸν ὑδράργυρον, ἀποτελοῦσι τὸ κύριον τοῦ μηχανήματος μέρος. Ὁ ὑδράργυρος ῥέει ἐξ ὀπῆς σμικροτάτης, ἐκ τοῦ κυπέλλου κατ' ἐγκρυσιν τὸ κέντρον, διὰ μέσου σωλῆνος ὑαλίνου, ἐφ' ὧ τὸ τριχοειδὲς νῆμα τοῦ φευστοῦ τούτου μετάλλου καταπίπτον βραμαίνεται εἰς βαθμὸν μέγιστον καὶ ἀποστεῖ, οὕτως εἰπεῖν, ἀκατακαυστον στον ὀρυαλλίδα. Τὰ συνεχόμενα μετὰ τῆς συσκευῆς σώματα εἰσὶ ἐπηρμοσμένα, περιβαλλόμενα δι' ἐπαστικοῦ κομβίου, ἐπευδεδυμένου ἐξωθεν διὰ λεπτῆς καουσβεκκ καὶ εὐλύγιστα ὡς τὸ κοινὸν νῆμα.

Ἡ ἀτέκνεις πρὸς τὸ φῶς τοῦτο προξενεῖ τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἀποτέλεσμα, οἷον ἡ πρὸς τὸν ἥλιον μετημβρυζοῦσα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ τὴν συσκευὴν διαχειρίζομενος θεωρεῖ αὐτὸ διὰ μέσου δύο κεχρωματεισμένων ὑάλων, καὶ βέβαιον ἐστὶν ὅτι μόνον τὸ κεχρωματεισμένον μέρος. Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦτο αὐξεται ἢ μειοῦται ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τῆς βολταϊκῆς σωρείας καὶ κατ' ἀρέσκειαν τοῦ διαχειρισμένου τὴν μηχανὴν, ἢν σφίγγει ἢ χαλαρώσει διὰ στρόφιγγος τινος παρομοίου κλειδὸς κυμβάλου, ὅστις ἐνίοτε ἐπωθεῖται καὶ ἀπροσδόκητα καὶ ἐν ταχύτητι ἀστραπῆς.

Τὸ φῶς τοῦτο ἐν βαθυτάτῳ ζόφῳ τῆς νυκτὸς, ἅμα ἀθρόως ῥίψῃς τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πέριξ καὶ ἱκανὸν ἀπομακρυσμένων ὄντων, καθιστᾷ ὁρατὰ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα. Ὅτε ἐν Παρισιοις ἐγένετο πείραμα ἐπὶ τῆς θριαμβευτικῆς ἀψίδος τοῦ Ἀστέρος, οἱ θεατοὶ ἀνεγνώρισαν ἐφκμερίδας εἰς ἀπόστασιν 200 βημάτων· οἱ φανοὶ τοῦ καιομένου ῥαζίου ἐθαμβώθησαν τὸ πρασινον τῶν φυτῶν ἔτερπε τὴν ὁρασιν ὡς τὸ φωτὶ τῆς ἡμέρας· ὅσαι δὲ τῶν κομψῶν κυριῶν θεν εἶχον πεποιθησιν εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς ἑαυτῶν καλλονῆς κατεδίδασαν ἐπὶ τῶν προσώπων των τοὺς ἐν καιρῷ νυκτὸς συνήθως ἐγειρομένους πυκνοὺς πέπλους.

Πειράματα καθ' ἑκάστην γίγνονται πολλὰ, καὶ ἐξοχως εἰς Παρισίους, ἔνθα μέρος τῆς ἀλλῆς τοῦ Τουίλερὶ ἐρωτίσθη διὰ δύο μεγάλων τειοῦτων συσκευῶν. Εἰς τοὺς λιμένας πρὸ παντὸς ὁ φωτισμὸς οὗτος ἤθελεν εἶναι πολειμόκατος τοῦ ἐισερχομένου καὶ ἐξερχομένου πλοίου. Ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ τελειοποίησις καὶ παραδοχὴ αὐτοῦ ἔσονται σύντονοι, καὶ τοι ἀπορασκομένων τῶν τριῶν τεταρτημορίων τοῦ ὠραίου φύλλου.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΑΠΩΝΟΙΣ. — Ἐκ παρατηρήσεων ἐπιβεβαιωμένων ὑπὸ τῆς πείρας καταμαθόντες οἱ Ἰαπωνοὶ, ὅτι ὁ μαγνήτης ἀποβαλλει τὴν ἐλκτικὴν αὐτοῦ δύναμιν σμικρὸν πῆν ἢ συμῇ σεισμὸς, μέγα κατεκτύσασαν μαγνητικὸν ἱππόπεταλον κρατοῦν διὰ τῶν δύο ἄκρων αὐτοῦ σιδηροῦν ἔλασμα. Τὴν συσκευὴν ταύτην, ἣν ἐπιμελῶσιν ἐπὶ μεταλλίνου κιβωτίου, διατηροῦσιν ἐν τῷ μέλα συγχωρέμενον τόπῳ τῆς οἰκίας, ὡς γνώμονα τοῦ ἐπεκρεμένου σεισμοῦ, ὅστις, λεπτὰ τινα τῆς ὥρας πρὶν ἐπέλθῃ παρόντες, ἀῤῥέβῃ, τὴν δύναμιν τοῦ μαγνήτου, τὸ ἔλασμα κατακτίστει ἐπὶ τοῦ ὑποκρεμαμένου κιβωτίου, ὁ δὲ παραγόμενος ἦχος εἰδοποιεῖ τοὺς κατοίκους τοῦ οἰκήματος περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ τότε ἐξέρχονται δρομαίως καὶ τῶζονται.

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΓΑΛΛΟΙΣ. — Καὶ ἐν μὲν Ἰαπωνίᾳ ὁ λόγος περὶ μαγνητισμοῦ ἐπὶ ἀθρακῶν οὐσιῶν, ἐν δὲ Γαλλίᾳ, περὶ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ ἢ μεσμερισμοῦ, περὶ οὗ πολλακις ἐλαλήσαμεν.

Πολλοὶ τῶν Κυρίων ἀναγνωστῶν ἡμῶν γεγνώσκουσιν, ὅτι μεγάλων χαίρει ὁ μεσμερισμὸς ὑπόλαβὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Παρισίοις πρὸ πάντων, ἔνθα μεγάλοι καὶ μικροὶ, πλούσιοι καὶ πένητες, λόγιοι καὶ ἀγράοιοι ἐπιῤῥέβονται ὅπου τῆς ἀκκατακόντας καὶ ἀκεῖρκάκατον τούτας μαγείας· ἀλλ' ὀλίγοι βεβαίως ἐπίστανται, ὅτι καὶ ἡ ἐξουσία αὐτὴ ἀναγωριζει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐπενέργειαν τοῦ μαγνητισμοῦ ἐπὶ τῶν ἀποκρύφων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἡ ἐπομένη ἀπόρασις τοῦ πρωτοδικείου τοῦ Κολμάρ ἐπικυροῖ τὴν τοῦ πταισματοδικείου τοῦ Μολχοῦζ καὶ δύναται νὰ παράσχῃ τὸ μέτρον τῆς ἀνεκτικότητος τῆς ἐξουσίας. Ἰδοὺ τὸ κύριον συμπέρασμα τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

«Θεωροῦντες, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς μαγνητικῆς ὑποσδεσίας (somnambulisme magnétique), ὡς μέσου πρὸς διάγνωσιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ ἀνακαλύψιν τῶν ἰαματικῶν φαρμάκων δὲν δύναται καθ' ἑαυτὴν νὰ θεωρηθῇ ὡς στοιχεῖον δολοκλοτίας (escroquerie)· ὅτι τὸ ψευδὲς τῶν τοιούτων φαινομένων, τῶν ἐπικυόζων τῆς θεραπευτικῆς τέχνης, οὐδαμῶς ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης· ὅτι. . . . . .»

Ἄρα ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ κερτύτουσιν, ὅτι δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ἀκατανοήτοις φαινομένοις τοῦ μαγνητισμοῦ, τί τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψευδεῖον. Ἀλλὰ ποῦ περιορίζεται τὸ ἀληθὲς; ποῦ ἄρχεται τὸ ψευδὲς; Ἐλπίσωμεν, ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν παντὶ πράγματι γενήσεται πρόοδος. . . . . .

ΝΕΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.— Ἄπασα ἡ προσοχὴ τῶν βαφέων ἐδόθη ἀπὸ τινος εἰς τὰς νεωστὶ ἀνακαλυφθείσας βαφὰς τὰς παραγομένας ἐκ τῆς ἀγροπίσσης τοῦ γαζίου, καὶ πολλοὶ τῶν χημικῶν ἀδιαλείπτως κατεγίνοντο ἐξετάζοντες τὰς ἰδιότητας τῆς νέας ταύτης οὐσίας, ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ Ἀγγλίᾳ.

Καὶ οἱ μὲν Γαλλοὶ ἐπεκέλεσαν τὴν τερπνὴν ταύτην βυσσίνην χροιὰν Μαγένταν· ἡ δὲ τοῦ Ἄγγλου ἐφευρετοῦ Κοῦλμαν, ἡ ὀλίγον τὶς ἀλλῆς διαφέρουσα, ὠνομάσθη Διαθενή. Ἡ ἐφευρεθεῖσα ὑγρὰ οὐσία βάφει λαμπρὰ τὰ ἔρια, τὴν μέταξαν, τὸν βαμβακα· τὰ δ' ἐρυθρὰ καὶ τὰ ῥοδόχροα εἰσιν ὑπέρτερα καὶ τῆς βαφῆς τοῦ πρινοκοκκίου. Καὶ ὁ κρόκος αὐτὸς ἐκείνος παρίχει χροιὰν ἀσθενῆ παραλλαττομένην πρὸς τὴν τοῦ νέου σταχείου.

Πολλοὶ ἴσως τῶν Ἑλληνίδων πολλακις ἐῤῥίψαν τὸ χρῶμα μαγέντα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πράγματος. Ἡ ἀνω ἐξήγησις λύει τὴν ἀπορίαν.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ περιέχει τὸ ὅλον 31,173 στίχους· 810,697 λέξεις· 3,556,180 ψηφία· 1,189 κεφάλαια· 66 βιβλία. Ἡ λέξις

καὶ ἀπαντᾶται ἐν αὐτῇ 46,227 φορὰς· ἡ λέξις Κύριος 1,855.

Περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ Εὐαγγελίου οἱ κατοικοι τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν νήσων ἦσαν εἰδωλολάτραι. Ἐν Σκωτίᾳ ἐλάτρευον τὸν Ἄρην· ἐν Κορνουάλλῃ τὸν Ἑρμῆν· ἐν Βαγγόρῃ τὴν Ἀθηνᾶν· ἐν Μελδέοιν τὴν Νίκην κτλ. Ἐν δὲ Ἑόρκῃ, ἐκεῖ ὅπου ταῦν ἵσταται ὁ περιώνυμος μετροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγ. Πέτρου ἔκειτό ποτε ὁ ναὸς τοῦ Ἑνωοῦ· καὶ ἐν Λονδίνῳ τὸν θεῖον τοῦ ὑψιπετοῦς ναοῦ τοῦ Ἁγ Παύλου κατεῖχε ποτε ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐν Οὐεστμίνστερ, ἔνθα ταῦν ὡς γίγας ἵσταται ἡ ἀρχαία καὶ περίβλεπτος γοτθικὴ οἰκοδομὴ, ἡ λίαν προσφῶς κληθεῖσα τὸ μνημεῖον καὶ τὸ μαυσωλεῖον τῆς Ἀγγλίας ταῦν τῶν αἰώνων, ἔκ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ. (Ἴδε σέλ. 131.)

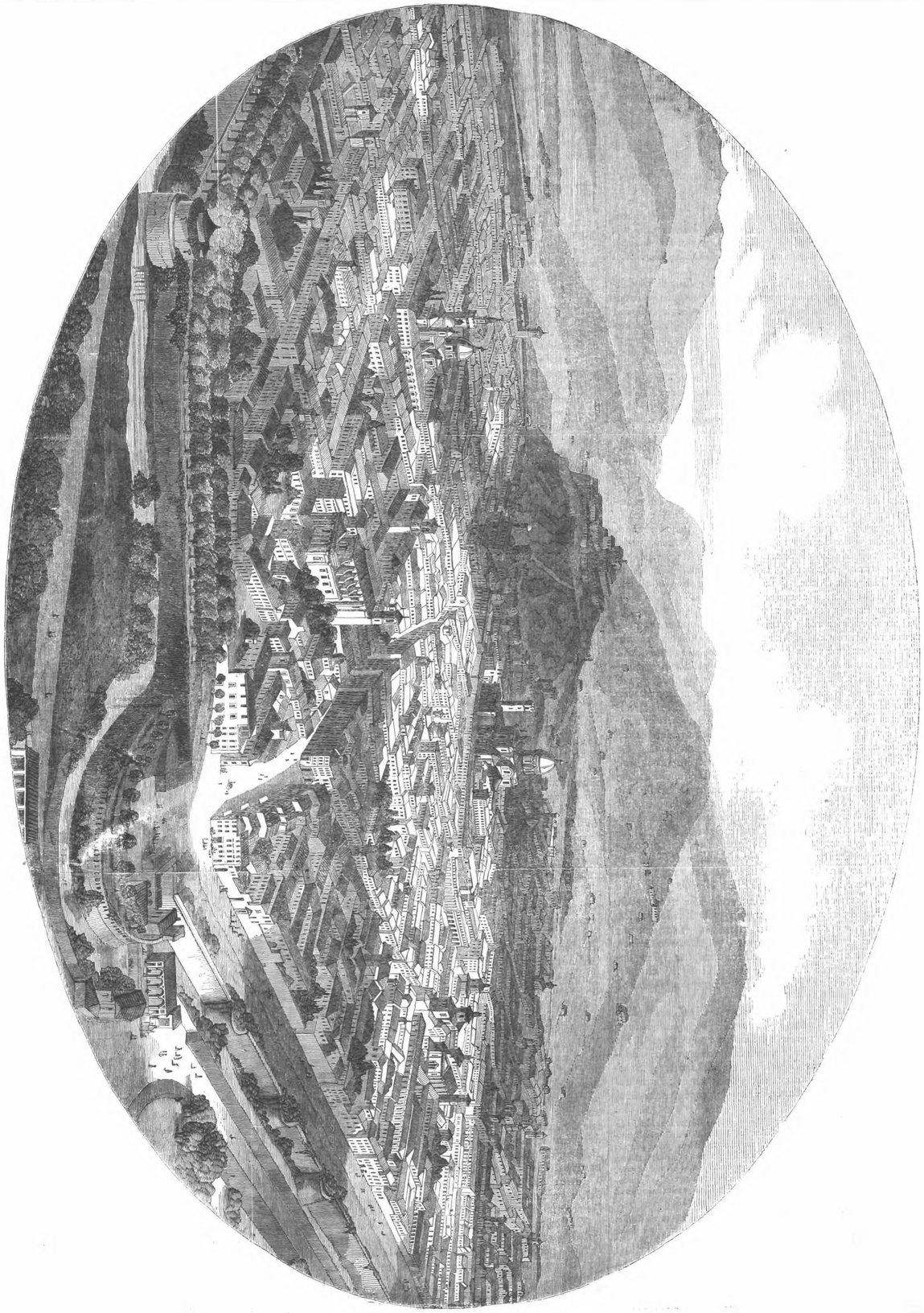

Η ΠΟΛΙΣ ΒΡΕΝΝΑ. (Ἴδε σέλ. 131.)

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

ΗΤΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΑΠΛΟΤΗΣ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Θ. ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

ΜΙΑ ΝΥΓΜΑΧΙΑ.

Ὑπάρχει ἐν τῇ Ἠπείρῳ κοιλάς τις εὐρυλείμων καὶ πασῶν τῶν ἠπειρωτικῶν κοιλάδων εὐρυτάτη, ἡ τῆς Δριυοπτόλεως ἢ τῆς Ἀργυρίνης (α) προς ἣν ὁ Ἀλῆς διευθύνθη, καὶ ἔνθα προσκαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἀπέραντος αὕτη ὀρολεκάνη, ἥτις ἔσεται τὸ θέατρον τόσων ἱστορικῶν συμβάντων τῆς παρούσης ἱστορίας, περιβάλλεται ὑπὸ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων ὀρέων τῆς Περραιβίας καὶ Χαονίας. Χιονοσκεπῆ ταῦτα κατὰ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἔτους ὥραν παρέχουσι θέαν ἀγριωτάτην, καταπληκτικὴν, συνάμα δὲ καὶ τερψικάρδιον. Ὁποία πολυτέλεια φυσικῶν δαπέδων! ὁποία ἀπέραντος ροπογραφία! ὁποῖα ἄνθη! ὁποῖαι νομαὶ παντοίων ζώων δὲν περικαλύπτουσι τὴν κοιλάδα ταύτην! Ἐνίοτε δὲ ἡ δαψίλεια τῶν ὑδάτων κατακλύζει τὰ λειβάδια, τὰς ὑπωρείας, τοὺς δρυμῶνας, τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις αὐτῆς.

Ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ, ἣν ὁ Ἀργυροποτάμος διασχίζει κατὰ μῆκος, κεῖται τὸ Ἀργυρόκαστρον, τὸ Διμπόχοβον, τὸ Δελβινάκιον καὶ ἄλλαι πόλεις, τὰς ὁποίας μὲ τὴν σειραν των ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀλῆ θέλομεν ἀπαντήσει. Δένδρα ἀμφισβητοῦντα τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ εἰσὶν ὁ ἀμφιλαφὴς πλάτανος, ἡ ὑψίκομος λεύκη καὶ ἡ μυρίπνους πτελέα. Ἐνταῦθα ὁ διαβαίνων τὰς γυμνὰς καὶ ἡλιοπλήκους ὄχθας τοῦ Ἀῶου εὑρίσκει ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν τῆς δρυὸς, τῆς ἐλάτης καὶ τῆς φιλύρας. Ἡ ἀγρία ἐλαία, ἡ ῥοδοδάφνη, ἡ μελία, ὁ πύξος, ἡ μηλέα καὶ ἡ κοκκυμηλία (δαμασκηνιὰ) σχηματίζουσιν ἐπίσης ἐνταῦθα τὴν δευτέραν χωρίαν τῶν μεγάλων ἠγεμόνων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Δὲν προσθέτομεν τὸ λευκὸν καὶ μέλαν ἴον, τὰς ἀνεμώνας, τὸ κυνόῤῥοδον καὶ τὰ τόσα ποικίλα καὶ πολυάριθμα ἄλλα ἄνθη, ἅτινα στολίζουσι τὸν αὐτοφυῆ τοῦτον παράδεισον· οὔτε ὅτι ὁ κόσσυφος, ἡ κίχλη, ὁ τρωγλοδύτης καὶ ὁ κιντολόγος (τσυμπλήτρα) εἰς ἀέννεον συμφωνίαν μετὰ τῶν φλοίσβων καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἀγρίας ταύτης καὶ ἡμέρου φύσεως ἤχων παρέχουσιν ὅ,τι τρυφηλὸν, ὅ.τι ζωοποιὸν, ὅ,τι ρεμβῶδες γοιμωτάτη φαντασία δύναται νὰ ζωγραφίσῃ.

Ἐξερχόμενος τῆς κοιλάδος ταύτης ὁ διαβάτης ἀπὸ τὸ βορειοδυτικὸν μέρος, ἤτοι ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἀναβαίνει στενὴν, ἀνωφερῆ καὶ δειραίαν ἀτραπὸν, εἰς τὴν κοινὴν τότε γλῶσσαν δερβὲν καλουμένην, ἥτις μετὰ μιᾶς λεύγης ὁδοιπορίαν φέρει εἰς τὸ Γαρδίκιον.

Τὸ Γαρδίκιον (β) καὶ οἱ Γαρδικιῶται ἐξ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἔχαιρον εἰδὸς τι ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοπορεύσεως, μὴ ὑποτασσόμενοι εἰς οὐδένα, χάρις εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν βαρβαρότητα καὶ θηριωδίαν, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ εὐμετάβλητον τῆς θρησκείας αὐτῶν.

Οἱ Γαρδικιῶται, τοὺς ὁποίους τινὲς τῶν περιηγητῶν θεωροῦσιν ὡς τὴν ἀρχικὴν πηγὴν τῶν Σκυθοσλάβων τῶν κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα τοσοῦτοι διασήμων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦσαν ἀνεξαιρέτως ὅλοι Μουσουλμάνοι, ἐνῷ ἐπὶ μὲν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἦσαν ὀρθοδοξοι, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλαρίχου ὀπαδοὶ τούτου, καὶ ἐπὶ τῶν Νορμανδῶν καὶ Καταλανῶν πάντες καθολικοὶ τὸ δόγμα.

Τὸ Γαρδίκιον ἦτο πρωτεύουσα τῆς Ἀρβορίας (ὅθεν καὶ Ἀρμπέριδες ἐπωνομάζοντο οἱ τὴν χώραν ταύτην οἰκοῦντες) τουτέστι τῶν τριάκοντα τριῶν χωρίων τῆς κοιλάδος τῆς Σκαρφίτζας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Παῦλα καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐκβαλλούσης Πελίτσας ἡ Βελίτσας. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἄνδρες μάχιμοι, ὑπερήφανοι, τραχεῖς, κερδαλαιόφρονες καὶ φιλάργυροι· πλὴν μᾶλλον φιλήσυχοι ἐσχάτως, μὴ προστρεχοντες εἰς τὰ ὅπλα ἢ ὅταν ἐβιάζοντο εἰς τοῦτο. Ἦσαν δὲ συνδεδεμένοι διὰ ἀγχιστείας μετὰ τῶν πρωτίστων βέηδων τῆς Ἠπείρου.

Τὸ Γαρδίκιον ἐξῆπτλοῦτο ἐπὶ τοῦ προσκλινοῦς ἑνὸς ἀμφικωνικοῦ λόφου, τοῦ ὁποίου τὴν μὲν μίαν κορυφὴν ἔστεφε ἐυσάλωτον, πλὴν ἁπλούστατον φρούριον, τὴν ἑτέραν δὲ χίλιαι τεθαμμέναι ἐντὸς κυπαρίσσων καὶ ἄλλων δένδρων οἰκίαι. Ὁ λόφος οὗτος βρέχεται περὶ τὴν βάσιν του ὑπὸ τῆς ὁρμητικῆς καὶ ἀμμώδους Βελίτσας, ἥτις ὡς φυσικὴ τάφρος ἐπαυξάνει τὸ ὀχυρὸν τοῦ χωρίου ἐκείνου, ὅπερ ἐπερείδεται ἐξ ὀπισθεν εἰς τὰς ὑπερνεφέλους διακλαδώσεις τῶν Ἀκροκεραυνείων.

Δὲν ἠδύνατο πραγματικῶς ὁ ὀφθαλμὸς νὰ γοητευθῇ ἀπὸ θέαν μεγαλοπρεπεστέραν τοῦ ὁρίζοντος τῆς αἰθεροῤῥοπλεως ταύτης. Αἱ ὁδοί της ἦσαν στεναὶ καὶ λίαν ἀνωφερεῖς, αἱ οἰκίαι ἐφαίνοντο ὡς ἐνθρονισμέναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ δὲ τζαμία, οἱ μηναρέδες καὶ οἱ σφαιρικοὶ θόλοι τῶν δημοσίων λουτρῶν ἀνεπετάσσοντο ὡς νὰ ἠμφισβήτουν τὸ ὕψος τοῦ ἰδίου κώνου.

Πέντε μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργυροκάστρου εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, ἣν ἀνεφέραμεν, καὶ ἔνθεν ἄρχονται αἱ γαίαι τοῦ Γαρδικίου, ὑπῆρχε τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ εὐρύχωρον καὶ κεντρικὸν καραβανσεράγι, καλούμενον Βαλεαρὲ ἢ κατ' ἄλλους τὸ Χάνι τῶν Κεντρῖων. Ἐν τοῦτῳ τῷ πανδοχείῳ ἀγνώριστος κατέλυσεν ὁ Ἀλῆς τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν μονομαχίαν του.

Ἐυθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι, ὅτε ὁ νέος βέης ἀπεχωρίζετο τῶν δύο ἡμιανδρωμένων ἀρματωλῶν, ἔσυρε τὸ ξίφος, ὅπως φονεύσῃ ἀμφοτέρους αὐτούς. Ὁποῖον τρανώτερον δείγμα τῆς φιλεκδίκου καὶ αἱμοχαροῦς διαθέσεως του! Καὶ ὅμως τὸ κίνημα τοῦτο οὐδαμῶς διεξέφυγε τὴν ὀξύνοιαν τῆς Ἀθηγγάνης· ἠσθάνθη αὕτη, ὅπερ διόλου δὲν ἀπέδειξεν, ἀνιαρὰν πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, διότι ἡ πρᾶξις αὕτη, δι' ἕνα τόσῳ νέον μείρακα, προέδιδεν ἄσατον ἐγωϊσμὸν καὶ σκληρὰν καὶ βυσσόφρονα φύσιν, περὶ οὐδενὸς φροντίζουσαν εἰμὴ περὶ ἑαυτῆς μόνον.

Ὁ Ἀλῆς ἐν τούτοις δὲν ἐφρόνει τὰ αὐτά· διότι μακρὰν τοῦ νὰ αἰσθάνηται μεταμέλειάν τινα δι' ὅ,τι ἐδοκίμασε νὰ πράξῃ, τουναντίον ἠδημόνει καθ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἀθηγγάνης, διότι δὲν ἠκολούθησε τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας του, ὅπως πέμψῃ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον τὸν Βελιον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐγγράφως προσεκίνησε, καὶ ὅστις ἐπώλησε τὴν μητέρα καὶ ἀδελφήν του.

Πραγματικῶς, ὅσον ἀπεμακρύνετο τοῦ ἑδάφους ἐκείνου κατὰ τοσοῦτον ἠσθάνετο τὸν καρκῖνον τῆς ἐκδικήσεως ἐγγίζοντα τὰ κεντρία του ἐπὶ καρδίας του. Ὅταν τέλος ἔφθασε τὰς ὄχθας τοῦ Ἀῶου πλησίον τοῦ Τεπελενίου, ἀντὶ νὰ διαβῇ ταύτας καὶ τρέξῃ πρὸς τὸ Γαρδίκιον ὡς ἐμμανὴς ἐστράφη ἐμπρὸς ὀπίσω, καταφρονήσας ὁδοιπορίαν ὡρῶν πολλοτάτων, προτιθέμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀποτρόπαιον σκοπόν του κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἀναλογιζόμενος, ὅτι τὸ φαρμακον τῆς ντατούρας ἔμελλε νὰ κρατήσῃ εἰς νεκρὰν κατάστασιν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τοὺς δύο ἐχθροὺς του μετ' αἰμοδιψοῦς χαρᾶς ἐπέστρεφεν, ἵνα τοὺς δολοφονήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς μονομαχίας. Πλὴν ὁποία ἐστάθη ἡ ἀπορία του, ὅταν ἀφιχθεὶς ἐκεῖ μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲν εὗρε οὔτε τὸν Βελιον οὔτε τὸν Νικοτζάραν. Ἰδέα τέρψεως διῆλθε τῆς φαντασίας του, ὅτι κατεβροχθίσθησαν ἤδη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία· πλὴν ἡ ἰδέα αὕτη ἐν ἀκαρεῖ διελύθη, καθότι ἀνελογίσθη ὅτι, ἂν τοιοῦτον τι συνέβαινεν, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ μείνωσι τὰ ὅπλα τῶν ἀρματωλῶν, ἢ τὰ ῥάκη τῶν ἐνδυμάτων των. Ἠρεύνα λεπτά τινα ἔτι ψηλαφῶν ἐν τῷ μέλανι τῆς νυκτὸς σκότος, ὅτε ἀκούει μακρόθεν κρότον ῥημάτων καὶ διακρίνει ἀνθρωπον ἀναβαίνοντα τὸν Τόμαρον. Ἡ καρδία τοῦ βέη κατεδειλίασεν· ἐνόμισεν ὅτι ἦτον ὁ Βέλιος καὶ ἤρχετο κατ' αὐτοῦ· ἐστράφη λοιπὸν, καὶ ὡς νὰ μὴν εἶχεν ὁδοιπορήσει ἐπὶ ὥρας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἤρχισε δρομαίως νὰ τρέχῃ ὡς τρώοντι νὰ ἐδιώκετο.

Εἶπομεν, ὅτι ὁ Ἀλῆς ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ τοιοῦτον τὸν εἴδομεν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Βέλιου μονομαχίαν του· ἀλλ' ἡ ἀνδρία του ἦτον ἀνδρία τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ὀξυθυμίας καὶ οὐχὶ ὡς ἡ ἀληθὴς, ψυχρὰ, ἀδιάσειστος καὶ λεοντόκαρδος ἀνδρία τοῦ ἀρματωλοῦ.

Ἐρεθιζόμενος ὁ Ἀλῆς, μυκτηριζόμενος ἐνώπιον ἄλλων καὶ περιφρονούμενος ἐμεθύσκετο ὑπὸ τοῦ θυμοῦ μέχρι παραφροσύνης καὶ τότε δὲν ἐσκέπτετο πλέον περὶ τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ ἐναντίου του ὡς λυσσώδης κύων· δὲν εἶχεν ὅμως τὴν ψυχραν ἀφοβίαν τῆς καρδίας τοῦ Χρήστου Μιλλιώνη ἢ τοῦ Βέλιου, οἵτινες, ἂν ἐγνώριζον ὅτι δέκα ἐχθροί των ἦσαν κεκρυμμένοι εἰς τὸ πέριξ σκότος, μακρὰν τοῦ νὰ δειλιάσωσι καὶ ἐγκαταλείψωσι τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἤθελον τουναντίον μετὰ χαρᾶς τοὺς ἰχνηλατήσει, νομίζοντες τὴν εὐκαιρίαν τῆς νίκης καταλληλοτέραν.

Ἀν καὶ ἀνεβαρύνετο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλῆ ἐκείνη, ὅμως ἀφήσας αὐτοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Γκρατζῆ διευθύνθη πρὸς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Βαλεαρὲ, συναπαντήσας ὀλίγον μακρὰν ἐκεῖθεν καραβάνιον ἐκ πεντήκοντα ἄλλων ἀπερχομένων ἐξ Ἀργυροκάστρου εἰς Αὐλῶνα.

Ἀν καὶ Μουσουλμάνος τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἴπομεν ὅτι ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων καὶ τῶν χριστιανῶν τὸ νῦν θρησκευτικὸν σχοινίον τὸ τοσοῦτον διαχωρίζον αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχεν, ὅπως γνωρισθῇ Ὁ εἰς παρεδέχετο ἢ ἐνεδύετο προς καιρόν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τὴν θρησκείαν τοῦ ἄλλου καὶ ἐν τῷ ἰματισμῷ τῶν μαχητῶν ἐκείνων δὲν ὑπῆρχον αἱ διακρίσεις, αἵτινες εἰς τοὺς ἐπιλοίποις τῆς Τουρκίας μέρους διέκρινον τὸν δοῦλον ῥαγιᾶν ἀπὸ τὸν αὐθέντην Τοῦρκον.

Τὸ καραβάνιον συνίστατο ἐκ χριστιανῶν καὶ ὀλίγων Μουσουλμάνων. Κατὰ τὴν τότε συνήθειαν ἅμα τοῦτο κατευνοδοῦτο εἰς ἕνα σταθμὸν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ ὡς ἀγιοταφῖται ἐποίουν ἦτο νὰ προσκυνήσωσι καὶ εὐχαριστήσωσι τὸν Θεὸν, εἶτα νίψωσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των. Ὁ Ἀλῆς ἀνεμίχθη μετὰ τῶν χριστιανῶν, οἱ δὲ πανδοχεῖς οἱ ὄντες Γαρδικιῶται οὐδεμίαν ἔλαβον ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ οὗτος ὡμίλει τὴν Ἑλληνικὴν ὡς ἀληθὴς Ἠπειρώτης. Δειπνοῦντες μετ' οὐ πολὺ ἤρχισαν κατὰ φυσικὸν λόγον τὴν αἰθεροῤῥοπλεως ταύτης. Αἱ ὁδοί της ἦσαν στεναὶ καὶ λίαν ἀνωφερεῖς, αἱ οἰκίαι ἐφαίνοντο ὡς ἐνθρονισμέναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· τὰ δὲ τζαμία, οἱ μηναρέδες καὶ οἱ σφαιρικοὶ θόλοι τῶν δημοσίων λουτρῶν ἀνεπετάσσοντο ὡς νὰ ἠμφισβήτουν τὸ ὕψος τοῦ ἰδίου κώνου.

Πέντε μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργυροκάστρου εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, ἣν ἀνεφέραμεν, καὶ ἔνθεν ἄρχονται αἱ γαίαι τοῦ Γαρδικίου, ὑπῆρχε τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ εὐρύχωρον καὶ κεντρικὸν καραβανσεράγι, καλούμενον Βαλεαρὲ ἢ κατ' ἄλλους τὸ Χάνι τῶν Κεντρῖων. Ἐν τοῦτῳ τῷ πανδοχείῳ ἀγνώριστος κατέλυσεν ὁ Ἀλῆς τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν μονομαχίαν του.

Ἐυθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι, ὅτε ὁ νέος βέης ἀπεχωρίζετο τῶν δύο ἡμιανδρωμένων ἀρματωλῶν, ἔσυρε τὸ ξίφος, ὅπως φονεύσῃ ἀμφοτέρους αὐτούς. Ὁποῖον τρανώτερον δείγμα τῆς φιλεκδίκου καὶ αἱμοχαροῦς διαθέσεως του! Καὶ ὅμως τὸ κίνημα τοῦτο οὐδαμῶς διεξέφυγε τὴν ὀξύνοιαν τῆς Ἀθηγγάνης· ἠσθάνθη αὕτη, ὅπερ διόλου δὲν ἀπέδειξεν, ἀνιαρὰν πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, διότι ἡ πρᾶξις αὕτη, δι' ἕνα τόσῳ νέον μείρακα, προέδιδεν ἄσατον ἐγωϊσμὸν καὶ σκληρὰν καὶ βυσσόφρονα φύσιν, περὶ οὐδενὸς φροντίζουσαν εἰμὴ περὶ ἑαυτῆς μόνον.

Ὁ Ἀλῆς ἐν τούτοις δὲν ἐφρόνει τὰ αὐτά· διότι μακρὰν τοῦ νὰ αἰσθάνηται μεταμέλειάν τινα δι' ὅ,τι ἐδοκίμασε νὰ πράξῃ, τουναντίον ἠδημόνει καθ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἀθηγγάνης, διότι δὲν ἠκολούθησε τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας του, ὅπως πέμψῃ εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον τὸν Βελιον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐγγράφως προσεκίνησε, καὶ ὅστις ἐπώλησε τὴν μητέρα καὶ ἀδελφήν του.

Πραγματικῶς, ὅσον ἀπεμακρύνετο τοῦ ἐδάφους ἐκείνου κατὰ τοσοῦτον ἠσθάνετο τὸν καρκῖνον τῆς ἐκδικήσεως ἐγγίζοντα τὰ κεντρία του ἐπὶ καρδίας του. Ὅταν τέλος ἔφθασε τὰς ὄχθας τοῦ Ἀῶου πλησίον τοῦ Τεπελενίου, ἀντὶ νὰ διαβῇ ταύτας καὶ τρέξῃ πρὸς τὸ Γαρδίκιον ὡς ἐμμανὴς ἐστράφη ἐμπρὸς ὀπίσω, καταφρονήσας ὁδοιπορίαν ὡρῶν πολλοτάτων, προτιθέμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀποτρόπαιον σκοπόν του κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἀναλογιζόμενος, ὅτι τὸ φαρμακον τῆς ντατούρας ἔμελλε νὰ κρατήσῃ εἰς νεκρὰν κατάστασιν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τοὺς δύο ἐχθροὺς του μετ' αἰμοδιψοῦς χαρᾶς ἐπέστρεφεν, ἵνα τοὺς δολοφονήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς μονομαχίας. Πλὴν ὁποία ἐστάθη ἡ ἀπορία του, ὅταν ἀφιχθεὶς ἐκεῖ μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲν εὗρε οὔτε τὸν Βελιον οὔτε τὸν Νικοτζάραν. Ἰδέα τέρψεως διῆλθε τῆς φαντασίας του, ὅτι κατεβροχθίσθησαν ἤδη ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία· πλὴν ἡ ἰδέα αὕτη ἐν ἀκαρεῖ διελύθη, καθότι ἀνελογίσθη ὅτι, ἂν τοιοῦτόν τι συνέβαινεν, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ μείνωσι τὰ ὅπλα τῶν ἀρματωλῶν, ἢ τὰ ῥάκη τῶν ἐνδυμάτων των. Ἠρεύνα λεπτά τινα ἔτι ψηλαφῶν ἐν τῷ μέλανι τῆς νυκτὸς σκότος, ὅτε ἀκούει μακρόθεν κρότον ῥημάτων καὶ διακρίνει ἀνθρωπον ἀναβαίνοντα τὸν Τόμαρον. Ἡ καρδία τοῦ βέη κατεδειλίασεν· ἐνόμισεν ὅτι ἦτον ὁ Βέλιος καὶ ἤρχετο κατ' αὐτοῦ· ἐστράφη λοιπὸν, καὶ ὡς νὰ μὴν εἶχεν ὁδοιπορήσει ἐπὶ ὥρας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἤρχισε δρομαίως νὰ τρέχῃ ὡς τρώοντι νὰ ἐδιώκετο.

Εἶπομεν, ὅτι ὁ Ἀλῆς ἦτον ἀνδρεῖος, καὶ τοιοῦτον τὸν εἴδομεν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Βέλιου μονομαχίαν του· ἀλλ' ἡ ἀνδρία του ἦτον ἀνδρία τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς ὀξυθυμίας καὶ οὐχὶ ὡς ἡ ἀληθὴς, ψυχρὰ, ἀδιάσειστος καὶ λεοντόκαρδος ἀνδρία τοῦ ἀρματωλοῦ.

Ἐρεθιζόμενος ὁ Ἀλῆς, μυκτηριζόμενος ἐνώπιον ἄλλων καὶ περιφρονούμενος ἐμεθύσκετο ὑπὸ τοῦ θυμοῦ μέχρι παραφροσύνης καὶ τότε δὲν ἐσκέπτετο πλέον περὶ τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ ἐναντίου του ὡς λυσσώδης κύων· δὲν εἶχεν ὅμως τὴν ψυχραν ἀφοβίαν τῆς καρδίας τοῦ Χρήστου Μιλλιώνη ἢ τοῦ Βέλιου, οἵτινες, ἂν ἐγνώριζον ὅτι δέκα ἐχθροί των ἦσαν κεκρυμμένοι εἰς τὸ πέριξ σκότος, μακρὰν τοῦ νὰ δειλιάσωσι καὶ ἐγκαταλείψωσι τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἤθελον τουναντίον μετὰ χαρᾶς τοὺς ἰχνηλατήσει, νομίζοντες τὴν εὐκαιρίαν τῆς νίκης καταλληλοτέραν.

Ἀν καὶ ἀνεβαρύνετο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλῆ ἐκείνη, ὅμως ἀφήσας αὐτοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Γκρατζῆ διευθύνθη πρὸς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Βαλεαρὲ, συναπαντήσας ὀλίγον μακρὰν ἐκεῖθεν καραβάνιον ἐκ πεντήκοντα ἄλλων ἀπερχομένων ἐξ Ἀργυροκάστρου εἰς Αὐλῶνα.

Ἀν καὶ Μουσουλμάνος τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἴπομεν ὅτι ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων καὶ τῶν χριστιανῶν τὸ νῦν θρησκευτικὸν σχοινίον τὸ τοσοῦτον διαχωρίζον αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχεν, ὅπως γνωρισθῇ

(α) Ἡ κοιλὰς αὕτη ὠνομάσθη τῆς Δριυοπτόλεως, διότι ἐντεῦθεν ὑπῆρχον ἡ πόλις Ἀνδριανοῦπολις, κτισθεῖσα ἐπὶ Ἀδριανοῦ κατὰ τὸν Προκόπιον, ἢ καὶ ἄλλος Ἰουστινιανούπολις, πεντήκοντα πέντε μίλια μακρὰν τῆς Ἀμαντίας μετηπερβιανοκαστελλῶς καὶ 24 μακρὰν τῆς Νικοπόλεως, τουτέστι μεταῤῥυθμίσας τὸν σημερινὸν Ἀργυροκάστρον, ὅηλ. τῆς ἀρχαίας Ἀντιγόνας. Ὁ χρόνος μετέβαλε τὴν ὀνομασίαν κοιλάς τῆς Ἀνδριανουπόλεως εἰς κοιλάδα τῆς Δριυοπτόλεως. Μὲ τὴν ἰδέαν ταύτην συμφωνεῖ καὶ ὁ δόκτωρ Holland, τόμ. Β', σελ. 236.

(β) Ὑπάρχει διάφορα Γαρδίκια τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τε τὴν Πίνδον καὶ τὰ Ἄγραφα· πλὴν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ τοιοῦτον τραχὺ κάστρον τέλος ἔχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἀλῆ, εἶναι ἡ ὀρχαία Φοινικία, ὅηλ. παρὰ τὴ πλουσιωτάτη τῆς Χαονίας πόλις Φοινίκη, ἀντικείμενον ἀναρίθμητα πεσματωδῶν μαχῶν μεταξὺ Ἠπειρωτῶν καὶ Ἠπειρωτῶν. (Πολύβ. Β' 5.) (Ἡροκάτιος 4). Ὁ Αἰδ. Κ. Ἱοῦλιανὸς (Ber. Mr Jonle's) λέγει, ὅτι ὑπάρχει ἐπὶ μέρες τὴ καλουμένου Φοινικιὰς, παρὰ τὴ ὁποία φαίνονται τείχη, πύργοι, 63 ὑψηλοὶ μέλοιοι καὶ 23 ποῦδοι ὕψους μὲ μεγάλ.ας λίθους, τέσσερες ἀκάθονοι σταῦλοι καὶ ἄλλοι ἀρχαιότατοι, ἐπίσης ἐν μέγα ἀμφιθέατρον, πλὴν θέτει τὸ χωρὶον τοῦτο, τὸ καλούμενον Φοινίκη ἢ Φοινικιὰ, παρὰ τὴ κοιλάδι τοῦ Δελβίνου, καὶ οὐ μικρὰ προέρχεται ἐκ τούτου σύγχυσις.

Εἶτα στρέφων πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἀλλὰ προς τὸν Ἀλῆ ὁποίαν ποιεῖν ἔδοσαν; . . . ὑποθέτω θα τὸν ἐστείλαν εἰς τὸ χαμαμι τοῦ Γαρδικιοῦ νὰ τρίβῃ, τους λουομένους.

— Τὸν Ἀλῆ! . . . ἀμ' τὸν Ἀλῆ δεν τὸν συνέλαβον... γάτα! . . . ὁ Ἀλῆς εἶναι τώρα τὸ θαῦμα ὅλης τῆς Ἠπείρου . . . τὸν συνέλαβον πρῶτον εἰς τὸ Καρβουνάρι πρὶν συλλάβωσι τὴν μητέρα καὶ ἀδελφήν του· τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐκεῖνος ὁ φοβερὸς χειμαῤῥιώτης ὁ Μίλιος, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μοναστῆρι τῆς Πολλίνας, τὸν ἔκλεισεν εἰς ἕνα κελλὶ... καὶ λέγουν ὅτι κατέβη ἢ ἰδία ἡ Παναγία, τοῦ ἤνοιξε, τὸν ἐξέβαλε καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ φύγῃ..... οὐδεὶς τώρα δύναται νὰ εἴπῃ ποῦ εὑρίσκεται. Ὁ Βέλιος, ὁ Μίλιος, ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης καὶ ὁ παπᾶ Εὐθύμιος οἱ τέσσαρες τῆς οἰκουμένης περιφημότεροι ἀρματωλοὶ, ἀκόμη καὶ ἕνας νέος ἄλλος ἀρματωλὸς, ὅστις λέγουν ὅτι θὰ γένῃ ὁ πλέον μεγάλος ὅλων ὁ Νικοτσάρας, διεσκορπίσθησαν ὁ εἰς ἐπάνω εἰς τὸ Μαυροβοῦνι, ὅπου εἶναι ὁ φράγκος ὁ ἰατρὸς τοῦ πατρός του, ἄλλος ἐπῆγε νὰ τὸν ζητήσῃ εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ εἰς τὸ ποτάμι τοῦ Βαρδάρι (τὸν Ἀξιὸν), ἄλλος εἰς τὸ Μέτσοβο καὶ ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης μὲ τὸν πτωχὸν Χαρζὰν ἀγᾶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ παλιά του λημέρια τὸν Ἀρμυρὸν καὶ τὸν Βάλτον.

— Τί λέγεις! λοιπὸν ὁ Ἀλῆς δὲν εἶναι τώρα στὸ Γαρδίκι; ἐκραξεν ὑψηλοφώνως ὁ πραγματευτὴς τῶν ἡμιόνων κατὸν μετὰ κρότου τὸ γόνατον... μὴν ἔχῃς λάθος; ἐγὼ ἤκουσα, ὅτι συνελλήφθη καὶ ὅτι τὸν ἔχουν καὶ αὐτὸν τώρα εἰς τὸ Γαρδίκι.

— Ψεῦμα· ὅποιος σὲ τὸ εἶπε λέγει ψεῦματα, καθότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Γαρδικιώτης καὶ κάθε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ὑπάγω καὶ κοιμοῦμαι εἰς τὸ Γαρδίκι καὶ γνωρίζω τί λαμβάνει ἐκεῖ χώραν... ὁ Ἀλῆς σοι εἶπον, ὅτι πραγματικῶς συνελήφθη πρῶτος· πλὴν ὅλο τὸ μοναστῆρι ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ Παναγία τοῦ ἄνοιξε νὰ ἐξέλθῃ εἰποῦσα εἰς τοὺς καλογήρους, ὅτι τὸ παιδὶ τοῦτο θὰ γείνῃ μέγας καὶ τρανὸς ἄνθρωπος.

—Ἀϊπάρδευε καὶ θαυματουργὲ μῆτερ τοῦ Θεοῦ Θεοτόκε χαριτωμένη, σὺ μόνη δύνασαι τοιαῦτα νὰ πράξῃς εἰς τὸν κόσμον θαύματα, ἔκραξεν ὁ ἱερεὺς πολλὰς μετανοίας ποιῶν, κλίνας δὲ τὸ μέτωπον διά τινα λεπτὰ εἰς τὸ στῆθος ἀπεστήθιζε ῥητὰ καὶ τροπάρια.

— Κακὴ δουλειὰ αὐτή! ἐγερθεὶς ὀχρότατος ἐκ τοῦ ἐνώπιον τοῦ φαγητοῦ ὁ κτηνέμπορος καὶ σπογγίζων τοὺς μύστακάς του ἔκραξεν· κακὴ δουλειὰ, ἂν αὐτὸς ὁ μουλαρολέπτης εἶναι ἀκόμη εἰς τὰ βουνά... αὔριο τὸ πρωὶ θὰ φύγωσι τ' ἀνήψιά μου ἀπὸ τὸ Μοσχολοῦρι μὲ εἴκοσι ἄλλα μουλάρια διὰ τὸν Ἀδλῶνα. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ προστάτης τῶν πτωχῶν ζώων νὰ δώσῃ νὰ μὴ περάσωσιν ἀπὸ τὰ Δερβένια τῆς Σουχόγκορας, ὅπου εἶναι ἡ φωλιὰ τούτου τοῦ διαβόλου· ποῦ θὰ εὕρω πάλιν τόσας χιλιάδας γρόσια νὰ τὰ ἐξαγοράσω!

— Δὲς ἔχεις φόβο, κὺρ Πολυχρόνη, ὁ Ἀλῆς

θὰ πράξῃ εἶναι νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Βέλιον! . . . Ὁ Βέλιος! ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς ὡς τὸν Χρῆστον Μιλιώνην μίαν νύκτα ἐκεῖ ὅπου θὰ κοιμῶμαι ἥσυχος, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἰς τὸν κοιτῶνά μου, νὰ μὲ φονεύσῃ! . . . Ἄρα ἐλησμόνησεν, ὅτι ἡ Ἀθιγγάνη καθ' ὃν χρόνον ἐγὼ ἐμονομάχουν διὰ τὴν ζωήν μου αὐτὴ τὸν ἐκάλει, ὡραῖέ μου καὶ ἀνδρεῖέ μου Βέλιο! ὡραῖέ μου καὶ παλληκαρᾶ μου Βέλιο!! Αἴ τώρα ἐννοῶ! τώρα ἐνόησα διὰ τί δὲν μὲ ἄφησε νὰ τὸν φονεύσω! . . . πρέπει νὰ τῆς ἤρεσε πολὺ . . . . μὲ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι ἔμελλον νὰ κοιμηθῶσιν 24 ὥρας καὶ δὲν εἶχον ἀπεράσει δώδεκα καὶ οὗτοι ἐξύπνισαν καὶ ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ· ποῖος ἄλλος τοὺς ἐξύπνησε ἢ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ ἢ αὕτη. . . . Ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθὲς, ἡ Ζιδρὲ ἀγαπᾷ τὸν Βέλιον ἡ Ζιδρὲ εἶναι ἄπιστος, ἡ Ζιδρὲ πρέπει νὰ ζήσῃ ὅσον μόνον τὴν ἔχω ἀνάγκην, καὶ ἅμα ἴδω τὴν ὥραν, ἅμα πλησιάσῃ ἡ στιγμὴ νὰ νυμφευθῶ τὴν Ἐμινὲ τότε πληρώνει τὴν προδοσίαν της ὡς τῆς πρέπει καὶ συγχρόνως λαμπρότατα ἐκδικοῦμαι τὸν περίφημον αὐτὸν Βέλιον, ὅστις κατὰ πολλὰς νύκτας θὰ ὀνειρεύηται τὴν Ζιδρὲ καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ πασσᾶ τοῦ Δελβίνου.»

Τοιαῦτα διενοεῖτο ὁ Ἀλῆς ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ πρῶτον θέμα τῆς λύπης αὐτοῦ, τουτέστι τὰ δεινὰ τῆς μητρος καὶ τῆς ἀδελφῆς του· τοιαῦτα λέγομεν διενοεῖτο ἔχων κάμινον πεπυρωμένην ἀνθράκων τὴν φαντασίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν του. ὅτε, ὥ τῆς φρίκης, ὁ πραγματευτὴς τῶν ἡμιόνων πλησιάσας τοῦτον ἐξ ὄπισθεν καὶ αὐθαδῶς κτυπῶν τὸν ὦμόν του. τῷ λέγει μετὰ μεγίστης οἰκειότητος·

— Παιδί μου, παιδάκι μου, εἰξεύρεις ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὸν ὀκτώβριον μῆνα καὶ ὅτι κάμνει ἐν φρικτὸν ψῦχος ἀπόψε; . . . .

— Μήπως μ' ἐκλαμβάνεις διὰ κανὲν ἀποτὰ μουλαρανήψιά σου, ἢ κανὲν ἀπὸ τὰ μουλάρια σου, παλιομουλαρᾶ. . . . κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ μ' ἐγγίξῃς ἄλλην φορὰν... ποῖος σ' ἔδωσε τὸ θάρρος; οὔτε σὲ γνωρίζω, οὔτε μὲ γνωρίζεις. ἔκραξεν ὡς λυσσώδης κύων ὁ Ἀλῆς, ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι διεκόπτετο τῶν σπουδαίων αὐτοῦ συλλογισμῶν, ἠσθάνετο συγχρόνως τὸ αἷμά του ἕτοιμον νὰ τὸν πυροπλήσῃ εἰς τὴν προσέγγισιν τούτου τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀμ' σὲ τὸ λέγω ψυχοπαῖδί μου διὰ τὸ καλό σου, ἀναστῶν τοὺς ὤμους ψυχρῶς εἶπεν οὗτος· σὲ τὸ λέγω διὰ τὸ καλόν σου, παιδάκι μου, ἔπειτα, ἂν δὲν θέλῃς ν' ἀκούσῃς τὴν συμβουλήν μου, κακὰ καὶ ψυχρὰ καὶ ἀνάποδα, τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐσὲ . . . σὰν ἔχεις παιδίσιο κεφάλι . . . . ἔχεις μάννα νὰ σὲ κλαύσῃ; ἠρώτησεν τοῦτον εἶτα σοβαρώτερον.

— Ἂν δὲν κοντίνῃς τὴν ἠλῶσσάν σου, χωργιάτη μουλαρᾶ, ἀμέσως θὰ ἐγερθῶ νὰ τοῦ τὴν κόψω, διότι ἡ χωργιατιά σου καὶ ἡ αὐθάδειά σου δύνανται νὰ προξενήσωσι πολλὰ εἰς πολλοὺς κακά. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν νὰ κρημνισθῇς ἀπ' ἐμπρός μου, διότι ἂν ἀνοίξῃς τὰ χείλη σου νὰ προφέρῃς ἕνα ἔτι λόγον θέτω εἰς ἐνέργειαν ὅσα ἤδη σὲ προλέγω, ἐγειρόμενος καὶ προσκαλῶν αὐτὸν ἔκραξεν ὁ Ἀλῆς, ὅστις ἐδράττετο ἤδη τῆς εὐκαιρίας νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὑβριστὴν τῆς μητρός του.

— Σὺ παλιόπαιδο! ὅτε ἐξῆλθες ἀπὸ τῆς ὄρνιθας τ' αὐγό, θὰ σηκώσῃς χέρι ἐναντίον μου; ἀμ' πιάνω τὸ καρύδι σου καὶ σὲ πνίγω ἕως ὅτου νὰ εἰπῇς ἀ μ ὴ ν ἢ ἀ μ ὰ ν, διότι δὲ καλοξεύρω ἀκόμη ἂν ἦσαι χριστιανόπουλο ἢ τουρκάκι, ὑψηλοφωνως καὶ μετὰ καταφρονήσεως μειδιῶν, πτύων συγχρόνως χαμαὶ, ἔκραξεν οὗτος πλησιάζων μᾶλλον διὰ νὰ τὸν φοβερίσῃ ἢ νὰ τὸν ἐγγίσῃ.

Εἰς τὴν ἀπειλὴν καὶ τὰς ἀμοιβαίας ὕβρεις οἱ πλεῖστοι τοῦ καραβανίου, ἑτοιμαζόμενοι ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὴν κλίνην, ἐξῆλθον εἰς τὸ περιαύλιον, οὐσης δὲ λαμπροτάτης τῆς πανσελήνου ἤρξαντο νὰ διασκεδάζωσιν ἐρεθίζοντες ἀμφοτέρους πρὸ πάντων δὲ ἐμπαίζοντες τὸν πραγματευτὴν τῶν ἡμιόνων.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλῆς, ὅστις οὔτε πραγματευτὴς ἦτον, οὔτε βιομήχανος οὔτε τεχνίτης, οὔτε αἷμα ραγιᾶ εἰχεν εἰς τὰς φλέβας του, ὡς οἱ πλεῖστοι οὗτοι καλοὶ καραβανιῶται, οἵτινες ἄλλο ἀπὸ λόγους κενοὺς καὶ γέλωτας δὲν ἐγνώριζον, ἀλλ' ἦτο κλέπτης τῶν ὁρίων καὶ ἁρματωλὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ μᾶλλον εἰδισμένος εἰς τὰ κυνήγματα, χωρὶς νὰ ἴδῃ πολὺν καιρὸν εἰς τοὺς κυρίους τούτους νὰ ἐξακολουθήσωσι ἐωρεὰν διασκεδάζοντες δι' αὐτοῦ, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ πραγματευτοῦ τῶν ἡμιόνων μετὰ περισσοτέρου θάρρους καὶ τρομερωτέρας λύσσης ἐκείνης, μεθ' ἧς εἶχεν ἐπιπέσει κατὰ τοῦ Βέλιου, τῷ δίδει φρικτὴν πυγμὴν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, δευτέραν εἰς τοὺς ὀδόντας, τρίτην εἰς τὸ ζῆθος καὶ χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λάβῃ ἀνταλλαγὴν περιτυλίσσει τὸ ὑψηλὸν ἐκείνου σῶμα μὲ τοὺς δύο βραχίονάς του, τοῦ θέτει μίαν λεγομένην τ ρ ι α π ο δ ι ὰ ν καὶ τὸν ἐξαπλόνει μὲ τὰ νῶτα ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τοῦτο, ἀλλὰ τὸν πατεῖ μὲ τὸν δεξιὸν πόδα εἰς τὸ στῆθος καὶ μὲ τὸ χονδρὸν πέδιλον τοῦ τσαρουχίου τοῦ ἀριστεροῦ τῷ δίδει τρομεροὺς λακτισμοὺς εἰς τὸ πρόσωπον.

— Σώσατέ με τὸν δυστυχῆ, σώσατέ με, ἀδελφια . . . . φθάνει, ἀφέντη μου, φθάνει, ἤμαρτον, συγχώρησόν με, σώσατέ με, ἔκραξεν ὁ πραγματευτής.

Κατάπληκτοι πάντες εἰς τὸ φαινόμενον ὄχι μονον δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσι τὸν Ἀλῆν, φοβερίζοντα ὅτι ἤθελε ἀφήσει τοῦτον καὶ ἀρχίσει τὸν ἐπεμβαίνοντα νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀλλ' οὔτε διὰ λόγων ἐτόλμων νὰ τὸν παρακαλέσωσι καθ' ὅσον ἔβλεπον τὴν φρενήρη αὐτοῦ λύσσαν. Οὗτος δὲ, ἀφεθεὶς εἰς τὴν μανίαν τῆς ἑαυτοῦ ἐκδικήσεως καὶ νομίζων ὅτι ἐκράτει ὑπεσκελισμένον τινὰ τῶν Γαρδικιωτῶν, ἤθελε φονεύσει τὸν ἤδη μυκαόμενον πραγματευτὴν τῶν ἡμιόνων. ἂν τέλος ὁ ἱερεὺς, ὃν εἰς τὴν τράπεζαν εἰδομεν, πλησιάζων δὲν ἐκράτει τοὺς βραχίονας τοῦ Ἀλῆ καὶ διὰ πολλῶν λόγων καὶ νουθεσιῶν δὲν ἀπέτρεπε τοῦτον τοῦ ἀναποφεύκτου φόνου.

— Ἂν κανεὶς ἀπὸ ὑμᾶς, οἵτινες λαμβάνετε τὸ μέρος του, ἐπιθυμῇ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον του, μολονότι εἶμαι ἀπηυδισμένος, εἶμαι ἐδῶ ἕτοιμος. Ὅποιος τοῦ βαστᾷ ἂς πλησιάσῃ· μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ σπαθὶ, μὲ τὰς πιστόλας, μὲ τὸ τουφέκι, ὅπως θέλει εἶμαι ἐδῶ, τὸ μικρότερα ἔκραξεν ὁ Ἀλῆς, ἀπειλητικῶς, ὑπερηφάνως καὶ βροντωδῶς, θεωρῶν καὶ ἀποτεινομενος χωριστὰ πρὸς ἕνα ἕκαστον.

Οἱ δυστυχεῖς καραβανιῶται, οὐχὶ μόνον ὡς ἀληθεῖς ραγιάδες κατέπιον τὴν προσβολὴν· ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σειράν του ἕκαστος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, λέγων παρηγορητικῶς πρὸς τὸν συνάνανδρόν του «ποῖος γνωστικὸς καταδέχεται νὰ τὰ βάλῃ μὲ τοῦτον τὸν παράφρονα;»

Ὅσον διὰ τὸν δυστυχῆ ἔμπορον τῶν ἡμιόνων, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στῆθός του ἦτο μία ὁλόκληρος πληγὴ, ἓν φρικτὸν θέαμα. Ἔλουσε λοιπὸν τὸ πρόσωπόν του διὰ χλιαροῦ ὕδατος, τὸ ἐβαλσάμωσε, τὸ ἐσπαργάνωσε εἰς φανέλας καὶ ἄλλα ὑφάσματα, καὶ πονῶν ἀπῆλθεν εἰς τὴν κλίνην, παραγγέλλων νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι τοῦ πανδοχείου, ἵνα μὴ φύγῃ ὁ νέος ἐκεῖνος, διότι ἐπροτίθετο τὴν ἐπιοῦσαν νὰ ἐνάξῃ τοῦτον ἐνώπιον τοῦ καδῆ ἢ τῶν βέηδων τοῦ Γαρδικίου.

(Ἕπεται Κεφάλ. ΙΒ'.).

ΩΡ. ΤΕΧ.—Η ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΚΟΡΔΕΥ. (Ἴδε σελ. 144.)

ΛΕΙΨΑΝΑ ΕΚ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.

Μεταξὺ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς διαφόρους θέσεις ἀνεῦρεν ὁ πλοίαρχος Μακ-Κλιγτὸκ, τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Φραγκλίνου εἶχεν ἀποστείλει μετ' ἄλλων ἐπὶ τοῦ πλοίου Φὼξ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀνδρός της. ὅστις, ὡς γνωστόν, πρὸ χρόνων ἀποπλεύσας πρὸς ἐξιχνίασιν διόδου κατὰ τὸν ἀρκτικὸν πόλον ἀπωλέσθη, μεταξὺ, λέγομεν, τῶν λειψάνων τῆς τοιαύτης ναυτικῆς ἐκδρομῆς τοῦ Φραγκλίνου, τῶν μετενεχθέντων εἰς Ἀγγλίαν, εἰσὶ καὶ τὰ ἐν τῷ ἀπέναντι πίνακι εἰκονιζόμενα, ἤτοι·

1 κιβώτιον ἰατρικῶν. 2 ἀγγλικὸν πυροβόλον. 3 θῆλαξ περιέχων σημαίαν. 4 φιάλη πυρίτιδος. 5 καταδυτικὴ βελόνη. 6 ἐνανσματοκοιτεῖον. 7 βιβλίον προσευχῆς. 8 τροχηλία. 9 διόπτραι. 10 ἐργαλεῖον διὰ τὸν πάγον. 11 θῆλαξ. 12 θερμάστρα. 13 δακτύλιος. 14 ὀμματοῦάλια· τὰ δὲ ἐν τῷ πίνακι φαινόμενα ἄλλα εἰσὶν ὅπλα τῶν Ἐσκιμωέντων.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΕΚ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΓΓΛΙΑΣ.

ΕΡΑΣΤΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΘΕΙΣ ΝΑ ΔΟΛΟΦΩΝΗΣΗ ΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΑΥΤΟΥ.

Προχθὲς ἐθεάσθη καὶ παρουσιάφθη εἰς τὸ κακουργοδικεῖον νέος τις, ἄγων τὸ δέκατον καὶ ὄγδοον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος, καὶ κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποπείρᾳ δολοφονίας κατὰ τῆς ἐρομένης αὐτοῦ. Ἡ δίκη αὕτη ἦν ἀξιοπερίεργος, καὶ μεγάλην ταραχὴν διήγειρεν ἐν τῇ γειτονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ ἔγκλημα διεπράχθη.

Ἡ νεᾶς, ὀνομαζομένη Ἐλίζα Δοοσθέρρη, καὶ ἄγουσα τὸ ἑκοστὸν καὶ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, διέμενε κατὰ τὸν παρελθόντα δεκαήμερον παρὰ τινι ἐνγενεῖ ἄγγλῳ καλουμένῳ Λακκ, καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν, ἀλλ' ἡ πρότασις αὐτοῦ ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐλίζας. Ἡ ἀποτυχία δ' αὕτη τοσοῦτον ἐποίησε τὰς γειτονικὰς συνάφειας τοῦ μικροῦ ἐραστοῦ, ὥστε ὑποτίθεται, ὅτι ἀπεπειράθη καὶ πρότερον δίς, ὅπως δολοφονήσῃ τὴν Ἐλίζαν. Ἔσπερον τινὰ κατὰ τὰ Χριστούγεννα, ἐνῷ ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Λακκ ἐκάθηντο ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον πρὸς ἀναζήτησιν πραγματός τινος, ἠκούσθη ἡ ἐκπυροκρότησις πυροβόλου τινὸς, καὶ ἡ σφαῖρα ἔξυσε τὸ οὖς τοῦ Κ. Λάκκ καὶ ἔθραυσεν ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν λύχνον καὶ τὸ κάτοπτρον. Ἀμέσως δ' εἰδοποιήθη ἡ ἀστυνομία περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Γουΐχερ ὑποπεύθη καὶ συνέλαβε τὸν κατηγορούμενον, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἀνακρίσεων, ἠναγκάσθη νὰ ἀπολυσῇ αὐτόν. Τότε δ' ὁ Κ. Λακκς ὑπεσχέθη ἀμοιβὴν 50 λιρῶν εἰς τὸν ἀποκαλύψοντα τὸν ἀποπειραθέντα τὴν δολοφονίαν κακοῦργον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ ἰανουαρίου ἡ Ἐλίζα ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Λακκ, καὶ ὑπῆρχε νὰ διαμείνῃ μετὰ τῶν γονέων αὐτῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ κατὰ τὴν 13ην λίγοντος ὁ κατηγορούμενος ἀπεπειρᾶτο πάλιν νὰ δολοφονήσῃ αὐτὴν. Τῇ 9ῃ λέγοντος ὁ κατηγορούμενος ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κατηγόρου, καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ αὐτὴν· ἀλλ' ἡ μήτηρ τῆς Ἐλίζης γνωσκουσα τὰ αἰσθήματα αὐτῆς, εἶπεν, ὅτι δὲν κατοικεῖ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Μετὰ δύο δ' ἡμέρας περὶ τὴν 7 1/2 ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐκάθηντο ἐν τῷ μαγειρείῳ ἔχουσαι τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν δημόσιον δρόμον, ἤκουσαν τὴν ἐκπυροκρότησιν πυροβόλου, καὶ δύο σφαῖραι ἐπέβησαν ὑπεράνω των κεφαλῶν αὐτῶν καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον. Αἱ δύο γυναῖκες διεσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ προφανεστάτου κινδύνου· διότι ἐκάθηντο πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ εἰς τοιαύτην πρὸς ἀλλήλας θέσιν, ὥστε αἱ σφαῖραι, ἐὰν διεθίεσαν ὀλίγον κατωτέρω, ἤθελον διαπεράσει ἀμφοτέρας. Πολλοὶ διαβάται εἶδον τὸν κατηγορούμενον περιπατοῦντα ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας τῆς κατηγόρου πρὸ τῆς ὥρας τῆς ἀποπείρας, καὶ ἀπερχόμενον ἐκείθεν ἐν μεγίστῃ σπουδῇ μετὰ τὴν ὥραν τῆς διαπραξεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἅπαντες δ' οἱ μάρτυρες οὗτοι παρεπήρησαν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔφερεν ὅπλον τι ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, καὶ γυνὴ τις ὡρκίσθη, ὅτι δείκνυεν αὐτὸ καλῶς, καὶ ὅτι εἶδεν αὐτὸν πρότερον ἱστάμενον ἀκίνητον πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς κατηγόρου, καὶ μετατοπίσαντα ἅμα εἶδεν αὐτήν. Ἡ μάρτυς αὕτη προσέθηκεν, ὅτι στιγμὴς τινας μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τοῦ κατηγόρου ἀπόστασιν, ἤκουσε τὴν ἐκπυροκρότησιν ὅπλου τινὸς, καὶ στραφεῖσα, εἶδε τινὰ τρέχοντα, ὅστις ὡμοιάζε πρὸς τὸν κατηγορούμενον.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξετάσθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὁ συλλαβὼν τὸν κατηγορούμενον, καὶ εἶπεν, ὅτι εὗρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ πιστόλιον, ὅπερ εἶχεν ἀρτίως κενωθῆ.

Ἀποπιρτυσθείσης δὲ τῆς καταθέσεως ἅπαντων τῶν μαρτύρων τῆς κατηγόρας, ὁ κατηγορούμενος, ὅστις εἶπεν ἁπλῶς, ὅτι ἦν ἀθῶος, παρεμείνεν ἄφωνος, ὅπως δικασθῇ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον.

Δ' ΑΠΑΤΗΣ ΑΡΓΥΡΟΛΟΓΙΑ.

Τὸ παρελθὸν σάββατον προσήχθη ἐνώπιον τῆς ἀστυνομίας ὡραία τις νέα καλουμένη Μαργαρίτα Δέντ, ἥτις ἐρνήθη νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ διέμενε. Κατηγορήθη δ' ὅτι ἔλαβεν ὑπὸ ψευδῆ πρόφασιν χρήματα παρὰ τῆς λαΐδος Καρολίνας Νῆλδ.

Ἡ κατήγορος ὁρκισθεῖσα, εἶπεν· «Μόλις εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκίαν μου ἡ κατηγορουμένη ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας μου καὶ εἶπεν, ὅτι ἦν χήρα μετὰ δύο ὀρφανῶν, καὶ ὅτι ἐστάλη πρὸς με ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ἡμῶν, ὅπως δώσω αὐτῇ χρηματικὴν τινα βοήθειαν. Ἤρώτησε δὲ ἡ κατηγορουμένη μοι εἶπεν, ὅτι ὁ αἰδέσιμος ἱερεὺς ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἦν ἀσθενής. Δὶν ἐπίστευσα δ' εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἐνθυμηθεῖσα, ὅτι ἡ κατηγορουμένη ἦλθε πρὸς με καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ μοὶ εἶπεν, ὅτι ἔχρημάτισεν ὑπηρέτρια τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ἡμῶν, καὶ ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔδωκα τῇ κατηγορουμένῃ 2 λίρας, καὶ δὲν εἶδον αὐτὴν ἑκτοτε μέχρι τῆς χθές. Ἐνθυμοῦμαι δ' ὅτι τότε μοὶ ἔδωκε ψευδῆ διεύθυνσιν τῆς διαμονῆς αὐτῆς, διότι καὶ περ πειραθεῖσα νὰ εὕρω αὐτὴν, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω οὐδὲν ἴχνος αὐτῆς. Κατὰ μὲν τὴν πρώτην αὐτῆς ἐπίσκεψιν μοι εἶπεν, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει, ἐνῷ χθὲς διέψευσεν αὐτὴ ἑαυτὴν, εἰποῦσα ὅτι ἡ γραῖα αὐτῆς μήτηρ ἐστὶ ζῶσα. Ἐνοήσασα δὲ χθὲς, ὅτι ἦν φοβερὰ ἀπατεὼν, παρέδωκα αὐτὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀφοῦ πρώτον ἑβδομὰς αὕτη 2 σέλλινα. Ἐδώκα δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰς 2 λίρας, πιστεύουσα, ὅτι ἐστάλη ἡ ὀντὶ ὑπὸ τοῦ αἰδεσίμου ἱερέως τῆς ἐνορίας ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐμέλλε νὰ εἰσέλθῃ, ὡς ἔλεγεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐνθυμοῦμαι δὲ μάλιστα, ὅτι εἶπον αὐτῇ τότε, «ἐὰν ὑπάγῃς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐγὼ θὰ λάβω μεγάλην φροντίδα περὶ τῶν τέκνων σου· ἀλλ' ὀφεῖ ἀνακαλυψῃ τὴν ἀπάτην, ἀνεζήτησν τὴν οἰκίαν αὐτῆς, καὶ μόλις ἠδυνήθην νὰ ἀνεύρω αὐτὴν χθὲς, ὅτε ἤθελ νὰ ἐπανελάβῃ τὴν ἀπάτην. Διὸ εὐθύρτα καθῆκόν μου νὰ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης γυναῖκα, ἥς ὁ χαρακτὴρ ἐστι τοσοῦτον αἰσχρὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ.»

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξετάσθη ὁ αἰδέσιμος ἱερεὺς τῆς ἐνορίας, εἰς ὃν ὠκίει ἡ κατήγορος, καὶ ἐποιήσατο τὴν ἑξῆς, σύντομον κατάθεσιν «Οὐδέποτε ἔστειλα τὴν κατηγορουμένην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς λαΐδος Νῆλδ, οὐδ' εἶδον αὐτὴν πρότερον. Ἤκουσα δ', ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆγε καὶ εἰς ἄλλας οἰκίας, καὶ ἐζήτησε χρηματικὴν συνδρομὴν, εἰποῦσα, ὅτι ἐγὼ ἔστειλα αὐτὴν· ἀλλ', ὡς προεῖπο, σήμερον κατὰ πρώτον καὶ οὐδέποτε πρότερον εἶδον τὸ γύναιον.»

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος τούτου, ἐξετάσθη καὶ ὁ συλλαβὼν τὴν κατηγορουμένην ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅστις εἶπε· «κατηγόρησε τὴν κατηγορουμένην, ὅτι ἐλάβανε χρήματα δ' ἀπάτης, καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη, ὅτι ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς λαΐδος Νῆλδ, ἵνα λάβῃ ἐπιστολήν τινα παρ' αὐτῆς καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον· διότι ἔπεσε τὸ στῆθος αὐτῆς.»

Λαΐδι Νῆλδ·— Ὄχι· δὲν ἐξέφρασεν οὐδεμίαν λέξιν περὶ τοῦ νοσοκομείου.

Ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.— Ἡ κατηγορουμένη μοι εἶπεν, ὅτι ἐν χάρᾳ μετὰ δύο τέκνων, καὶ ἔκτοτε ἔμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι τὰ δύο ταῦτα παιδία ἀπέθανον.

Ὑπαστυνόμος.— Νομίζω, ὅτι ἐξεσείε ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου τὸ αἰσχρὸν ἐπάγγελμα τῆς δι' ἀπάτης ἀργυρολογίας.

Κατηγορουμένη.— Οὐδέποτ' ἔλαβον τὰς δύο λίρας, περὶ ὧν λέγει ἡ κατήγορος.

Ὑπαστυνόμος.— Θὰ ἀναβάλω τὴν δίκην σου ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα.

Ὁ ἱερεὺς; τῆς ἐνορίας.— Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ παρευρεθῶ ἐνταῦθα κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἕνεκα μακροῦ τινος ταξειδίου.

Ὕπαστ.— Τότε ἀναγκαζόμαι ν' ἀπολύσω τὴν κατηγορουμένην.

Λαΐδι Νῆλδ·— Λυποῦμαι πολὺ, διότι τοιαύτη ἀπατεὼν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἔπραξα ὅμως τὸ καθῆκόν μου, ἐκθέσα εἰς τὸ κοινὸν χαρακτῆρα λίαν ἐπιπόνδυνον.

Χάριν διδασκαλίας τῶν παίδων καὶ πρὸς ποικιλίαν τῆς ὕλης ποιοῦμεθα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ δημοσιεύωμεν τεμάχια τοῦ ἀξιολόγου διδακτικοῦ συγγράμματος τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τοῦ παιδὸς ὁ πρὸς μάθησιν ὁδηγός.»

Οὔτε τὸ εὐμέθοδον, συνοπτικὸν καὶ διδακτικὸν συγγράμματος φθάσαντος ἤδη τὴν τριακοστὴν πρώτην ἔκδοσιν καὶ γεγραμμένον πρωτοτύπως εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ὑπὸ εὐπαιδεύτου Ἀγγλίδος, οὔτε τοὺς γονεῖς εἰς διέγειραν τοῦ πρὸς ἀνάγνωσιν ζήλου τῶν παίδων νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ διεγείρωμεν.

ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ Ο ΠΡΟΣ ΜΑΘΗΣΙΝ ΟΔΗΓΟΣ.

Ἐρώτησις. Τί εἶναι κόσμος;

Ἀπόρισις. Ἡ γῆ ἐπὶ τῆς οποίας ζῶμεν.

Ἐρ. Τίς ἔκτισεν αὐτήν;

Ἀπ. Ὁ παντοδύναμος καὶ παναγαθὸς Θεός.

Ἐρ. Ὑπάρχουσι εἰς αὐτὴν πολλὰ πράγματα περὶ τὰ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθῃς;

Ἀπ. Ναί, ὑπάρχουσι πολλά.

Ἐρ. Ἐκ τίνος, λοιπὸν, παρακαλῶ, γίνεται ὁ ἄρτος;

Ἀπ. Ἐξ ἀλεύρου.

Ἐρ. Τί εἶναι ἄλευρον;

Ἀπ. Σῖτος ἀλεσθὲν ὑπὸ τοῦ μύλου.

Ἐρ. Εἰς ποῖον βλαβὲν ὑπόκειται ὁ σῖτος;

Ἀπ. Εἰς τρία ἤτοι ἀποθεωσὶν, ἀλοιφὴν καὶ σπίρκας, ἐρυσίβη καὶ ἀποσβόλωμα.

Ἐρ. Τί εἶναι σπίρκας;

Ἀπ. Ὅταν τὰ φύλλα τῶν φυτῶν καὶ ὁ κυκλὸς κιτρινίζωσι καὶ μαραίνωνται.

Ἐρ. Τί εἶναι ἐρυσίβη;

Ἀπ. Ὅταν ἡ καλαμη καὶ ὁ στάχυς προσβάλλωνται.

Ἐρ. Τί ἀποσβόλωμα;

Ἀπ. Ὅταν οἱ στάχυς, ἀντὶ νὰ ἦναι μεστοὶ, γίνωσι μελανὲς καὶ πλήρεις μαύρας κονεως ὡς ἡ ἀσβόλη.

Ἐρ. Τί εἶναι πίτυρα;

Ἀπ. Τὸ λίπαρον εἴτε ἄδρμα τοῦ σίτου. Ὁ μαῦρος λεγόμενος ἄρτος γίνεται ἀρνιμόνιμος τοῦ πιτύρου εἰς τὸ ἄλευρον.

Ἐρ. Μόνον ἐκ σίτου ἐγείνετο πάντοτε ὁ ἄρτος;

Ἀπ. Οὐχί· εἰς τοὺς προγενεστέρους χρόνους συχνότερα μετεχειρίζοντο κριθὴν, βρόμον καὶ σίκαλιν πρὸς κατασκευὴν ἄρτου, ἐπειδὴ ὁ ἐκ σίτου ἄρτος ἐθεωρεῖτο τότε μεγάλη σπατάλη.

Ἐρ. Μέπως καὶ τώρα οἱ ἔλαττοι εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία δὲν τρέφονται ἐκ κριθίνων ἄρτων;

Ἀπ. Μάλιστα· καὶ ἐκ συνθήκης προτιμῶσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄρτων τῶν γινομένων ἐκ σίτου.

Ἐρ. Τί εἶναι τὸ ἄρυλλον, ἤτοι ἡ κόλλα τῶν ὀποκαμίσων;

Ἀπ. Σῖτος κατεβρεγμένος ἐντὸς σκάφης δι' ὕδατος καὶ ἐπὶ τινας ἡμέρας ἀπλωθὲς εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐρ. Τί γίνεται ἐκ τούτου;

Ἀπ. Εἰς τὸν πυθμένα τῆς σκάφης κατακάθηται κατακάθισμα ὡσαὺν ἀλευρον μυξῶδες.

Ἐρ. Τί πράττουσι μετὰ τοῦτο;

Ἀπ. Καθαρίζουσι καὶ ξηραίνουσιν αὐτὸ καλῶς εἴτε εἰς τὸν φοῦρνον εἴτε διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου.

Ἐρ. Ποία ἡ χρῆσις τούτου;

Ἀπ. Νὰ καθιστῶσι σκληρὰ καὶ ἄκαμπτα τὰ ὑποκάμισα καὶ ἄλλα φορέματα.

Ἐρ. Τίνα ἄλλην φυτικὴν ὕλην μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ σίτου, ὅταν ὑπαρχῇ τούτου ἔλλειψις;

Ἀπ. Τὸ γεώμηλον (παταταν).

Ἐρ. Τί εἶναι σεμίδαλις;

Ἀπ. Ἄλευρον σίτου ἀπὸ τὸ φλοιὸ κόκκινον περασθὲν καὶ χρήσιμον εἰς ὀρέξεις τῶν ἀναλαμβανόντων ἐξ ἀσθενείας, καὶ εἰς κατασκευὴν διαφόρων γλυκισμάτων.

Ἐρ. Τί εἶναι μακαρόνια;

Ἀπ. Λεπτὸν ἄλευρον σίτου, ἀναμιχθὲν μετὰ λευκώματος ὠῶν· στίλλονται δὲ ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἐλβετίας.

Ἐρ. Τί εἶναι μυρμηκέλλιον;

Ἀπ. Τὸ αὐτὸ μίγμα ὡς καὶ τὰ μακαρόνια, ἀλλὰ διαφόρου σχήματος.

Ἐρ. Πῶς κατασκευάζονται καὶ τὰ δύο εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ νήματα ὡσὰν σκοῦληκες;

Ἀπ. Βυθίουσα τὴν ζύμην νὰ περάσῃ διὰ πλήθους μικρῶν τρυπημάτων ὑπαρχόντων ἐντὸς κιβωτίου, τὸ ὁποῖον ὁμοιαζει τὸ τρυπητήριον τοῦ μαγειρείου.

Ἐρ. Τί; ἡ διαφορὰ λοιπὸν μεταξὺ μακαρονίων καὶ μυρμηκέλλιου;

Ἀπ. Τὰ μὲν μακαρόνια διαπεράσει τρύπας πλατειάς οἷον αἱ φακαὶ· τὸ δὲ μυρμηκέλλιον διέρχεται διὰ τρυπημάτων ὅσον τὸ δυνατὸν μικρῶν, καὶ διὰ τοῦτο φαίνονται ὡς κλωστοί.

Ἐρ. Ἀρὰ γε τὸ ἴδιον μίγμα, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλο σχῆμα, δὲν πωλεῖται εἰς τὰ ἀρτοπωλεῖα καὶ παντοπωλεῖα;

Ἀπ. Μάλιστα· ἐν εἴδει λεπτῶν καὶ πλατειῶν ταινιῶν, τὰς ὁποίας πολλοὶ προτιμῶσι των συρριγεωδῶν μακαρονῶν.

Ἐρ. Πῶς ὀνομάζεται τότε;

Ἀπ. Πάστα.

Ἐρ. Πόθεν φέρεται;

Ἀπ. Ἐξ Ἰταλίας, καὶ εἶναι χρήσιμος εἰς ζωμοὺς καὶ ἄλλα πράγματα.

Ἐρ. Τί εἶναι σίκαλις;

Ἀπ. Εἶδος σιτηροῦ, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνυόμενον μετὰ σίτου, ἠτό ποτε πολὺ εὔχρηστον εἰς κατασκευὴν ἄρτου.

Ἐρ. Εἰς τί χρῆσιν χρησιμεύει σήκερον;

Ἀπ. Εἰς τὴν ἀποστάξεν τῶν πνευμάτων.

Ἐρ. Τί εἶναι βρόμος;

Ἀπ. Τὰ σπέρματα εἴτε οἱ κόκκοι ἑτησίου φυτοῦ γνωστοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐρ. Τί ἐννοεῖτε λέγοντες ἑτήσιον φυτόν;

Ἀπ. Ἐντὸς ἑνὸς ἔτους αὐξάνει καὶ μαρκίνεται, ἤγουν εἴκοσι ἡναγκασμένοι νὰ σπείρωμεν τὸν σπόρον ἢ νὰ φυτεύωμεν αὐτὸ κατὰ πᾶν ἔτος.

Ἐρ. Εἰς τίνα κυρίως εἶναι εὔχρηστος ἡ βρόμη;

Ἀπ. Εἰς τὴν θρέψιν τῶν ἵππων, καὶ εἰς κατασκευὴν χρόνδρου.

Ἐρ. Τί εἶναι χόνδρος;

Ἀπ. Ἁπλῆς βρόμη ἐλευθέρα τῶν λεπύρων· εἶναι εὔχρηστος εἰς κατασκευὴν χονδροπτισκοῦς.

Ἐρ. Τί εἶναι ἄβρατα βρόμης;

Ἀπ. Βρόμη ἐλεσθεῖσα. Ἐκ τοῦ ἀλεύρου τούτου κατασκευάζονται πλακοῦντια καὶ διπυρῆται.

Ἐρ. Τί εἶναι κριθή;

Ἀπ. Τὸ λίαν γνωστὸν εἶδος σιτηροῦ, τὸ μετὰ τὸν σῖτον πολυτιμότερον ὅλων τῶν ἄλλων σιτηρῶν.

Ἐρ. Ποῦ αὐξάνει ὡς ἄγριον;

Ἐρ. Εἰς τὴ Σικελίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης.

Ἐρ. Ποῦ καὶ τί εἶναι ἡ Σικελία;

Ἀπ. Εἶναι ωραία νῆσος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Ἐρ. Εἰς τί κυρίως χρησιμεύει ἡ κριθὴ ἐν Εὐρώπῃ;

Ἀπ. Πρὸς κατασκευὴν τῆς βύνας, ἥτις εἶναι κριθὴ βεβρεγμένη εἰς ὕδωρ ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

Ἐρ. Καὶ ἀρκεῖ τοῦτο μόνον;

Ἀπ. Οὐχί· ἐξάγεται καὶ ἀρίστεια ἐνὸς οὗ ἀρχίσῃ νὰ βλαστάνῃ.

Ἐρ. Τί γίνεται κατόπιν;

Ἀπ. Ξηραίνεται εἰς φοῦρνον τεθερμασμένον δι' ἀνθρακόκονον ἢ δι' ἀνθράκων, ἢ δι' ἀχύρων.

Ἐρ. Τί εἶναι ἀνθρακόκονος (coke);

Ἀπ. Ἄνθρακες καίνοντες ἐντὸς κελλισμένου φούρνου καὶ μεταβληθέντες εἰς εἶδος τι τέφρας, χρησίμου ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη μεγάλης θερμότητος ἄνευ καπνοῦ.

Ἐρ. Τί εἶναι ξυλανθρακες;

Ἀπ. Ξύλα ἡμικαιομένα ἢ ἀπηρθρακωμένα, ἅτινα σωρεύονται εἰς στῆλας ἢ σωρούς, καλυπτονται διὰ χορτοπλίθων καὶ ἀναπτονται· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀὴρ δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς αὐτῶν, καίονται βραδέως.

Ἐρ. Εἶναι οἱ ξυλανθρακες χρήσιμοι εἰς τὰ διάφορα ἐργοστάσια;

Ἀπ. Μάλιστα· ὅτιν ἀπαιτῆται ἰσχυρὸν πῦρ ἄνευ καπνοῦ, προτίτι εἰς κατασκευὴν τῆς πυρίτιδος κόνεως.

Ἐρ. Ποία ἡ χρῆσις τῆς βύνης;

Ἀπ. Χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν τοῦ ζύθου· πρὸς τοῦτο θερμὸν ὕδωρ ἐκχέεται ἐπὶ τῆς βύνης· καὶ τὸ ἐντεῦθεν προελθὸν ὑγρὸν ἀφ' οὗ μείνῃ ἐπὶ τινα χρόνον ἀποψυχόμενον καὶ καλεῖται γλεῦκος.

Ἐρ. Τί γίνεται μετὰ ταῦτα;

Ἀπ. Ἔπειτα βράζεται μετὰ τινων λυκίσκων, οἵτινες μεταδίδουσιν εἰς τὸ ὑγρὸν πικρὰν τινα γεῦσιν, καὶ συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζωσι τὸ ὀξύσημα· μετέπειτα ὑφίσταται τὴν ζύμωσιν καὶ φιλτρεται ἐντὸς πίθου ἢ βαρρίλιου.

Ἐρ. Τί ἐννοεῖτε λέγοντες ζύμωσιν;

Ἀπ. Ἐνοῶ τὴν ἐνέργειαν ἐκείνην, ἥτις γεννᾷ ἰδιάζουσάν τινα ὀξεῖαν γεῦσιν εἰς τὸ ὑγρόν.

Ἐρ. Πῶς ἀποβάλλεται ἡ γεῦσις αὕτη;

Ἀπ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταπαύεται ἀφ' ἑαυτῆς· μετὰ τοῦτο ἐπιποματίζεται τὸ βαρίλλιον, καὶ ὁ ζύθος καταστάλαξε καὶ εἶναι καλὸς εἰς πόσιν.

Ἐρ. Ἀπιτεῖτοι πᾶν εἶδος ζύθου καὶ οἶνον νὰ ὑποστῇ ζύμωσιν;

Ἀπ. Βεβαι· καὶ ἵνα ἐπιδοηθήσωσι τοῦτο μηχανεῖζονται προζύμαν.

Ἐρ. Τί εἶναι προζύμη;

Ἀπ. Ἡ ὕλη ἡ γινομένη ἐκ τῆς ζυμώσεως εἴτε βρασμοῦ τοῦ ἐκ τῆς βύσης ρυστοῦ.

Ἐρ. Ὑπαρχουσι διάφοροι βαθμοὶ ζυμώσεως;

Ἀπ. Μάλιστα· ὁ πρῶτος βαθμὸς λέγεται οἰνώδης εἴτε οἰνοπνευματώδης ζύμωσις· ὁ δεύτερος, ὀξώδης, καὶ ὁ τρίτος, σηπεδονώδης.

Ἐρ. Τί πράγμα εἶναι λυλίκας;

Ἀπ. Εἶναι οἱ ἐπεξεργασμένοι ἀνθοφόροι ὀρθαλμοὶ ὠραιοτάτου φυτοῦ, ὅπερ αὐξανει περιτυλιστόμενον περὶ ρυκνὰ ῥάβδῳ.

Ἐρ. Ποῦ ὑπαρχουσιν οἱ κυριώτεροι ἀγροὶ οἱ παραγοντες τὸν λυκίσκον;

Ἀπ. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀγγλίας Κέντ, καὶ πλησίον τοῦ Φάρναμ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σαρρέϊον.

Ἐρ. Τί ὀνομαζεται ἡμὶ ἡ πρὸς τοῖς Ἄγγλοις πόρτερ;

Ἀπ. Ὑγρὸν παρασκευαζόμενον ἐκ μελανὸς βύνης καλλιστα ἀπεξηρασμένης· καὶ ἐκ λυκίσκων, οἵτινες ἔδρασαν διὰ προζύμης.

Ἐρ. Πόθεν ὀνομάσθη πόρτερ;

Ἀπ. Τὸ πορτερ ἦτοι ἀγροφόρου, διότι ἐπίνετο πολὺ πρὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ τῶν ἀγροφόρων καὶ τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ ἐν γένει διὰ τὸ εὔωνον αὐτοῦ.

Ἐρ. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα ζύθος ποτὸν ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους;

Ἀπ. Μάλιστα· διότι οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον ποτὸν τι ὀνομαζόμενον κρίθινος οἶνος, ὅστις πιθανῶς ἦτο εἶδος ζύθου, τοῦτο δὲ ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητὸν ποτὸν τῶν Ἀγγλο-σαξόνων.

Ἐρ. Μετεχειρίζοντο τότε τὸν λυκίσκον εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ζύθου;

Ἀπ. Οὐχί· πρῶτοι τὰ ζυθοποιεῖα τῶν Κάτω Χωρῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος μετεχειρίσθησαν τὸν λυκίσκον.

Ἐρ. Τί εἶναι κριθοχόνδρος;

Ἀπ. Κριθὴ ἐλευθέρα λεπύρων καὶ κρυὸς στρογγύλος κόκκος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 26 Φεβρουαρίου 1862.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ.— Σίτος. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ ἀγορὰ τῶν σιτηρῶν διετέλει εἰς λίαν δολερὰν κατάστασιν. Αἱ δὲ τιμαὶ, ἐν τισι περιπτώσεσι, ὑπεχώρησαν κατὰ σελλίνου τὸ κουάρτερ. Αἱ παρακατοθῆκαι τῶν ἐπαρχιακῶν ἀγορῶν δεικνύουσι συμπτώματα σημειούνσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἐλπίζεται, ὅτι παρελκεσομένου τοῦ Μαρτίου ἡ ἀγορὰ θέλει ἀναλαβεῖ καὶ αἱ τιμαὶ θὰ βελτιωθῶσι· πολὺ μᾶλλον, ἐὰν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἢ Μάϊον μὴ ἐξαγωγὴ ἐγχωρίου σίτου διὰ τὴν Γαλλίαν, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θέλομεν ἔχει πολλὰς ἀφιξεις ἐκ Βαλτικῆς, ἅμα τῇ ναυτιλίᾳ ἐπαναληφθείσῃ, καθὼς καὶ ἐξ Ὀδήσσοῦ, Λουνδβεως καὶ Νέας Ὑόρκης προϊούσης τῆς ἐποχῆς. Αἱ τιμαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐλάχιστον διέφερον. Εἰς Γαλλίαν καὶ τὰς παρακειμένας χώρας ἐξέλιπον μᾶλλον. Εἰς Βαλτικὴν, ἔνθεν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Μαρτίου θὲν προσδοκῶνται ἀφίξεις ἐγένοντό τινες πωλήσεις εἰς τὰς πρόσφατε περίπου τιμάς. Ἡ ἀγορὰ τοῦ Βιλνίου ἦτον ἤνυχες. Ἡ τῆς Ὀδήσσοῦ θολερὰ καὶ ἔκπτωτος, ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς Δύσεως μεταβιβασθεισῶν ἀπενθαρρυντικῶν εἰδήσεων. Ἡ καρδοσκοπία ἐν Ταρρίᾳ ἔπαυσε σχεδὸν ὅλη τῶν ἐντεῦθεν καὶ ἐκ Γαλλίας θολερῶν εἰδήσεων. Ἡ ἀγορὰ τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπηρεασθη πολὺ ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκ

ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Η ΚΑΡΑΟΤΤΑ ΚΟΡΔΕΥ.

Ὁ καλλιτέχνης Σχλένσιγγερ ἐξέθεσεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις τῶν ὡραίων τεχνῶν ἔκθεσιν τὴν ἐν σελ. 140 εἰκόνα παριστῶσαν τὴν Καρλότταν Κόρδεϋ ζωγραφιζομένην ἐν τῇ εἱρκτῇ ὑπὸ τοῦ Χάουερ, μικρὸν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς αὐτῆς ποινῆς. Ἡ Μαρία Ἄννα Καρλόττα Κόρδεϋ ἦν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων γυναικείων ἐκείνων χαρακτήρων τῶν ἀναδειχθέντων κατὰ τὰς φρικτὰς περιστάσεις τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως· γεννηθεῖσα εἰς Καὼν καὶ ἀνατραφεῖσα μετὰ πλείστης ἐπιμελείας, κατέστη διὰ τῆς παιδείας αὐτῆς ἁρμοδιωτέρα εἰς τὸ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀγλαΐσμα τῆς κοινωνίας μᾶλλον ἢ ὡς μάρτυς ἐξῳδηκότων πολιτικῶν αἰσθημάτων. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι αἱ φυσικαὶ αὐτῆς τελειότητες καθίστων αὐτὴν ἄκρως εὐαίσθητον εἰς τὰς τυραννίας, ἐξ ὧν ἔπασχεν ἡ Γαλλία εἰς τὸν καιρόν της. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ θανατώσῃ τὸν βδελυρὸν Μαράτου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασίν της ταύτην, μεταβᾶσα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ εἰς Παρισίους, ἐπὶ τῇ προφάσει φιλικῆς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐκδικήσεώς της εἰσήχθη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ λουτροῦ τοῦ Μαράτου, κἀκεῖ μετὰ σύντομον συνδιάλεξιν ἐβύθισεν ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στῆθος τοῦ θύματός της, ἡ δὲ πληγὴ τῷ ἐπέφερεν ἐν τάχει τὸν θάνατον. Ἡ δὲ νεᾶνις πάραυτα κρατηθεῖσα παρεδόθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν· καὶ οἱ μὲν ὀπαδοὶ τῆς τυραννίας κατηρῶντο καὶ περιύβριζον αὐτὴν, αὐτὴ δὲ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει τοῦ ὅτι εἶχεν ὑπηρετήσει τὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας, γαλήνιος καὶ ἀτάραχος προσεκαρτέρει εἰς τὴν τρομερὰν αὐτῆς θέσιν τῆς εἰς θάνατον καταδίκης της. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνακρίσεως ἐνῷ ὁ μὲν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὴν ἠρώτα, οἱ δὲ ἔνορκοι ἠκροῶντο τὰς ἀπαντήσεις της, παρατηρήσασα αὕτη μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ζωγράφον καταγινόμενον πρὸς ἐξεικόνισιν τοῦ προσώπου της, ἄνευ ταραχῆς ἐστράφη μετὰ μειδιάματος καὶ εὐαρεσκείας πρὸς τὸν τεχνίτην, ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστέραν τὴν ἐξεικόνισιν. Ὁ Κ. δὲ Λαμαρτῖνος λέγει ὅτι, «ὁ τεχνίτης, ὅστις ἐπιπολαίως εἶχε σχεδιάσει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς Καρλόττης Κόρδεϋ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἦτο ὁ Κ. Χάουερ ζωγράφος οὗτος καὶ ἀξιωματικὸς τῆς πολιτοφυλακῆς· ὅτι ὅταν αὕτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν της παρεκάλεσε τὸν δεσμοφύλακα νὰ συγχωρήσῃ τὸν ζωγράφον, ἵνα εἰσέλθῃ καὶ συντελέσῃ τὸ σχέδιόν του· ὅτι ὁ Κ. Χάουερ εἰσήχθη, καὶ ἡ Καρλόττα τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐφαίνετο λαμβάνων διὰ τὴν τύχην της· ὅτι ἐκάθησεν ἔμπροσθέν του γαλήνιος· ὅτι ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν της τοῦ νὰ διαβιβασθῶσι μετὰ τῆς εἰκόνος της εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὑπὲρ πατρίδος αἰσθήματα τῆς ψυχῆς της· ὅτι συνδιελέχθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου καὶ περὶ τῆς τέχνης του, καὶ περὶ τῶν τρεχόντων τῆς ἡμέρας, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἡσύχου τῆς τοῦ νοός της καταστάσεως, εἰς ἣν εὑρίσκετο μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως δι' ἣν ἔμελλε νὰ πάθῃ· ὅτι ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν νεανίδων εἰς Καὼν φίλων της, παρακαλέσασα τὸν ζωγράφον, ἵνα λάβῃ μικρὸν ἀντίγραφον τῆς εἰκόνος, εἰς ἣν κατεγίνετο, καὶ τὸ πέμψῃ εἰς τὴν εἰκογένειάν της· ὅτι εἰς τὸν ζωγράφον δὲν παρεχωρήθη πολὺς καιρὸς, ἵνα τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον του, καθότι διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ δημίου, ὅτι μόλις ἡ Καρλόττα ἔλαβε τὸν καιρὸν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Κ. Χάουερ, καὶ κόψῃ μίαν τῶν πλεξίδων της, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδώρησεν· ὅτι τὸ ἀτελὲς τοῦτο σχέδιον, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ κεφαλὴ εἶναι τελεία, τὸ δὲ στῆθος ἡμιτελές, σώζεται εἰσέτι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Χάουερ.»

Ὁ Κ. ὅμως Σχλένσιγγερ καλῶς ποιῶν ἐζωγράφισε τὴν Καρλότταν ἐν τῇ εἱρκτῇ ἱσταμένην κατέναντι τοῦ ζωγράφου Χάουερ, εἰκονίσας λίαν ἐπιδεξίως πραγματικὴν ἡρωΐδα τοῦ πατριωτισμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ νεότης, ἡ ζέσις, ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ ἔξοχον τῶν σκοπῶν της συνηγοροῦσιν ὑπὲρ αὐτῆς κατὰ παντὸς ἐναντίου. Ὁ Σχλένσιγγερ συνηγόρησεν ὑπὲρ αὐτῆς διὰ τῆς γραφίδος του, διὰ δὲ τῆς ἐπιδεξίου διαχειρίσεως τοῦ ἀντικειμένου ἐπλήρωσε τὸν φόρον τῆς καρδίας του πρὸς τὴν μνήμην τῆς ἐναρέτου νεανίδος, ἧς τινος ἡ ἑκούσιος θυσία περιεποίησεν αὐτῇ τὸν τίτλον «Ἰωάννα δ' Ἄρκ τῆς ἐλευθερίας.»

«Εὐχαριστήσατε ἐν ὀνόματί μου τὴν Ἐθνοφυλακὴν διά τε τὸν πατριωτισμὸν αὐτῆς καὶ τὸν ζῆλον, ὃν διετράνωσε, καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ἔδειξε κατὰ τὰς δυσχερεῖς ταύτας περιστάσεις», ἔγραφε πρὸς τὴν μάχην τοῦ Βατερλῶ ὁ μέγας Ναπολέων πρὸς τὸν στρατηγὸν Cronchy (1). Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι εὐαγγελικὸν ῥητὸν δι' ἕκαστον μονάρχην, φρονοῦντα, ὅτι ἀδύνατον ἄλλως πως, ἢ διὰ τοῦ στρατοῦ μόνον δύναται νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν. Ὁ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ στηριζόμενος ἡγεμὼν ἐξ ἀνάγκης πρέπει ἢ νὰ ἔχῃ αὐτὸν εἰς ἀεννάους ἐκστρατείας, ἢ ἀκαταπαύστως νὰ παρέχῃ αὐτῷ προβιβασμοὺς καὶ ἀξιώματα. Ἀμφότεραι αἱ περιστασεις αὗται δειναὶ καὶ ὀλέθριαι εἰσιν εἰς σμικρὸν καὶ ἀρτισύστατον ἔθνος· ἀλλ' ἡ δευτέρα, καθ' ἣν αἱ ἐξιδιασμέναι εὔνοιαι, τὰ ἔκτακτα παράσημα καὶ ἡ καταπάτησις τῆς ἱεραρχίας λαμβάνουσι χώραν, βράδιον ἢ τάχιον θέλει φέρει τὴν ζηλοτυπίαν, τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν ἀγρίαν ἐπανάστασιν. Φεῦ! αἱ συνέπειαι τῆς ὀλεθρίας ταύτης πολιτικῆς ἐν δυσὶ περιστάσεσι γίνεται καταφανὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ βαβαρικὸς στρατὸς προεκάλεσε τὴν Γ' Σεπτεμβρίου, τὰ δὲ ἀλλόκοτα πλάσματα τοῦ νῦν στρατοῦ, καὶ αἱ ἄωροι προφυλακίσεις τῶν δυσηρεστημένων προεκάλεσαν τὴν ἤδη παριστανομένην ἐνώπιόν μας σκηνήν.

Ποτὲ ἴσως ἡγεμὼν δὲν κατεῖδε ψηλαφητότερον τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ὅσον ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς Ἐθνοφυλακὴν ὑπὸ τὰς βάσεις, ἃς ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε ἐδώκαμεν, στηρίζεται ἡ ἐλπὶς τοῦ ἔθνους, ὁ θρόνος, ἡ ἀληθὴς ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος, τὸ τέλειον ἀνεύθυνον τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος· πλὴν τοιαύτη Ἐθνοφυλακὴ οὐδόλως συμφέρει εἰς ὑπευθύνους ὑπουργοὺς, οἵτινες δράττουσι τὸ χαρτοφυλάκιον, ἵνα εὐχαριστήσωσι τὰς ἰδιοτελείας των, τοὺς συγγενεῖς των, μίαν σκαιοτάτην, οὕτως εἰπεῖν, λιμοδοξίαν, καὶ ῥίψωσι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος πᾶσαν ἑαυτῶν ἀκολασίαν. Τίς παρὰ πόδας ἀκολουθήσας τὴν πολιτικὴν τοῦ νῦν ὑπουργείου δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔχουσιν οὕτω; Τίς προεκάλεσε τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῶν ἐμφυλίων πολέμων; Καλύπτομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα μὴ βλέπωμεν· οὐδεὶς ἕτερος ἢ οἱ υἱοὶ τῶν ἀθανάτων Μιαούλη, Μάρκου Βότζαρη, Κουντουριώτη. Τῇ ἀληθείᾳ σήμερον παρακινούμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι καὶ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταποκριτὴς τοῦ Χρόνου γράφει· ὅτι ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἀγνοῇ τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν οἱ ὑπουργοί του ἔφερον τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τούτοις οὕτω δυστυχῶς εἶναι· καὶ καθ' ἣν στιγμὴν πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία, μακρὰν τῶν φατριαστικῶν παροξυσμῶν, ὡς κηρὸς ἀναλύεται, ὁρῶσα τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς τὸν μὲν βυθίζοντα τὸν σίδηρον εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἑτέρου· καθ' ἣν στιγμὴν πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία, ἐν ἀγνοίᾳ μακρὰν εὑρισκομένη, ἀναμένει ἐν ὀλίγοις ἠλεκτρικοῖς λέξεσι νὰ μάθῃ, ἂν οἱ σπινθῆρες τοῦ Ναυπλίου, τῆς Τριπόλεως καὶ Λαμίας ἀναῤῥιπισθέντες (ὁ μὴ γένοιτο) ἤναψαν ἀληθῆ πανταχοῦ πυρκαϊὰν, ἡ Ἑλλὰς, ἡ φιλτάτη ἡμῶν Πατρὶς, ἡ τοσούτους κινδύνους διαφυγοῦσα, τοσαύτας δουλείας διανικήσασα, εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὰ χείλη τοῦ ἐσχάτου τῶν ἀβύσσων. Οὐχὶ, ὦ φίλοι καὶ ἀδελφοὶ, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν· ἡ περιφρόνησις, ἡ σιγὴ, ἡ κρύφιος χαρὰ, μεθ' ἧς ἡ δυτικὴ Εὐρώπη παρακολουθεῖ τὰ διαβήματα ἡμῶν, εἶναι ψηλαφητὴ, ἵνα μὴ τὴν ἐννοήσῃ τις. Μεταμεληθεῖσα, διότι ὑπέγραψε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, μετ' ἀνυπομονησίας καιροφυλακτεῖ καὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἀναμένει τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς, ὥσπερ αἱ ἰόνιοι νῆσοι, ἤθελεν ἐξ ἀνάγκης προστρέξει εἰς τὴν προστασίαν αὐτῆς. Ὁποίαν ἄλλην διέξοδον θέλουσι λάβει τὰ πράγματα, ἀν ὁ μικρὸς τοῦ Ναυπλίου σπινθὴρ ἐγγίσῃ τὰς πέριξ αὐτοῦ ἐμπρηστικὰς ὕλας; Οὐαὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν ὁ δαίμων τῆς ἐπαναστάσεως ὑπερισχύσῃ! τί τότε θέλει μείνει σεβαστόν; οὐδὲ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος!!

Ὦ ναί, χρέος ἡμῶν εἶναι εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ θεωρῶμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν μελανωτέραν αὐτῶν ἔποψιν, πᾶσα δὲ ἀκτὶς φωτὸς μένει, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, πρὸς ὄφελός μας· ἀλλ' ἀς μὴ ἐπηρειδώμεθα ἐπὶ ματαίων ἐλπίδων, ἢ φράσεων, ἢ ἐξ ἀπατηλῶν τηλεγραφημάτων, πλασμάτων τοῦ ἐπαράτου ἐκείνου συστήματος· εὑρισκόμεθα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἡμᾶς, τοὺς ἄλλοτε πρώτους τολμηρῶς καὶ μετὰ μεγίστης θυσίας προκηρύξαντας τὸν κίνδυνον! τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν, κατέκριναν ὡς ἀναρχικούς! Ἡ τρικυμία αὕτη ἔρθασεν, ὡς τὴν προανηγγείλαμεν, ἀγρία καὶ ἀπειλητικὴ, τοὺς πάντας πανταχόθεν περικυκλώσασα, πλὴν ἁπλῆς τινος τριόδου, δι' ἧς εἰμεθα ἔτι εἰς καιρὸν νὰ διεκφύγωμεν τὸν κίνδυνον· αὕτη δὲ εἶναι ἡ πτῶσις τοῦ ὑπουργείου μετὰ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς, ἡ κήρυξις τοῦ διαδόχου καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἐθνοφυλακῆς, πλὴν Ἐθνοφυλακὴ οὐχὶ νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἠδικημένον καὶ δυσηρεστημένον στρατὸν, ἀλλὰ, μετ' αὐτοῦ συνδιαλαττομένη, νὰ προασπισθῇ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα, τὸ κέντρον τοῦτο τῆς βαρύτητος τοῦ Πανελληνίου, συνδράμουσα αὐτόν, ἵνα ἀπαλλαχθῇ τῶν ὀλετήρων ὑπουργῶν Του, καὶ σχηματίσῃ αὖτη Βουλὴν ἐθνοψήφιον. Ἐπὶ τοιαύτης Ἐθνοφυλακῆς ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἑλλάδος θέλει ἴδει ἡμέρας εὐδαιμονίας, ἃς ἄχρις ὥρας δὲν εἶδεν, καθότι ἐναργῶς θέλει βεβαιωθῆ, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἐθνοφυλακῆς, τοῦτέστιν ὑφ' ὅλου τοῦ ἔθνους προασπιζόμενος, εἶναι πολὺ ἰσχυρότερος ἢ ὑπὸ μόνου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

Εἴθε οἱ λόγοι ἡμῶν νὰ εὕρωσιν ἠχὼ εἰς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως, εἴθε νὰ εὕρωσιν ἠχὼ εἰς τὰ ὦτα ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ παρόντος κινδύνου ἀποφασίζουσι νὰ ἐννοήσωσι τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτήματα, καὶ εἴθε πᾶς Ἕλλην, ἐκ τοῦ δυσηρεστημένου μέχρι τοῦ ἀφωσιωμένου, κατανοήσει, ὅτι, ἂν, ὁ μὴ γένοιτο, ἡ ἐπανάστασις αὕτη γενικευθῇ, πρέπει ἐν τῇ ἀδιαλλάκτῳ αὐτοῦ καρδίᾳ νὰ καταπνίξῃ πᾶσαν κατὰ τῶν ἐναντίων του ἐχθροπάθειαν καὶ μνησικακίαν, ἐνθυμούμενος, ὅτι ἡ Πατρὶς ἀπόλλυται, ὅτι σνεῦ διαδόχου ἡ Ἑλλὰς πίπτει ἐν ἀκαρεῖ ἐν τῷ βαράθρῳ, ἅμα στερηθῇ τοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτῆς καθημένου.

(1) Histoire des Deux Restaurations par M. de Vaulabelle.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 19ης φεβρουαρίου ὁ Φουλουτὴς Κ. Μίλνης ἀνέγνωσε δευτέραν ἤδη φορὰν τὸ νομοσχέδιον αὐτοῦ περὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ γάμου μετὰ τῆς ἀδελφῆς θανούσης συζύγου. Ὁ μὲν Κ. Λυγὼν διεμαρτυρήθη κατὰ πάσης μεταβολῆς τοῦ ἐπικρατοῦντος νόμου, ὁ δὲ Κ. Κόλλιερ ἀπήντησεν, ὅτι τοιοῦτοι γάμοι οὐ μόνον ἀναφέρονται καὶ καθιεροῦνται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ ἐτελοῦντο συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων. Πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν ὁ Κ. Βλαχβούρν, δοὺς ἀντίθετον ἑρμηνείαν εἰς τὸν λεβιτικὸν νόμον, ἀλλ' ὁ Κ. Ἔδλαμ ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι γάμοι δὲν ἀπῆδον οὔτε εἰς τὴν ἠθικὴν, οὔτε εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Μετὰ πολλὰς δὲ συζητήσεις ἡ βουλὴ διηρέθη, καὶ μετὰ τὴν συνήθη ψηφοφορίαν, ἡ δευτέρα ἀνάγνωσις τοῦ νομοσχεδίου ἐγένετο δεκτὴ διὰ πλειονοψηφίας ἕνδεκα ψήφων.

Κατὰ δὲ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως ὁ σὶρ Καίρνς ἔλαβε τὴν ἄδειαν τῆς βουλῆς, ὅπως εἰσαγάγῃ νομοσχέδιον πρὸς βελτίωσιν τοῦ νόμου τῆς Ἰρλανδίας τοῦ ἀφορῶντος τὴν τελετὴν τῶν γάμων.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΗΣ 21ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ὁ Κ. Γρίφφιθ εἶπεν· «Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω παρὰ τοῦ ὑπογραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ἐὰν ὁ ἐν Τουρίνῳ Ἄγγλος πληρεξούσιος ἐπεφορτίσθη ἐσχάτως ὅπως κοινοποιήσῃ ἐκ μέρους τῆς βρεττανικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὸν βαρῶνον Ῥικαζόλην παρατηρήσεις τινὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς ἐπιδείξεις τοῦ λαοῦ, τὰς γενομένας ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τῆς διατηρήσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ πάπα, ἢ ἐὰν τῷ ὄντι ἐποιήσατο τοιαύτην τινὰ κοινοποίησιν πρὸς τὸν Ἰταλὸν ὑπουργὸν εἴτε κατ' ἰδίαν, εἴτε ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν πληρεξουσίων τῆς Γαλλίας καὶ Πρωσσίας. Ἀξιοπερίεργος τις ἀνταπόκρισις ἀνεφάνη τὴν ἐσχάτως μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ καρδιναλίου Ἀντωνέλλη. Ἐπιστολὴ δέ τις τοῦ καρδιναλίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 ἰανουαρίου, ἤτις ἀναγνωρίζει τὴν προθυμίαν, ἣν ἡ Γαλλία ἀείποτε ἔδειξεν ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Ἕδρας, περιέχει τὴν ἑξῆς ἀξιοπερίεργον παράγραφον·

«Οὐκ ἔστιν ἀληθὲς, ὅτι ὑπάρχει διχόνοιά τις μεταξὺ τοῦ ἀνωτάτου Ποντίφικος καὶ τῆς Ἰταλίας, καί τοι δύναται νὰ ὑπάρχῃ τοιαύτη τις ἐν τῷ ὑπουργείῳ τοῦ Τουρίνου.» Ἀλλ' ὁ ἡ παράγραφος αὕτη ἐγένετο γνωστή, καὶ ἀμέσως γενικαὶ ἐπιδείξεις συνέβησαν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τῶν ἐκφράσεων τούτων τοῦ καρδιναλίου Ἀντωνέλλη. Διάφοροι δὲ πόλεις, ὡς ἡ Φλωρεντία, ἡ Πάρμα καὶ τὸ Μιλάνον ἐδημοσίευσαν διάφορα φυλλάδια, ἐν οἷς κηρύττουσιν ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦ Τουρίνου ἐταυτίζετο κατὰ πάντα πρὸς τὸ αἴσθημα τῆς Ἰταλίας. (Ἀκούσατε, ἀκούσατε).

»Ἡ ἰταλικὴ ἐν τούτοις κυβέρνησις ἔσχε τὴν φρόνησιν τοῦ νὰ ψέξῃ τὰς ἐπιδείξεις ταύτας, καὶ νὰ παραγγείλῃ πρὸς ἅπαντας τοὺς νομάρχας τοῦ ἰταλικοῦ κράτους νὰ διατηρήσωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐν τῷ ἐνθουσιώντι λαῷ.

»Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ Μιλάνου συνεβούλευσε τοὺς πολίτας νὰ ἐκφράσωσι τὰ αἰσθήματα αὐτῶν δι' ἀναφορᾶς, καὶ νὰ ἀναγωρίσωσι μὲν τὸν ἀνώτατον Ποντίφικα ὡς ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀποκαλέσωσι δ' ἅμα τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ βασιλέα τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀναφορὰ δ' αὕτη ἐψηφίσθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μιλάνου, ἀλλὰ δὲν ἤρεσεν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐντεῦθεν διαταφήσεις τινες ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κ. Νίγρα τῇ αἰτήσει τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως.» Ζητῶ νὰ μάθω νῦν ποίαν διαγωγὴν ἔδειξεν ἡ κυβέρνησις ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

»Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ἐξετάζοντι καλῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν μοὶ φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχέ τι ἐπίφοβον ἐν τῇ θέσει ἣν ἔλαβεν ὁ λαὸς ἢ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἰταλίας. (Ἀκούσατε, ἀκούσατε!) Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ, ὅτι συνέλευσίς τις Ἄγγλων δύναται νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὰς εἰλικρινεῖς ἐπιδείξεις τῶν Ἰταλῶν. (Ἀκούσατε).

»Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἁγίας Ἕδρας φαίνονται καλυπτόμεναι ὑπὸ πέπλου πάντη ἰδιάζοντος. Ἡ Ἁγία Ἕδρα ἀπεύθυνεν ἐσχάτως πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς καθολικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας τὴν διαταγὴν, ὅπως συνέλθωσι τὴν 4ην μαΐου ἐν Ῥώμῃ, καὶ προβῶσιν εἰς τὴν ἐν τῷ χορῷ τῶν ἁγίων κατάταξιν τῶν μαρτύρων τῆς Ἰαπωνίας. (Φαιδρότης). Ἀλλ' ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐκήρυξεν, ὅτι ἐλυπεῖτο διότι ἡ τοιαύτη προσκλησις ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἕδρας, προσθεῖσα, ὅτι οὐδεὶς ἀρχιεπίσκοπος Γάλλος ἠδύνατο νὰ λάβῃ διαβατήριον, ὅπως ἀπέλθῃ εἰς

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.
(ADVERTISEMENTS.)

Ο ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ 1861 ΤΟΥ **ΟΥΑΙΤ**

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ.

Ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν διακοσίων ἰατρῶν ὡς ἡ ἀποτελεσματικωτέρα ἐφεύρεσις εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἐντεροκοιλίας. Χρῆσις χαλυβδίνου ἐλαστηρίου, πολλάκις ἐπιβλαβῆ ἔχουσα ἀποτελέσματα, δὲν γίνεται· εἶναι ἀπαλὸν ὑπόδεμα περὶ τὸ σῶμα δεδεμένον, ἐνῷ ὡς ἀνθισταμένη δύναμις ὑπάρχει τὸ προσκεφάλαιον καὶ τὸ προνομιοῦχον μοχλίον εὐκολώτατα καὶ ἐγγύτατα προσαρμοζόμενα, ὥστε οὐδαμῶς φαίνονται· δύνασαι δὲ εἰς τὰ κείμενόμενος νὰ ῥίψῃς. Περιγραφὴν δύνασαι νὰ λάβῃ ἅμα αἰτήσει, καὶ ὁ ἐπίδεσμος ἀποστέλλεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἂν ἀποστολὴ πρὸς τὸν ἐργοστασιάρχην Mr WHITE, 228, Piccadilly, London, ἡ περίμετρος τοῦ σώματος, ὅσον δακτύλους κάτωθεν τοῦ ἰσχίου.

Τιμὴ ἑτεροπλεύρου ἐπιδέσμου 16σ., 21., 26σ. 6δ. καὶ 31σ. 6δ.
Τιμὴ ἀμφιπλεύρου 31σ. 6δ., 42σ., καὶ 52σ. 6δ.
Τιμὴ ὁμφαλικοῦ ἐπιδέσματος 42σ., καὶ 52σ. 6δ.

ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΟΔΙΑ, ΕΠΙΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΝΑΤΟΣ, κτλ.

Δι' ἐξοχωμένας φλέβας καὶ διὰ πάσας τὰς ἐξαθενήσεις καὶ ἐξογκώσεις τῶν κνημῶν, ἐξωθρόκλες κτλ. Εἶναι πορώδες, λεπτὰ καὶ εὔθυκτα, καὶ φοροῦνται ὡς τὰ συνήθη περιπόδια. Τιμὴ 4σ. 6δ., 7σ. 6., 10σ. καὶ 16σ. ἕκαστον.

JOHN WHITE, ἐργοστασιάρχης.
228, Piccadilly, London

JOHN GOSNELL & Co. (πρώην PRICE & GOSNELL
Προσκαλοῦν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ εἰς τὰ ἀπόσβυθα μόμβα
Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., αἱ ἀρωματικαὶ βρύσεις, πεῖρμεναι ἐνφέρουσι γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., ἡ δώδεκαμηνὴ λεβαντὶς συνιστᾶται διὰ δωμάτια ἀσθενῶν καὶ ὡς ἡ καλλιτέρα καὶ γνησιωτέρα τῶν ὀσμῶν ἐξ ἀνθέων γίνονται.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., τὸ γνήσιον καὶ μελανὸν σαπωνὶ τοῦ Οὐϊντζωρ εἶναι σιγονομικὸν καὶ παλκιόν. Ἐξαλείφει τὴν κοκκινάδα καὶ σκληρότητα τοῦ δέρματος, καὶ καθιστᾷ αὐτὸ λεῖον καὶ λευκόν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. Εὐγενὲς ἄρωμα εἶναι τὸ εὐγενέστερον—Τὸ ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΑΧΥΜΕΡΟΝ (πομάδα) συνιστᾶται διὰ τὴν εὐωδίαν· καὶ τὴν τῶν τῆς αὐξήσεως τῆς κόμης ἐπιῤῥοὴν τοῦ.

Τὸ ΕΥΓΕΝΕΣ ΣΑΠΟΥΝΙ ὀκκρμ. ὡς τὸ καλλίτερον καὶ μαλακτικώτερον

Τοῦ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ Η ΑΝΘΟΛΕΣΣΗΙ εἶναι τὸ ἐλλκετέρον μύρον.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. ἡ ζύμη διὰ τοὺς ὀδόντας εἶναι ἐκλεκτοτέρα ὅλων τῶν κόνεων, ἀπαρίζει τοὺς ὀδόντας, προστατεύει τὸν σμάλτον καὶ δίδει εὐωδίαν εἰς τὸ στόμα.

ΣΤΙΓΜΙΑΙ ΒΑΦΗ ΤΩΝ ΚΟΜΗΣ βεβαία καὶ σχηματίσῃ κάθε εἴδους μελανοῦ ἢ μαύρ χρωματοῦ χ. ὑματος. Δὲν βάπτει τὴν κόμην καὶ δὲν ἔχει ὀσωδίαν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. προνομιοῦχος βούρτσα ταυτοχρόνως πιστρεύει καὶ λαμπρύνει τὴν κόμην.

Στέλλονται κατόλογοι παντοῦ καὶ διαταγαὶ ἐντελοῦνται· Κατασκευάζονται 12, Three King-Court Lombard St. London.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ BENSON

Χρυσᾶ πωλοῦνται ἀπὸ 4 ἕως 100 γυνέας.
Ἀργυρᾶ » » 2 » 50 »

Τὰ ὡρολόγια στέλλονται παντοῦ δὲ ἐξόδων τοῦ ὡρολογοποιοῦ
Διεύθυνσις 33 καὶ 34, Ludgate Hill, London E. C.
Παραγγελίαι δύνανται νὰ σταλῶσι καὶ πρὸς τὸν Κ.
J. F O'BRIEN, 33, Brompton Square.

ΤΟΙ

Ρώμην, πλὴν τῶν ἀναγκαζομένων νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς δικαιοδοσίας αὐτῶν.

»Μεγάλως δὲ θὰ χαρῶ, ἐὰν μάθω σήμερον, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις οὐδὲν ἔπραξεν, ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν δοξασίαν, ὅτι ἡ ἐσχάτως γενομένη ἐν τισιν Ἰταλικαῖς πόλεσιν ἐκδήλωσις τῆς ὑγιοῦς τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ ἔδωκεν ὑποψίαν τινὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. (Ἀκούσατε!)

Λόρδος Π α λ μ ε σ τ ρ ώ ν. Ἔστιν ἀληθέστατον, ὅτι ἐν ἐπάσαις σχεδὸν ταῖς πόλεσιν τῆς Ἰταλίας ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ λαῷ ὁ ζωηρότατος πόθος τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Ῥώμην νὰ καταστῇ κεντρικὴ πρωτεύουσα τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου καὶ τὴν κοσμικὴν τοῦ Πάπα ἐξουσίαν νὰ παύσῃ διὰ παντός (χειροκροτήσεις). Νομίζω δ', ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦτο οὐδαμοῦ ἐδηλώθη δραστηριώτερον, ἢ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τῆς Ῥώμης (Ἀκούσατε, ἀκούσατε!) Ἡ δὲ κυβέρνησις τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος δὲν ἔλαβεν οὐδὲν μέτρον ἐπὶ τῶν ἐπιδείξεων τούτων, καὶ οὐδεμία ὁδηγία ἐδόθη πρὸς τὸν Σὶρ Ἰάκωβον Οὔδσονα, ὅπως ἀπευθύνῃ παρατήρησίν τινα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Τουρίνου, καὶ δύναμαι μάλιστα νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Σὶρ Ἰάκωβος Οὔδσων οὐδὲν ἀξιοσέβαστον προσωπον. Ὁ Δηοδονὼγγ ἐζήτησε τὴν συμβουλήν μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι αἱ κατ' αὐτοῦ ἐκσφενδονισθεῖσαι λέξεις ἦσαν τοιαῦται, ὥστε οὐδεὶς ἔντιμος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ αὐτάς· διὸ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐπεσκέφθην τὸν Σὶρ Ῥοβέρτον Πῆλ, ἵνα ζητήσω διασαφήσεις καὶ ἀπολογίαν, καὶ ἔλαβον ὡς ἀπάντησιν, ὅτι ὅσα εἶπεν ἦσαν ἀληθῆ. Μετὰ δὲ ταῦτα παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ ὀνομάσῃ ἕνα τῶν φίλων αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς ἐσπέρας τῆς κυριακῆς ἔλαβον παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν, δι' ἧς μὲ παρέπεμπε πρὸς τὸν εὐγενῆ λορδον Παλμεστρῶνα.» Ἀφοῦ δὲ διηγήθη τὰ ὅσα ἐλέχθησαν κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ λόρδου Παλμεστρῶνος, εἶπεν ὅτι καί τοι τὸ πρᾶγμα ἦν ὑσάρεσον αὐτῷ, ἔπραξεν ὅμως ὡς φίλος τὸ φιλικὸν αὐτοῦ καθῆκον.

Ὁ πρόεδρος ὑπενθύμισε τὴν Βουλὴν, ὅτι ὁ καταλληλότερος καιρὸς, ὅπως λάβῃ τις διασαφήσεις περὶ τῶν λέξεων, ἃς ἐκφέρει βουλευτής τις, ἐστὶν ἡ στιγμὴ καθ' ἣν αἱ λέξεις αὗται ἐκφράζονται. Ἐπὶ δὲ τῆς παρούσης περιστάσεως τὸ πρᾶγμα δὲν συνέβη οὕτω, καὶ ἡ εὐκαιρία πρὸς ἐπεξηγήσεις παρῆλθεν, ὥστε κατὰ καθῆκον προσεκάλεσε πάλιν τὸν βουλευτὴν Δηοδονὼγγ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην αὐτοῦ, διότι παρεβίασε τὰ προνόμια τῆς Βουλῆς, καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτήν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔμελλε νὰ παρατηρηθῇ περαιτέρω.

Πρὸς ταῦτα δ' ὁ Δ η ο δ ο ν ὼ γ γ ἀπήντησεν, ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο μεγάλως, ἐὰν παρεβίαζε τὰ προνόμια τῆς Βουλῆς. «Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἰρλανδίας μετεχειρίσθη,» εἶπεν. «ὑβριστικὴν πρὸς με γλῶσσαν, ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀνεχθῶ χωρὶς νὰ περιάψω εἰς ἐμαυτὸν τὸ στίγμα ἐκείνο. ὅπερ ἤθελε μὲ ἀποκλείσει ἀπὸ τῆς φιλίας ἐντίμων ἀνδρῶν. Ἐζήτησα ἐπεξηγήσεις καὶ ἀπολογίαν ὑπὸ τὸν Σὶρ Ῥοβέρτον Πῆλ, ἀλλ' οὕτος ἠρνήθη αὐτὴν· ὥστε φοβοῦμαι, ὅτι μεγίστη ὑπάρχει πονηρία ἐν τῇ διαθέσει καὶ τῇ διαγωγῇ αὐτοῦ (ἡσυχία, ἡσυχία!)

Ὁ πρόεδρος ἐπανέλαβεν, ὅτι πρόκειται νῦν τὸ ζήτημα οὐχὶ μεταξὺ τοῦ Δηοδονὼγγ καὶ τοῦ Σὶρ Ῥοβέρτου Πῆλ, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ ἐντίμου Βουλευτοῦ καὶ αὐτῆς τῆς Βουλῆς. "Ωστε τὸ ἔντιμον αὐτῆς μέλος ὀφείλει νὰ ἀναλογισθῇ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Δ η ο δ ο ν ὼ γ γ ἐγερθεὶς πάλιν εἶπεν, ὅτι ἔδωκεν ἤδη ἀπολογίαν εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παραβίασιν τῶν προνομίων αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔμελλε νὰ καταστῇ σοβαρωτέρα.

Ἀποπερατωθείσης δὲ τῆς ἔριδος ταύτης, ὁ λόρδος Π ά γ ε τ εἰσήγαγε τὰς ἐκτιμήσεις τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ κατὰ τὸ προσεχὲς οἰκονομολογικὸν ἔτος. Εἶπε δ', ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὸ 1862—63 ἔτος ὑπελογίσθησαν εἰς 11,794,306 λίρας, ἐνῷ τὰ τοῦ λήξαντος ἔτους ἀνέβησαν εἰς 12,640,588, ἤτοι τὰ τοῦ μέλλοντος οἰκονομολογικοῦ ἔτους ἔξοδα ἠλαττώθησαν κατὰ 846,283 λ. Ἐπρότεινε δὲ νὰ διατηρήσωσιν εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν 54.100 ναύτας, ἐξ ὧν 9,800 ἐν τῇ Μεσογείῳ, 12,200 ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ καὶ ἐν Μεξικῷ, 15,200 ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς παραλίοις, καὶ 17,200 εἰς ἄλλας ἀπομακρυσμένας χώρας.

ΓΑΛΛΙΑ.—Ἡ τε γερουσία καὶ τὸ νομοθετικὸν ἐν Γαλλίᾳ Σῶμα συζητοῦσιν ἤδη τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν πρὸς τὸν λόγον τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος. Σφοδρόταται δ' εἰσὶν ἰδίως αἱ συζητήσεις αὗαι ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Ἡ ἀπάντησις, ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Γερουσίας συγχαίρει τὸν Αὐτοκράτορα, διότι εὑρίσκεται εἰς φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ξένων Δυνάμεων, καὶ προβαίνει λέγουσα, «ἐλπίζομεν ὅτι ἡ εἰς Μεξικὸν ἐκστρατεία θὰ ἱκανοποιήσῃ ἐντελῶς τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν ἡμῶν. Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τὰ κοινοποιηθέντα ἐσχάτως εἰς τὴν Γερουσίαν ἀποδεικνύουσι πόσον μεγάλως ἐδικαιώθη ἡ Γερουσία ἀναθέσασα τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς εἰς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἐπὶ τοῦ ἰταλικοῦ ζητήματος. Ἡ κυβέρνησις τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς ἀλληλεθνεῖς ἀπαιτήσεις, δὲν παρέβλεψε τὰ συμφέροντα τοῦ καθολικισμοῦ. Θὰ ἐξακολουθήσητε, ἄναξ, ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς προστασίας καὶ τῆς συνδιαλλαγῆς, ὅπως θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην. Θὰ δοκιμάσητε δ' ἀναμφιβόλως τὴν λύπην, ἣν τῷ ὄντι αἰσθανόμεθα ἀπαντῶντες, ὅτε μὲν ζωηρὰς καὶ ὑπερβολικὰς ἀπαιτήσεις, ὁτὲ δὲ ἀντίστασιν καὶ ἀναισθησίαν. Ἀλλὰ αἱ συμβουλαὶ ὑμῶν εἰσι συνεταὶ, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς συνέσεως ταύτης ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀπαυδήσωμεν λέγοντες, ὅτι τὰ μέγιστα τῶν ἔργων δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἄνευ πραότητος καὶ μετριότητος, ὅπως ἱδρυθῶσι καλῶς, καὶ ὅτι οἱ ἱερώτεροι πολλάκις ἀγῶνες ῥιψοκινδυνευόυσι διὰ τῶν ἄκρων ἀρνήσεων, αἵτινες ἀπᾶδουσι πρὸς τὴν καλὴν διοίκησιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.»

Αἱ περὶ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης συζητήσεις ἤρξαντο ἐν τῇ Γερουσίᾳ τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην. Ὁ Κ. Παραβὸτ ἀπήγγειλε λόγον ὑπὲρ τῶν Πολωνῶν, καὶ ὁ Κ. Στουρὲν ἐπεδοκίμασεν αὐτόν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σεγγοὺρ Δαγουσὼ ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ, διότι τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τῆς ἐξουσίας τῆς δυθείσης εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῶν μέτρων τῶν ληφθέντων κατὰ τῆς ἑταιρίας τοῦ Ἁγίου Βικεντίου Παύλου, καὶ περὶ τῆς προστασίας τῆς χορηγηθείσης εἰς τὸν ἀχαλίνωτον τύπον. Ἐμίλησε δὲ καὶ κατὰ τῆς παραγράφου τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰπὼν, ὅτι ἡ ἀπάντησις ἦν λίαν εὐνοϊκὴ πρὸς τὸ Πεδεμόντιον καὶ αὐστηροτάτη πρὸς τὸν ποντίφικα ἡγεμόνα. Ὁ Κ. Βουργοὶ-γγ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ, ὅτι τὸ Πεδεμόντιον καὶ ἡ Αὐστρία θὰ διαμείνωσιν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ὁ καρδινάλιος Ματθαίου ἐζήτησε πλείονας ἐπεξηγήσεις περὶ τῶν διπλωματικῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα, ἅτινα ἐκοινοποιήθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Γερουσίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ὁ Κ Πιέτρης διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν προσβολῶν τῶν γενομένων κατὰ τῆς διοικήσεως τῶν ἐσωτερικῶν καὶ εἶπεν, ὅτι ἄμα ἡ Αὐτοκρατορία εἰσήγαγε τὰ μεγάλα ἀλληλεθνῆ ζητήματα, οἱ εἰς τὰς ἀρχαίας μερίδας ἀνήκοντες ἄνθρωποι ἐσχημάτισαν ἀμέσως ἀντιπολίτευσιν. «Ἡ νεαπολιτανικὴ δυναστεία,» ἐξηκολούθησε ὁ Κ. Πιέτρης, «ἐστὶν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς γαλλικῆς εὐφυΐας καὶ θὰ βασιλεύῃ ἐφ' ὅσον ἀνανεόνῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἐν ταῖς πηγαῖς τῆς δημοκρατίας καὶ ἐλευθερίας· ἐστὶ δὲ ἀδύνατον νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν τύχην τῶν γειτόνων αὐτῆς τῶν ἀπολύτων δηλ. ἡγεμόνων. Ὁ καρδινάλιος Μαλὼτ ἀπέκρουσε τὴν διάκρισιν, ἣν ἐζήτουν νὰ ἰδρύσωσι μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ κλήρου καὶ τοῦ κλήρου τῶν λοιπῶν χωρῶν εἰπὼν, ὅτι ὁ γαλλικὸς κλῆρος ἔχει καὶ μόνον πόθον, τὴν ταχεῖαν δηλ. λύσιν τοῦ μεγάλου ζητήματος τῆς παπωσύνης, καὶ ὅτι ἡ λύσις αὕτη θὰ ἦται νὰ ἦ τοσοῦτον εὐτυχὴς ὅσον ἅπαντες οἱ ἀγαθοὶ καὶ εἰλικρινεῖς καθολικοὶ ἐπιθυμοῦσι. Μετὰ δὲ τὸν λόγους τούτους τοῦ καρδιναλίου Μορλὼτ ἡ συζήτησις ἐτελείωσε, καὶ ἡ πρώτη παράγραφος τῆς ἀπαντήσεως ἐψηφίσθη. Ἀναγνωσθείσης δὲ καὶ τῆς δευτέρας παραγράφου ὁ Κ. Λαροχεζὰκκελὲν ὑπέδειξε τοὺς κινδύνους τοὺς προξενηθέντας ὑπὸ τοῦ ἀναρχικοῦ τύπου, καὶ συζήτησις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον. Κατὰ τὴν τὴν δὲ ταύτην συνεδρίασιν ὁ κόμης Περσιγνὺ ὡς γερουσιαστὴς ὑπαινιχθεὶς τὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας τὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν προσβολὰς εἶπε «Δὲν θὰ ἔλθω εἰς προσωπικότητας· ἀλλ' ἀφοῦ τις τῶν κυρίων γερουσιαστῶν ἐνόμισε καλὸν νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸ τῆς ὕβρεως καὶ νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ ἀτυχῆ ὑπουργὸν (minister malheureux) θὰ ἀπαντήσω μόνον, ζῶμεν ὑπὸ κυβέρνησιν προελθοῦσαν ἐκ γενικῆς ψηφορίας, καὶ ὀφείλουσαν τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐθνικὴν θέλησιν· ὥστε δὲν δύναται οὔτε νὰ ἀπολεσθῇ οὔτε νὰ σαλευθῇ ὑφ' ἑνὸς ὑπουργοῦ.

Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς δευτέρας ὁ πρίγκιψ Ναπολέων ἀπήγγειλε λόγον ὑπερβάντα τὰς ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ. «Ὁ μαρκέσιος Λαροχεζὰκκελὲν εἶπεν ὁ πρίγκιψ «ἐκήγαγε πρόγραμμά τι κατὰ τὴν ἐπαναστάσεως. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ὑπερασπίζομαι τὴν ἐπανάστασιν, καὶ εἰμὶ γνώμης, ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ μία ὅλη ἐλευθερία εἰς τὸν τύπον, ἀλλὰ διαφέρομεν πρὸς τὰς ἀρχάς. Ὑπάρχει μία καὶ μόνη δικαιολογία διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ αὕτη ἐστὶν ὅτι καθίσταται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν καλῶς ἐννοουμένης ἐπαναστάσεως. Δὲν προὐτιθέμην ποσῶς νὰ ἔλθω εἰς συζήτησιν ἐπὶ τῆς παραγράφου τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Κράτους ζητήματα· ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ πράξω οὕτω μετὰ τὸν λόγον τοῦ μαρκεσίου Λαροχεζὰκκελέν. Προτίθεμαι δὲ νὰ ὑπερασπισθῶ κατὰ τοιούτων κατηγοριῶν οὐ μόνον τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν νέαν κοινωνίαν. Θεωρῶ τὸν μὲν λόγον τοῦ μαρκεσίου Λαροχεζὰκκελὲν ὡς πρόγραμμα κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν δὲ ἵδρυσιν τῆς Αὐτοκρατορίας, ὀφειλομένην εἰς τὰς καλῶς ἐννοουμένας ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως.» Ὁ πρίγκιψ ὑπαινιχθεὶς μετὰ ταῦτα τὴν ἐρίν μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ κλήρου καὶ τῶν λοιπῶν χωρῶν εἶπὼν, ὅτι ὁ γαλλικὸς κλῆρος ἔχει καὶ μόνον πόθον, τὴν ταχεῖαν δηλ. λύσιν τοῦ μεγάλου ζητήματος τῆς παπωσύνης, καὶ ὅτι ἡ λύσις αὕτη θὰ ἦται νὰ ἦ τοσοῦτον εὐτυχὴς ὅσον ἅπαντες οἱ ἀγαθοὶ καὶ εἰλικρινεῖς καθολικοὶ ἐπιθυμοῦσι. Μετὰ δὲ τοὺς λόγους τούτους τοῦ καρδιναλίου Μορλὼτ ἡ συζήτησις ἐτελείωσε, καὶ ἡ πρώτη παράγραφος τῆς ἀπαντήσεως ἐψηφίσθη. Ἀναγνωσθείσης δὲ καὶ τῆς δευτέρας παραγράφου ὁ Κ. Λαροχεζὰκκελὲν ὑπέδειξε τοὺς κινδύνους τοὺς προξενηθέντας ὑπὸ τοῦ ἀναρχικοῦ τύπου, καὶ συζήτησις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον. Κατὰ τὴν τὴν δὲ ταύτην συνεδρίασιν ὁ κόμης Περσιγνὺ ὡς γερουσιαστὴς ὑπαινιχθεὶς τὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας τὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν προσβολὰς εἶπε «Δὲν θὰ ἔλθω εἰς προσωπικότητας· ἀλλ' ἀφοῦ τις τῶν κυρίων γερουσιαστῶν ἐνόμισε καλὸν νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸ τῆς ὕβρεως καὶ νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ ἀτυχῆ ὑπουργὸν ἄνευ χαρτοφυλακίου. Ὁ Κ. Βιλλὼλτ ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς·

«Ἐννοῶ καλῶς κύριοι, τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔχει ἡ γερουσία ὅπως ἀποπερατώσῃ τὴν παροῦσαν συζήτησιν, καὶ ὅμως οὐδεὶς ὑπάρχει ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρόντων πιστεύων, ὅτι ἡ κυβέρνησις μετὰ τὰ λεχθέντα θὰ μείνῃ σιωπηλή. (Ἀκούσατε, ἀκούσατε!) Ναί, κύριοι, ἡ Αὐτοκρατορία ἀνεβλάστησε βεβαίως ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ὅτε ἡ Γαλλία ἐν ἔτει 1851 παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς καὶ ἐν ἔτει 8ῳ, ἐπεθύμησε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς λυπηρᾶς θέσεως, εἰς ἣν ἀλλεπάλληλοι ἐπαναστάσεις εἶχον ῥίψει αὐτήν· ἐζήτησεν αὐτὸν ὅπως σώσῃ αὐτήν, καὶ ἀποδώσῃ αὐτῇ τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην καὶ δόξαν, ἥτις εἶχε μεγάλως περιπλακῆ· διὸ πρῶτον αὐτοῦ καθῆκον ὑπῆρξεν, ὡς αὐτὸς πολλάκις ὡμολόγησε, νὰ ἱδρύσῃ πάλιν ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς τὴν κοινωνικὴν ἐκείνην πυραμίδα, ἣν οὐδεμία ἐπανάστασις δύναται νὰ σαλεύσῃ.» (Παρατεταμέναι χειροκροτήσεις).

Ἀφοῦ δ' ὁ ῥήτωρ ὡμίλησε περὶ τῶν διαφόρων πράξεων τοῦ Αὐτοκράτορος ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, συνεπέρανεν ὡς ἑξῆς·

«Βεβαίως ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἀποδοκιμάζει τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ τὴν καθαράν, τὴν συνδιαλλακτικὴν, τὴν συνετὴν καὶ τὴν προοδευτικὴν ἐπανάστασιν, ἥτις, χάρις τῇ συνδρομῇ αὐτοῦ, θὰ ἐπεκταθῇ ἀπανταχοῦ γῆς (ἐπευφημίαι). Ζητῶ δὲ μίαν μόνην χάριν ἀπὸ τὴν γερουσίαν, νὰ ἐγκαταλείψῃ δηλ. τὰς ταραχὰς παρελθούσης περιόδου, καὶ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς σπουδαίας ὑποθέσεως τῆς παρούσης στιγμῆς, ἤτοι νὰ μὴ καταναλώσῃ τὸν πολύτιμον αὐτῆς καιρὸν εἰς ματαίας συζητήσεις, αἵτινες οὐδένα ὠφελοῦσι.» (Ζωηραὶ καὶ παρατεταμέναι χειροκροτήσεις).

Μετὰ δὲ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Κ. Βιλλὼλτ, ὁ πρόεδρος ἐνήρυξε τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως.

Τῇ δὲ 25η λήγοντος ὁ πρίγκιψ Ναπολέων λαβὼν τὸν λόγον διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν ἐκφράσεων τοῦ Κ. Βοϊσὸ διὰ τὼν ἑξῆς λέξεων· «Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διεμαρτυρήθην κατὰ παρομοίων ὑπαινιγμῶν, νῦν δ' ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν συνταγματικὴν καὶ φιλελεύθερον Αὐτοκρατορίαν. Ἡ Αὐτοκρατορία αὕτη δύναται νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἡ ἐλευθερία αὕτη πρέπει νὰ κανονισθῇ κατὰ τὴν τάξιν τὴν ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συντάγματος ἡμῶν (χειροκροτήσεις). Πιθανὸν ἄλλοι νὰ λησμονῶσι τοῦτο, ἀλλ' ἐγώ, ὅστις ἐνεθυμούμην αὐτὸ, ὅτε ὁ Ναπολέων ἦν αἰχμάλωτος ἢ ἐξόριστος, θὰ ἐνθυμῶμαι αὐτὸ ἔτι μᾶλλον νῦν, ὅτε τὰ καθήκοντά μου μὲ προσηλοῦσι πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. (Ζωηραὶ καὶ παρατεταμέναι χειροκροτήσεις). Εἰς δὲ τοὺς κατὰ τοῦ ἐμοῦ προσώπου γενομένους ὑπαινιγμοὺς ἀπεφάσισα νὰ ἀποκριθῶ διὰ μόνης τῆς περιφρονήσεως.»

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἀφοῦ πρῶτον ὁ Κ. Κάρολος Δουπέν, καὶ οἱ καρδινάλιοι Μορλὼτ καὶ Ματθαίου μετὰ τοῦ κόμητος Σεγγοὺρ Δαγγεσὼ ὑπερασπίσθησαν τὴν ἑταιρίαν τοῦ Ἁγίου Βιγκεντίου Παύλου, ἡ δευτέρα παράγραφος τῆς ἀπαντήσεως ἐψηφίσθη, καὶ ἡ συζήτησις ἀνεβλήθη.

Τὸ παρελθὸν σάββατον ὁ κόμης Μορνὺ ἀνέγνωσεν εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ σώματος τούτου πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν λόγον. Θεωρεῖται δ' ἡ ἀπάντησις αὕτη πολὺ ὑποδεεστέρα τῆς ἀπαντήσεως τῆς γερουσίας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐλέγχει τὸ Πεδεμόντιον διὰ τὰς ἀνυπομόνους αὐτοῦ πολιτικὰς ἐμπνεύσεις, ἐπιφέρουσα ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ὑπομονῇ ὁ σκοπὸς τοῦ Πεδεμοντίου θὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ ἀμφιβάλλουσα ἐν μέρει περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ταχείας συνδιαλλαγῆς τῶν δύο μεγάλων αἰτιῶν, ὧν ὁ ἀνταγωνισμὸς ταράττει ἀπανταχοῦ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν συνείδησιν, ὡς ὁ Αὐτοκράτωρ εἶπεν ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ παραγράφῳ ἡ ἐπιτροπὴ ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα αὐτῆς, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ ἑαυτῷ, ὅπως ὠθηθῇ εἰς πόλεμον ὑπὸ «τῶν προλήψεων, οἵτινες δύναται νὰ ὦσιν ἀντίθετοι εἴς τε τὰ συμφέροντα ἡμῶν καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ζῶμεν.» Τί δ' ἐννοεῖ ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τῆς λέξεως προλήψεων ἀγνοοῦμεν ἔτι, καὶ περιμένομεν νὰ φωτισθῶμεν ἐκ τῶν προσεχῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συζητήσεων. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ ἐπιτροπὴ ἐλπίζει νὰ εὕρῃ ἐν τῇ ἐλαττώσει τῶν ἐξόδων τὰ μέσα πρὸς ἰσορροπίαν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, ἐνοοῦσα ὡς φαίνεται τὴν ἐλάττωσιν τοῦ στρατοῦ.

Κατὰ τὸν Μηνύτορα ἡ κυβέρνησις τοῦ Αὐτοκράτορος ἐζήτησεν ἐπεξηγήσεις ἀπὸ τὸν καρδινάλιον Ἀντωνέλλην περὶ τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστολῆς τῆς προσκαλούσης ἅπαντας τοὺς καθολικοὺς ἐπισκόπους εἰς Ῥώμην, ὅπως κανονήσωσι τοὺς Ἰαπωνοὺς μάρτυρας. Πρὸς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ καρδινάλιος, ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη ἦν φιλική, τείνουσα εἰς τὸ νὰ δώσῃ μείζονα βαρύτητα εἰς θρησκευτικὴν τινα τελετὴν· ἀλλ' ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἐκ τῆς Γαλλίας ἔξοδον παντὸς ἐπισκόπου, πλὴν τῶν ἀναγκαζομένων νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς δικαιοδοσίας αὐτῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ἀπεύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν νέον κόμητα Παλικάον (στρατηγὸν Μουτουβάνον, ἀρχηγὸν τῆς Σινικῆς ἐκστρατείας) ἀναφερομένην εἰς τὴν πρότασιν, τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως περὶ ἐτησίου συντάξεως 50, 000 φράγκων, καὶ ἀποκρουσθεῖσαν ὑπό τινων μελῶν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος. Ὁ κόμης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ἀποσύρῃ τὸ νομοσχέδιον, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν θὰ ἀποσύρῃ αὐτὸ, καὶ προβαίνει δικαιολογῶν αὐτὸ διὰ λέξεων ὀλίγων δικτικῶν εἰς τὰ ἀποκρούσαντα αὐτὸ μέλη νοῦ νομοθετικοῦ σώματος.

Ἐπιστολή τις ἐκ Τουλὼν ἀναφέρει, ὅτι ἕνεκα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐν Κοχιγκίνᾳ τὰ γαλλικὰ ἐν Κίνᾳ στρατεύματα θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Γαλλίαν. Ἓν τάγμα τοῦ 102ου συντάγματος τῆς γραμμῆς ἀφίκετο ἤδη εἰς Τουλὼν, καὶ ἠξιώθη θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ πλήθους. Πολλὰ δὲ φορτηγὰ πλοῖα, φέροντα πολεμεφόδια ἐκ Κίνας περιμένονται προσεχῶς εἰς Τουλών.

Λέγεται, ὅτι ὁ ἐπίτροπος τῶν ἀνθενωτικῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Κ. Σλίδελ ἠξίωθη ἀκροάσεως παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Ναπολέοντι, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Κ. Θουβενὲλ ὑπόμνημα, ἐν ᾧ ὑπόσχεται νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν χωρητικότητα 400 πλοίων διαρρηξάντων τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν μεσημβρινῶν λιμένων τῆς Ἀμερικῆς. Διὰ τῆς πράξεως δὲ ταύτης ὁ Κ. Σλίδελ ἐλπίζει νὰ ἀποδείξῃ τῷ Αὐτοκράτορι τὸ ἀνεπαρκὲς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τοῦ κηρυχθέντος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ νὰ πείσῃ, εἰ δυνατὸν, αὐτὸν, εἰς τὸ νὰ λύσῃ τοῦτον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ἀγγλίας.

*Πρό τινων ἡμερῶν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Γαλλίᾳ Φρηαμασόνων, ὁ καὶ στρατάρχης Μαγνὰν, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐν μεγίστῃ πομπῇ καὶ παρατάξει. Οὐδείς ποτε ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τούτου, ἐκλεχθεὶς κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ὑπὸ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, ἠξιώθη τοσαύτης ὑποδοχῆς, ὅσης ὁ στρατάρχης οὗτος τῆς Γαλλίας, ὅστις κατὰ τὸ «οὕτω βούλομαι, οὕτω διατάττω» τοῦ Αὐτοκράτορος ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν ἐν Γαλλίᾳ Φρηαμασόνων. Ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ τοῦ σώματος παρῆσαν ἐν μεγάλῃ τινι αἰθούσῃ, καὶ περὶ τοὺς 400 μετέσχον λαμπροῦ συμποσίου. Ὁ στρατάρχης Μαγνὰν προπίνων εἰς ὑγείαν τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶπεν, ὅτι οὐδεμία βολὴ πυροβόλου δύναται νὰ ῥιφθῇ ἐν Εὐρώπῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς Γαλλίας. Μετὰ δὲ ταῦτα κατὰ τὸ ἐπίδορπον ὁ στρατάρχης ἠγέρθη, καὶ περιελθὼν τὴν τράπεζαν προσήνεγκε τὴν δεξιὰν πρὸς ἅπαντας το

πραγματικότητα τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ ἑλβετικὸν ἔδαφος παρεβιάσθη. Λυπούμεθα δ' ὁρῶντες, ὅτι τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον, παραπλανηθὲν ὑπὸ ἐναντίων ἐκθέσεων, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν αὐτὴν μεθ' ἡμῶν πεποίθησιν, Ἐκ τῆς κοινοποιήσεως τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀνταλλαγέντων ὑπομνημάτων ἐξάγεται, ὅτι οὐ μόνον ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις διέταξε νὰ ἀποκωλυθῇ διὰ τῆς βίας πᾶσα προσωπικὴ κράτησις ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Δάππης (Dappes), ἀλλὰ καὶ διετήρησε τὰς διαταγὰς ταύτας, καὶ γάλλοι χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ κοιλάδι ὅπως ἐκτελέσωσιν αὐτάς. Διὸ τὸ ὁμοσπονδικὸν Συμβούλιον διεμαρτυρήθη κατὰ πράξεων, τεινουσῶν εἰς τὸ νὰ περιορίσωσι τὸ αὐτεξούσιον τῆς Ὁμοσπονδίας.»

Ἡ Ἀγγλία ἐκοινοποίησεν εἰς τὴν ἑλβετικὴν κυβέρνησιν, ὅτι ἐστὶ προδιατεθειμένη νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἀμοιβαίας καταργήσεως τῶν διαβατηρίων.

ΡΩΣΣΙΑ.—Ἐπιστολή τις ἐκ Πετρουπόλεως παρέχει ἀνάλυσιν μακρᾶς καὶ σπουδαίας τινὸς ἀναφορᾶς, παρουσιασθείσης ἀρτίως τῷ Αὐτοκράτορι ὑπὸ τῶν εὐγενῶν τῆς Μόσχας. Ἐν τῇ ἀναφορᾷ δὲ ταύτῃ ἐκτίθενται τὰ μέγιστα κακά, τὰ ὑφιστάμενα ἐν τῇ διοικήσει τῶν δημοσίων πραγμάτων, καὶ τὰ πηγάζοντα ἰδίως ἐκ τῆς ἀκορέστου ἀπληστίας καὶ αἰσχροκερδείας ἁπάντων ἐν γένει τῶν ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου. Ὡς μόνην δὲ θεραπείαν τῶν δεινῶν τούτων οἱ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἀναφερόμενοι εὐγενεῖς τῆς Μόσχας θεωροῦσι τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δημοσίευσιν τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους (εἰς ὃ ἡ κυβέρνησις συνῄνεσε), καὶ τὴν ἄνευ ἀναβολῆς συγκάλεσιν ἐν Μόσχᾳ, τῷ κέντρῳ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐθνικῆς τινος καὶ γενικῆς συνελεύσεως, συγκροτηθησομένης ἐκ βουλευτῶν, ἐξ εὐγενῶν, καὶ ἐκ γαιοκτημόνων, καὶ συζητούσης τὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν κρείττονος διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ.

Αἱ ρωσσικαὶ ἐφημερίδες θεωροῦσι τὸν ἀρτίως δημοσιευθέντα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως προϋπολογισγὸν τοῦ κράτους ὡς σημαντικωτάτην μεταρρύθμισιν. «Ἕκαστος γιγνώσκει,» λέγει ἡ ἐφημερὶς τῆς Πετρουπόλεως, «ὅτι τὰ οἰκονομικὰ ἡμῶν εὑρίσκονται εἰς μὴ εὐχάριστον κατάστασιν. Πολλὰ νομοσχέδια ἐπροτάθησαν, ὅπως ἀπαλλαγῶμεν τῆς περιπλόκου ταύτης καταστάσεως· ἀλλ' ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο ληφθέντα μέτρα ὑπῆρξαν ἀνεπαρκῆ. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μὴ ἐπιτυχίας τῶν νομοσχεδίων τούτων ἐστὶ πασίγνωστος, ἡ βελτίωσις δηλ. τῶν οἰκονομικῶν ἡμῶν πραγμάτων καθίσταται ἀδύνατος ἄνευ τῆς πλήρους ἡμῶν πεποιθήσεως εἴς τε τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ Ῥωσσία ἔχει γιγαντώδεις ὑλικοὺς πόρους, καὶ εἰς οἱασδήποτε περιπλοκὰς καὶ ἂν περιέλθῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον, οὐδεὶς φόβος δύναται νὰ ὑπάρξῃ περὶ χρεωκοπίας· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις πεποιθήσεως παραλύει δυστυχῶς τὰς προσπαθείας τῆς κυβερνήσεως πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἡ δὲ δημοσίευσις τοῦ προϋπαλογισμοὸ τοῦ κράτους θὰ δείξῃ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν προθέσεων τῆς κυβερνήσεως, καὶ θὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν κατάστασιν τοῦ δημοσίου ταμείου. Διὰ ταῦτα πάντα θεωροῦμεν τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δημοσίευσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ ὡς σημαντικὴν μεταρρύθμισιν, ἱκανὴν καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐξαγάγῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς οἰκονομικῆς περιπλοκῆς, ἥτις προϊόντος τοῦ χρόνου καθίσταται μείζων.»

Ἐκ πολλῶν ἐκ Βαρσοβίας ἐπιστολῶν μανθάνομεν, ὅτι ἐὰν μὴ διαταραχθῇ ἡ παροῦσα ἡσυχία τῆς πόλεως ταύτης, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος β' θὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν κατὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔαρ.

Ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βαρσοβίας ἐξεφώνησε λόγον, ἐν ᾧ παρεκάλεσε τὸν λαὸν νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ψάλλῃ ὕμνους προσβλητικοὺς τῇ κυβερνήσει· ἀλλὰ νὰ δέηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Προσέθηκε δ' ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι ἐὰν δύναμίς τις ἐλθῃ ὅπως ἀποκωλύσῃ ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ δέησθε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑμῶν, θὰ παρακινήσω ὑμᾶς νὰ μὴ ὑπακούσητε.

Ἐν τινι ἐπιστολῇ ἐκ Βαρσοβίας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13ῃ λήγοντος ἀναγιγνώσκομεν τὰ ἑπόμενα· «Αἱ δύο ἐκκλησίαι, αἵτινες ἐμιάνθησαν διὰ τῆς εἰς αὐτὰς εἰσόδου τῶν ἐνόπλων ῥωσσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὴν 15ην τοῦ παρελθόντος ὀκτωβρίου καὶ διὰ τῆς ἐν αὐταῖς συμβάσης συμπλοκῆς καὶ αἱματοχυσίας, τουτέστιν ἡ μητρόπολις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Βερναρδίνου, ἠνεῴχθησαν πάλιν σήμερον ἐν μεγάλῃ πομπῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Φελίνσκου, καὶ ἀφιερώθησαν πάλιν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν. Μεγάλη δ' ἡσυχία ἐπεκράτησε κατὰ τὴν τελετὴν καὶ οἱ ἀπηγορευμένοι ὕμνοι οὐδόλως ἐψάλησαν. Παρῆσαν δὲ πολλοὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ πολυάριθμος στρατός. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσε τὸν λαὸν νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν αὐτοκράτορα διὰ ματαίων ἐπιδείξεων, τεινουσῶν μᾶλλον εἰς βλάβην ἢ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἰδίων αὐτῶν συμφερόντων. Αὔριον ὅλαι αἱ καθολικαὶ ἐκκλησίαι θὰ ἀνοιχθῶσι, καὶ πλήρης ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν τῶν μετανοούντων ἁμαρτωλῶν θὰ δοθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου.» Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐξακολουθεῖ λέγουσα· «Ἡ κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἀντίπραξις τοῦ λαοῦ δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι. Οἱ κάτοικοι φέρουσι πένθιμον ἔνδυμα, καὶ ἐλπίζουσιν, ὅτι οἱ εὐτυχεῖς διὰ τὴν πατρίδα αὐτῶν καιροὶ οὐκ ἔσονται μακράν. Εἰς τὸ θέατρον συχνάζουσι μόνον ῥῶσσοι, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα αὐτοῦ εἰσιν ὑπέρογκα, θὰ κλεισθῇ πάλιν, καὶ ἡ ἑταιρία θὰ διαλυθῇ.» Ἴσως κατὰ τοῦτο οἱ Πολωνοὶ σφάλουσιν ἐγκαταλείποντες ἓν τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἐθνικῶν καταστημάτων νὰ παρακμάσῃ· ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν σκέπτεται πλέον περὶ διασκεδάσεως, καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἐνταῦθα κατοίκων εἰσὶν ὁμοίως διατεθειμένα, ὅπως τὰ τῶν κατοίκων τοῦ Μιλάνου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐστριακὴν κατοχὴν, καί τοι τὸ ἀποτέλεσμα δὲν προσδοκᾶται ἐξ ἴσου εὐνοϊκόν.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Βαρσοβίας 143 πρόσωπα κατεδικάσθησαν καὶ ὑπέστησαν διαφόρους ποινὰς, διότι ἀνεμίχθησαν εἰς τὰς ταραχὰς, τὰς συμβάσας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς καταστάσεως τῆς πολιορκίας μέχρι τῆς 27 ἰανουαρίου.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ.—Κατὰ τηλεγράφημά τι ἐκ Λισβόνης ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24ης λήγοντος νέον ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὡς ἑξῆς·

Πρωθυπουργὸς ὁ μαρκέσιος Δελουλές.
Τοῦ πολέμου ὁ ὑποκόμης Σαδαβανδείρας.
Τῶν δημοσίων ἔργων ὁ Σενὼρ Χόρτας.
Τῶν ἐσωτερικῶν ὁ Σενὼρ Βρααγκάμπας.
Τῆς δικαιοσύνης ὁ Σενὼρ Δασίλβας.
Τῶν οἰκονομικῶν ὁ Σενὼρ Δαβίλας.
Τῶν ναυτικῶν ὁ Σενὰρ Μανδὲζ Ῥεάλης.

Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ τηλεγράφημα μεγάλαι θύελλαι συνέβησαν ἐν Λισβόνῃ, καὶ ῥαγδαῖαι βροχαὶ ἔπεσαν.

ΠΕΡΣΙΑ. — Ἐπιστολαὶ ἐκ Τεχεράνης ἀναφέρουσιν, ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ Σάχου ἐκέρδησαν καὶ ἄλλην σημαντικὴν νίκην κατὰ τῶν Τουρκομάνων, καὶ ὅτι ἐκ τούτων ἔμειναν νεκροὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπὲρ τοὺς 800. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς δὲ ταύταις ἐπιβεβαιοῦται προσέτι, ὅτι μέγα περσικὸν στρατόπεδον θὰ σχηματισθῇ κατὰ τὸ ἔαρ ἐν Σουλτακέχῃ, καὶ τὸ βῆμα τοῦτο τῆς περσικῆς κυβερνήσεως θὰ ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον τὰς ὑφισταμένας φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ Σάχου καὶ Σουλτάνου.

ΜΑΡΟΚΚΟΝ.— Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης, τῆς διομολογηθείσης ὑπὸ τῆς Ἱσπανίας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μαρόκκου, οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς τμῆμά τι γῆς περὶ τὸ φρούριον τοῦ Μελίλα. Φήμη δέ τις ἐπικρατεῖ νῦν, ὅτι οἱ κατέχοντες τὴν γῆν ταύτην κάτοικοι Γκελάϋαι ἀρνοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐπειδὴ δὲ μέχρι τοῦδε οἱ Γκελάϋαι περιεφρόνησαν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τοῦ Μαρόκκου, ὁ αὐτοκράτωρ προτίθεται νὰ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς βίας, ὅπως συναινέσωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συνθήκης. Ἀλλ' οὗτοι ἐπικαλεσθέντες εἰς βοήθειαν τοὺς συμμάχους αὐτῶν, οἵτινες κατοικοῦσιν ἐν Ῥὶφ, παρασκευάζονται εἰς ἄμυναν.

ΑΜΕΡΙΚΗ.—Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς τελευταῖαι εἰδήσεις εἰσὶν ὁπωσοῦν σπουδαῖαι, ἀναγγέλλουσαι δύο ἐπανειλημμένας νίκας τῶν Ἑνωτικῶν κατὰ τῶν Ἀνθενωτικῶν. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Βουρουσάϊδ ἐκστρατεύσας πρό τινος χρόνου πρὸς τὰ παράλια τῆς βορείου Καρολίνας, κατέλαβεν ἤδη τὴν νῆσον Ῥονόκην, τὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ Ἀλβεμάρλ Σάουνδ, καὶ κατέστρεψεν ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς ὕδασιν ἐκείνοις πλοῖα τῶν Ἀνθενωτικῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα προέβη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βόσκουλαγκ καὶ προσβαλὼν, ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Ἐλισάβεθ. Ἐπὶ τῆς θέσεως δύ ταύτης ἡ μάχη ἐγένετο σφοδροτάτη, χιλίων ἀνδρῶν φονευθέντων καὶ πληγωθέντων ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. Τὰ ὁμοσπονδικὰ στρατεύματα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως Ἐλισάβεθ προυχώρησαν ἔτι περαιτέρω πρὸς τὴν πόλιν Ἐδὲν, καὶ ἠπείλουν τὴν Νορφόλκην, ἔνθα οἱ κάτοικοι κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ φόβου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ ἀτμοπλοίου ἐλάβομεν τὴν εἴδησιν, ὅτι ἀπεκόπη ἡ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Τενεσῆ ὑπὸ τῶν ὁμοσπονδικῶν στρατευμάτων, καὶ οὕτω διεκόπη πᾶσα συγκοινωνία μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν μερῶν τῆς πολιτείας Τενεσσῆς· πρὸς δὲ ὅτι τὰ ὁμοσπονδικὰ στρατεύματα προσέβαλον καὶ ἐπυρίευσαν τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τενεσῆ φρούριον «Ἐρρῖκος,» καὶ ἠχμαλώτισαν τὴν ἐν αὐτῷ φρουρὰν, συγκειμένην ἐξ ἑνὸς στρατηγοῦ καὶ 60 ἀνδρῶν. Ἡ ἅλωσις δὲ τοῦ φρουρίου τούτου μεγάλας ὠφελείας θὰ παράσχῃ τοῖς Ἑνωτικοῖς, ὡς μέλλουσα νὰ ἀνοίξῃ τὸν πλοῦν τῶν ποταμῶν Τεννεσσῆ καὶ Κουμβερλάνδου.

ΚΙΝΑ.— Τὰ πάντα ἐν Κίνᾳ διάκεινται καλῶς, καὶ αἱ σινικαὶ ἀρχαὶ δεικνύουσι μεγάλην φρόνησιν ἐν τῇ διοικήσει τῶν τε ἐσωτερικῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων. Οἱ ἐπαναστάται ἐκυρίευσαν τὴν Νίγγπον τῇ 9ῃ δεκεμβρίου· ἀλλ' ἔδειξαν μεγάλην μετριότητα πρὸς τοὺς κατοίκους, καὶ μικρὰν προθυμίαν εἰς τὸ νὰ συνάψωσι φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ξένων. Ὁ ναύαρχος Χὼπ καὶ ὁ Κ. Πάρκης ἀνεχώρησαν ἐκ Σαγγάης εἰς Ναγκίνην, ὅπως συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν ἐκεῖ ἐπαναστατῶν, οἵτινες, ὡς φαίνεται, ἔχουσι κακὰς προλήψεις κατὰ τῶν ξένων, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτοῖς νὰ εἰσέλθωσιν διὰ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Ὁ ποταμὸς Ἰαγγτζῆς κατέστη ἡ ἕδρα τοῦ ἐμπορίου κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ὅπερ παρῆλθεν, ἀφ' ὅτου διωμολογήθη ἡ εἰρήνη τῆς Κίνας μετὰ τῶν Ἀγγλο-Γάλλων, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ πόλεις Χαγκόον καὶ Κουκιάγγη θὰ καταστῶσι κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος κέντρα μεγάλου καὶ σταθεροῦς ἐμπορίου. Ἡ Σαγγάη ἐστὶ πλήρης ἀνθρώπων ἀφικνουμένων καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν πεσούσης πόλεως Νίγγπου, καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων ὡς καταλληλοτέρα χώρα πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δρεπάνου τῶν ἐπαναστατῶν. Διὰ τοῦτο παρατηρεῖ τις, γράφει Ἄγγλος τις ἐκεῖθεν, πολλοὺς γυμνοὺς καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους προσερχομένους εἰς τὴν ῥηθεῖσαν πόλιν ἐκ τῶν παρακειμένων ἐπαρχιῶν. Αἱ δὲ βρεττανικαὶ ἀρχαὶ, αἱ διαμένουσαι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὑπεσχέθησαν νὰ ὑπερασπισθῶσιν αὐτὴν καὶ νὰ ἀποκρούσωσι τοὺς ἐπαναστάτας, ἐὰν τυχὸν ποιήσωσιν ἔφοδόν τινα κατ' αὐτῆς.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

(Ἰδιαίτερον πρὸς τὸν «Βρετ. Ἀστέρα).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 21 φεβρουαρίου.

Οἱ ἐν Ναυπλίῳ ἐπαναστάται διὰ προκηρύξεως παρὰ δέκα μελῶν ὑπογεγραμμένης ζητοῦσι μεταβολὴν τοῦ συστήματος, διάλυσιν τῶν βουλῶν καὶ συγκάλεσιν ἐθνικῆς συνελεύσεως.

Ὁ Βασιλεὺς μετέβη εἰς Κόρινθον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν στρατόν.

Μικρὰ συμπλοκὴ συνέβη εἰς Δερβενάκια.

Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδώρου Γρίβα ἤγειρεν εἰς ἐπανάστασιν 2 τάγματα ἐν Τριπόλει. Ἡ κυβέρνησις ἀπέστειλε στρατόν.

Ἡ Μεσσηνία καὶ ἄλλαι ἐπαρχίαι εὑρίσκονται εἰς ἐρεθισμόν.

(Πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον.)

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 24 φεβρουαρίου.

Αἱ παρισιναὶ ἐφημερίδες τῆς ἑσπέρας ταύτης δημοσιεύουσι τηλεγράφημα ἐκ Πειραιῶς (;) ἀναγγέλλον, ὅτι οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ Ναυπλίου ἐπαναστάται ἐζήτησαν, ἵνα τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ ἔλθωσιν εἰς διαπραγματεύσεις, καὶ ὅτι ἡ ἐπανάστασις οὕτω καταπαύεται.

Πιστεύεται ὅτι ὁ βασιλεὺς θέλει ἀλλάξει τὸ ὑπουργεῖον καὶ διαλύσει ἑπομένως τὰς βουλάς.

Printed by Joseph Clayton, 17, Bouverie-street, in the Precinct o Whitefriars, in the City of London, and published by Charles Bradbury, at the Office, 14, York-street, Covent-Garden, in the Parish St. Paul.—London, Thursday February 27, 1862